

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Αντίνα Ζωρζ

№ 125
ΔΡΧ. 6

ΤΟ ΟΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Οι άπαθύνοντες προς τὸν δόκτορα Κάμα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἀναφέρουν: α) τὸ ἔτος γεννήσεως, β) τὸν μῆνα, γ) τὴν χρονολογίαν τοῦ μηνός, δ) τὴν ἡμέραν καὶ εἰ δυνατόν τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ δέον νὰ συνοδεύονται ἀπὸ γραμματόσημα ἀξίας ὀχρ. 5 διὰ τὴν ἀπάντησιν, δὲ διαδύνανται ἐπὶ ἐπὶ τὸν περιοδικὸν «Θησαυρὸς» διὰ τὸν δόκτορα Κάμα—δὸς Σανταρόζα 5. Ἀθήνας.

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 18—24 Ὀκτωβρίου ἔχουν ὡς ἀκολουθεῖ:

Ἦρα κατὰλληλοι:

1) Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας: 6.45—9 μ. μ. τῆς Τετάρτης (23).

Δευτερευόντως ἡ 11—1.15 μ. μ. τῆς Παρασκευῆς (18).

2) Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα: ἡ 6.30—8 μ. μ. τῆς Παρασκευῆς (18), 1—3 μ. μ. τοῦ Σαββάτου (19), 12—2 μ. μ. τῆς Πέμπτης (24).

3) Διὰ τὰ τυχερὰ παιχνίδια 10.30—2 μ. μεσον. τῆς Παρασκευῆς (18) καὶ 5—7.30 μ. μ. τῆς Κυριακῆς (20).

4) Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων ἡ 10—11 μ. μ. τῆς Τετάρτης (23).

5) Διὰ τὰς αἰσθηματικὰς συναντήσεις σας ἡ 4—6 μ. μ. τῆς Δευτέρας (21) καὶ 12.15—5 μ. μ. τῆς Τρίτης (22).

Ἰδιαίτερος κατὰλληλος ὄρα διὰ γάμων ἡ ἀρραβώνας δὲν υπάρχουν.

6) Διὰ τὸ μέλλον σας ἡ 7—8 μ. μ. τῆς Τετάρτης (23). Ἐπίσης δόκιμος ἡ πρώτη τῆς Πέμπτης (24) μέχρι καὶ 2.45 ἀπογευματινῆς.

Αἱ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Δρος ΚΑΜΑ

ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΓΙΑΣΕΜΙ Φ. Κ. Δ. — Ἐχετε δύστροπον καὶ στενωχῶρον χαρακτήρα. Μεταγωγολικὴ καὶ ἀπαισιδοδὸς διδασκίς. Εἰς τὴν ζωὴν σας ἐδοκίμασατε ἀτυχήματα ὡς σήμερα, τὰ ὅποια ἔκαμαν τὴν διάβασιν σας δύσθυμον, καὶ πικρόχολον. Ἡ ὑγεία σας δὲν εἶνε ἀπολύτως σταθερά. Πρέπει νὰ τὴν προσέχετε πάντοτε. Εἰς τὴν ἀποκατάστασιν σας δὲν δυσκολευθήτε ὀλίγον. Ὁ δὲν δυνάμει κάπως καὶ διὰ ἐπὶ ἐλθὼν κατόπιν συνοικισίου. Ἐναλλαγαὶ τῆς τύχης ἀπὸ ἀποφύρας κοινωνικῆς θέσεως καὶ οικονομικῆς καταστάσεως. Ἡ ἀδελφὴ σας δὲν συναντῆται πολλὰ ἐμπόδια καὶ ἀντιδράσεις κατὰ τὰ πρότα θέματα τῆς ζωῆς τῆς. Καλὸν δὲ εἶναι νὰ φανῇ ἐπιφυλακτικὴ ὡς πρὸς τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα. Ἡ ζωὴ τῆς δὲ ἐξομαλυνθῇ μετὰ τὸν ρυθμὸν, γάμος βραδύνει ἀρκετὰ. Πιθανόντες ἀποκτήσεως ὑλικῆς εὐφραδίας εἰς ὅριμον ἡλικίαν.

ΧΑΝΑΝΑΙΑΝ Ε. Κ. — Εἰσθε νοθρὸς γραπτήρ καὶ στερεῖσθε ἐπαρκῶς ζωτικότητος. Δὲν ἐκδηλώνετε καμμίαν ἀντίδρασιν εἰς τὴν ζωὴν. Ἀφίστε μέχρι τοῦδε πολλὰς εὐκαιρίας νὰ παρέλθουν ἀνεκλήτους. Ἡ τυχερὰ σας ὥρα βραδύνει ἀκόμη, ἀλλὰ δὲ ἔλθῃ ἀσφαλῶς. Πρέπει νὰ κάμετε ὑπομονήν. Ὁ γάμος σας δὲν προέβη κατόπιν συνοικισίου. Βραδύνει ἀρκετὰ ἀκόμη. Ἐλαφρὰ δελτίωσις τῆς οικονομικῆς σας καταστάσεως ἀπὸ τοῦ 1943.

Α. Β. Γ. — Μεγάλα καὶ ἔντονοι ἀντιθέσεις, αἱ ὅποια κάνουν τὰς ἐκδηλώσεις σας περιέργους καὶ πολλὰς ἀντιφάσεις. Νὰ προσηλυτιστε θέσιν ἐξαρτημένην (ὑπαλληλικὴν κτλ.). Ἐχετε περισσότερὰ πλεονεκτήματα νὰ προσδεσθεῖτε εἰς αὐτὴν. Μετρία εὐνοία εἰς τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα. Κίνδυνος ἀτυχημάτων, γάμος βραδύνει ἀρκετὰ ἀκόμη.

Καλὴ οικονομικὴ κατάστασις, ἀλλὰ περιορισμένη εἰς ὀρισμένους πλάσις.

Α. Γ. Ν., Χαλάνδριον. — Στερεῖσθε πνεύματος πρωτοβουλίας. Ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς σας δὲν κλησθῇ πολὺ ἀργά. Ἦρισμένα προτασάται, τὰς ὁποίας δὲ συναντῆσετε κατὰ τὴν διαδρομὴν τῆς ζωῆς σας, εἰς ἀποτέλεσόν εἰς δελτίωσιν τῆς καταστάσεως σας. Δὲν σὰς λείπουν αἱ εὐκαιρίαι, γὰρ νὰ δημιουργήσετε κατὰ τὴν ζωὴν σας. Δυστυχῶς ὅμως τὰς ἀφίστε νὰ παρέρχωνται ἀνεκμετάλλευτοι. Τὸ ἔτος 1942 θὰ εἶνε σημαντικὸν διὰ τὴν ζωὴν σας. Οικονομικὴ δελτίωσις αἰσθητὴ μετὰ τὸ 1944.

Ε. Β. Γ. Μ. — Ἀλλεπάλληλοι μεταλλάγαι καὶ μεταπτώσεις εἰς τὴν ζωὴν σας. Ἡ ἐργασία σας δὲν δὲ ἀκολουθῇ συνεχῇ καὶ σιγῶν ρυθμῶν. Ὡς ὑποστηρίζετε ἀπὸ πρῶτον τοῦ περιβάλλοντός σας, διὰ νὰ δελτίωσετε τὴν καταστάσιν σας. Περιπτώσεις ἀναχωρήσεως δὲν τὸ ἐξωτερικὸν δὲν ὑπάρχει πρὸς τὸ παρόν. Ὁ παρουσασθῇ μετὰ καιρὸν. Πιθανόντες ἀποκαταστάσεις κατόπιν συνοικισίου. Δὲν ἐμφανίζεται πολὺ σύντομος. Τὰ στοιχεῖα τῆς ἀδελφῆς σας τελείως ἐλλειπῇ. Δὲν μπορῶ νὰ βασισθῶ ἐπ' αὐτῶν, διὰ νὰ γράψω συμπεράσματα.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΥΛΑΝ ΧΑΡΩΠΗΝ. — Ζωὴ εὐμετάβολος καὶ ἀσταθῆς. Μερικαὶ οικογενειακαὶ στενωχῶραι. Τὸ δάθος τοῦ χαρακτήρος σας παραμένει εὐθυμὸν καὶ αἰσιδοδόν, παρ' ὅλον ὅτι ἡ ζωὴ ὑπὸ πρῶτον φειδωλὴ εἰς τὴν χαρὰν τοῦ σὰς παρῆγε. Εἰς τὸ μέλλον δὲ ζήσετε εὐτυχέστερα παρὰ κατὰ τὸ παρόν. Μετρία, ἀλλὰ σταθερὰ δελτίωσις τῆς οικονομικῆς σας καταστάσεως. γάμος κατόπιν συνοικισίου μετὰ πρῶτον κατέχον καλὴν κοινωνικὴν θέσιν.

ΘΗΣΑΥΡΟΝ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΟΝ. — Πολὺ καλὸς χαρακτήρ. Μεγάλῃ δυνάμει στοργῆς καὶ ἀφοσίωσιν. Μερικὰ ἀταξία εἰς τὸ ζήτημα τῆς ὑγείας. Καλὸν εἶναι νὰ προσέχη. Ἡ θέσιν τοῦ δὲ δελτίωσιν συντόμος καὶ διὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἀντιμετωπίζετε ἐκτενέστερον τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ. Οικονομικὴ σταθεροποίησις συν τῷ χρόνῳ. γάμος βραδύνει ἀκόμη. Ὁ γίνῃ κατόπιν συνοικισίου. Ὁ δὲ νῶνθῃ εἰς ὀρισμένας ἐπιδιώξεις τοῦ, αἰτίνας δὲ ἱκανοποιηθῶν.

ΞΕΝΗΝ ΘΑΥΜΑΣΤΡΙΑΝ. — Ὁ δὲ ἐδίστα νὰ σὰς ἀρνηθῶ, δὲ μοῦ ζητεῖτε καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὸ κάμω, τοῦλάχιστον αὐτὴν τὴν στιγμήν. Ἀρκεσθῇτε λοιπὸν εἰς δὲ τὰς γὰρ καὶ ἂν αὐτὸ σὰς εὐχαιριστῇ, γράφετέ μοι συχνά. Ὁ εἶμαι εὐτυχῆς ὅταν μοῦ δίδετε τὴν εὐκαιρίαν νὰ σὰς ἀπαντῶ. Ἡ παρὰ τῆς ρηθῆς σας ἦτο σωστὴ. Καμμία ἀπὸ τὰς δημοσιευθείσας φωτογραφίας δὲν ἦτο δική μου. Ἰσως σκεφθῶτε ἀρκετὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειαν σας. — Καὶ τώρα εἰς ἔλθουμε σὲ σὰς. Εἰσθε φῶσις ἀνεπρόσβλητος καὶ μάλιστα φαντασιόληπτος. Ἡ ψυχὴ σας καταστάσιν εἶναι χαρῶς καὶ σὰς παρασύρει εἰς τοῖμαρὰς σκέψεις καὶ ὄνειρα. Κάθε τὸ τὸ δόστω, ὅτι ἡ τὸ ἐπικίνδυνον, ἀκόμη δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἀσυνήθιστον σὰς ἐλκύει μετὰ ἀκαταμάχητὴν δύναμιν. Κάπως ἐπιπολαῖ αἰς τὴν κρίσιν σας. Ὑπερκαυσθητὴ καὶ ἀσύνετος ρομαντικὴ. Εἰσθε ἱκανὴ γὰρ μεγάλως ἐρωτᾶς καὶ ἱσχυρὰ πάθη. Ὁ δὲ ἦτο δυνατόν νὰ ἀφοσιωθῇτε ἐντελὸς καὶ νὰ διακινδυνεύσετε τὰ πάντα χάριν τῆς ἀγάπης σας. Σὰς συνιστῶ νὰ προσέχετε τὴν ὑγείαν σας. Διότι ἔχετε πολὺ ἀδύνατον ἰδιοσυγκρασίαν. Εἰσθε ἕνα τρυφερὸ πλάσμα καὶ αἱ παρὰ κερτοραὶ δὲ σὰς ἐξάσπασιν. Ὁ δὲ ἔχετε πολλὰς διακυμάνσεις στὴ ζωὴν σας μέχρις ὅτου βρῆτε τὸν πραγματικὸν δρόμον σας. Ἡ ζωὴ δὲ σὰς ἐννοεῖται ἀρκετὰ. Σκέψιν περὶ γάμου πολὺ πρόωρος ἀκόμη. Τὰ αἰσθηματικὰ δὲ παίζουν σημαντικὸν ρόλον σ' αὐτὴν τὴν ὑπάρξιν σας. Γράφετέ μοι καὶ πάλι.

ΤΡΙΑΝΝΑ Μ., Χανιά. 1) Ἡ ζωὴ σας δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον. Ὁ δὲ ὑποφέρετε ὅμως ἀπὸ μερικὰς ἀσθενείας, μία ἡ δὲ εἰς τὸν ὅτιον δὲν εἶναι ἀρκετὰ σοβαρά. 2) γάμος κατόπιν αἰσθημάτων. Εἰς ἡλικίαν. Ἡ πραγματοποίησις τοῦ δὲν δὲ εἶναι πολὺ ἐυκολός. 3) Ἡ ζωὴ σας δὲν εἶναι κατὰ ἀνέστους καὶ ταραχῶδης. 4) Πρὸς τὸ παρόν δὲν ἐμφανίζεται περίπτωσις γάμου. 5)

Ἐάν εἶνε δυνατόν νὰ μοῦ στειλετε στοιχεῖα γεννήσεως τοῦ φίλου σας. Τὸ αἶσθημα γὰρ τὸ ὅποιον μοῦ γράφετε δὲν στηρίζεται ἀκόμη ἐπ' αὐτὴν γὰρ βάσεις. Ὁ δὲ ἐξελιχθῇ καὶ ὡς σταθεροποιήθῃ διὰ τοῦ χρόνου. Πρὸς τὸ παρόν, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ τοῦλάχιστον, δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο ἀπὸ μίαν μεγάλαν συμπάθειαν.

ΚΑΙΓΗΝ Ζ., Λουτράκι. — Ζωτικότης περιορισμένη καὶ μάλλον νοσθῶ. Ζῆτε μέσα εἰς ἕνα αὐστηρὸν περιβάλλον. Ἡ ἐπαφὴ σας μετὰ τὴν πραγματικότητα δὲν εἶναι κάπως ἀποτόμος καὶ μάλιστα ὀλίγον ἐπικίνδυνος. Νομίζω ὅτι καὶ στὴ σημερινὴ ζωὴ σας μπορεῖτε νὰ βρῆτε μερικὰς ἀπολαύσεις καὶ νὰ μετριάσετε τὴν πλῆξιν καὶ τὴν μονοτονίαν τῆς. Ὁ γάμος σας δὲν γίνῃ εἰς νεαρὰν ἡλικίαν κατόπιν αἰσθημάτων, δὲν εὐρίσκειται ὅμως ἀκόμη πολὺ ἐγγύς. Ἐναγάζετε ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτό, διότι δὲ ἱκανοποιηθῇτε ἀρκετὰ. Δημιουργεῖτε μίαν εὐχάριστον ἐντύπωσιν γύρω σας. Τὸ σημερινὸν σας αἰσθημα δὲν διατηρηθῇ. Ἐάν μοῦ ἐδίδετε στοιχεῖα γεννήσεως τοῦ φίλου σας, δὲν μποροῦσα ἴσως νὰ σὰς πᾶς περισσότερα ἐπ' αὐτοῦ. Ἡμέρα Πέμπτη, ἀριθμὸς 9, χρώμα ἀνοιχτὸν κυανόν.

ΣΥΛΒΙΑ Α. Α. — Δὲν ἔχω δυστυχὴς τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον διὰ νὰ σὰς ἐκλέσω τὴν θεωρίαν ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζονται αἱ ἀστρολογικαὶ διαπιστώσεις καὶ προβλέψεις. Ἰσως μίαν μέραν τὸ κάμω αὐτὸ εἰς δόλους τοῦ ἀναγνώστη μου. Εἰς τὴν ζωὴν σας, ἀγαπητὴ φίλη, δὲν συναντῆσετε πολλὰ ἐμπόδια, ἰδίως κατὰ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν. Πολλὰ ὑποθέσεις σας δὲν καταλήξουν εἰς ἀποτυχίαν καὶ δὲ παραμένουν ἐκκρεμῆς ἀπὸ δυσχερείας τοῦ δὲ παρουσασθῶν τὴν τελευταίαν στιγμὴν. Αἰσθηματικῶς, εὐρίσκεισθε αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὑπὸ ἐπιρροῆς ὅχι ἀπολύτως εὐνοϊκῆς. Ὁ γάμος σας βραδύνει ἀκόμη. Ὁ δὲ πραγματοποιήθῃ βραδύτερον καὶ δὲ ἱκανοποίησιν περισσότερον τὰς φιλοδοξίας σας τὰς σχετικὰς μετὰ τὴν οικονομικὴν θέσιν καὶ τὴν ὑλικὴν εὐφραδίαν. Ὁ φίλος σας πρέπει νὰ στηρίξῃ τὰς ἐπιδοτήσεις εἰς τὰς ἰδίας τοῦ προσώπου σας. Ἡ φύσις τὸν ἐπρόκειτο ἀλλ' ὡς τὸ ἐπαρκῶς διὰ νὰ εἶναι ἕνας καλὸς ἀγωνιστῆς — παρὰ εἰς τὴν εὐνοίαν τῆς τύχης. Ὁ δὲ προσδεσθῇ ἀρκετὰ καὶ δὲ καταλάβῃ καλὴν κοινωνικὴν θέσιν, μολοντὶ ὅχι χωρὶς κόπον.

ΗΛΙΑΝ Χ. 52, Ἀμαρούσιον. — Εἰσθε μάλλον ἀσθενὺς ἰδιοσυγκρασίας. Παρὰ τοῦτο ἡ ζωὴ σας δὲν διατρέχει σοβαροὺς κινδύνους. Εἰσθε προκείμενος μετὰ ἐξομολογίας πρὸς τὸν θεόν καὶ δὲ ἀναπτύξετε περισσότερον τὴν δραστηριότητά σας καὶ νὰ ἐγκαταλείψετε τὸ ἀκαμπτὸν τοῦ χαρακτήρος σας. Ἡ ζωὴ θέλει μεγάλαν ἱκανότητα ἐλιγμών. Κατὰ τὸν ἀσθημάτων. Δὲν θὰ εἶναι πολλὸ σύντομος. Ὁ δὲ κάμετε ἀρκετὰ ἐξέλιξιν στὴ ζωὴν σας. Ἀξιοσημείωτα τὰ ἔτη 1943 καὶ 1955. Ὁ δὲ μοῦ περισσότερα στοιχεῖα γὰρ τὸ αἰσθηματικόν.

ΑΣΤΕΡΟΝ Χ. — Ἡ ἀξία τῆς ἀπονησείας μου εἶναι σχετικὴ, ἐπειδὴ τὰ στοιχεῖα εἶναι ἐλλιπῆ. 1) Ὁ δὲ λάβετε ἀσφαλῶς χρήματα, μολοντὶ δὲν μπορῶ νὰ προσδιορίσω ἐπακριβῶς τὴν χρονολογίαν. 2) Ὁ δὲ ἔχετε ἕνα δεύτερον δεσμόν, παραπλήσιον πρὸς τὸν πρῶτον, ἀλλ' εὐτυχέστερον αὐτοῦ. Δὲν μπορῶ νὰ προσδιορίσω ἂν δὲν καταλήξῃ εἰς γάμον. Ἐπίσης ἀκριβῇ χρονολογίαν, λόγω ἐλλείψεως στοιχείων. 3) Ἐτοίμοι εἶναι ἀδύνατον νὰ προσδιορίσω ἐφ' ὅσον ἀντὶ τὸ βασικὸν τοιοῦτον ὅτι ἔχετε, δὲ ἀντιμετωπίζετε ἀκόμη ἀρκετὰς περιπλοκάς στὴ ζωὴν σας. Ἡμέρα Κυριακὴ, ἀριθμὸς 5, ἐννοεῖται ἀποχρώσεις (πρὸς τὸ ἐρυθρὸν), σμάραγδος ἢ ἀμέθυστος.

ΑΠΛΗΝ ΚΟΠΕΛΑΝ 1940. — Ἡ τύχη ἡ δική σας καὶ τοῦ φίλου σας συμβαδίζουν, ἡ κυριαρχοῦσα δὲ μοῦς ἐπιρροὴ εὐρίσκειται πρὸς τὸ μέρος του. Ἡ πραγματοποίησις τοῦ γάμου σας δὲν προσέκοι εἰς σοβαρὰς δυσκολίας καὶ ἐμπόδια. Ὑπάρχει μίαν πιθανότητα διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος Γενάρως, ἀπὸ τοῦ 1941 ἡ ζωὴ σας δὲν ἀρχίσῃ νὰ ἐξομαλυνεῖται. Ἡμέρα Πέμπτη, ἀριθμὸς 5, ἰσχυρὰ ἀποχρώσεις πρὸς τὸ ἐρυθρὸν, λίθος ἀμέθυστος. Εἰδικὸς προσ-

διορισμὸς διὰ λαχείων δὲν δίδω πλὴν τῶν γενικῶν. Ὁ μνηστὴρ σας, παρ' αὐτὰς δυσκολίας αἱ ὅποια δὲν τοῦ παρουσασθῶν, δὲν σταδιοδρομῇ καλῶς καὶ δὲν καταλάβῃ ἀξίολογον κοινωνικὴν θέσιν.

ΜΠΑΤΕΡΦΛΑ-Υ. Π. -15. — Ἡ ὑγεία σας δὲν εἶναι πολὺ σταθερὰ καὶ πρέπει εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ νὰ στρέψετε τὴν προσοχήν σας, διότι εἶναι δυνατόν νὰ σὰς δημιουργήσῃ ἐπικίνδυνος περιπλοκάς εἰς τὸ μέλλον. Ἡ ζωὴ σας διατελεῖ σήμερον ὑπὸ ἐπιδράσεις ὅχι εὐνοϊκῆς. Ἡ δὲ ἀρκεῖα τῶν ὁμῶς δὲν εἶναι μικρά. Κατόπιν δὲ ἀρχίσῃ μίαν περίοδον ἀνόδου. Ἡ ἀνοδος αὐτὴ δὲ ἀρχίσῃ πιθανώτατα ἀπὸ τοῦ 1941. Ὁ γάμος σας δὲν ἐπέλθῃ μάλλον κατόπιν συνοικισίου. Αἰσθηματικῶς δὲν εὐνοεῖσθε. Δὲν τὸν βλέπω σύντομον ἀκόμη. Οἰκογενειακῶς δὲν ἔχετε μερικές δυσχερείους περιπλοκάς, αἱ ὅποια εὐτυχῶς δὲν ἐξομαλυνθῶν κατὰ τὸν τρόπον ἀνελπίστον καὶ ἀπρόσπτον. Ἡμέρα Τετάρτη, χρώμα γκριζόν, ἀριθμὸς 8, λίθος σάπφειρος. Διὰ τὴν ἀδελφὴν σας βλέπω μίαν πιθανότητα γάμου ἐκ συνοικισίου. Βραδύνει πολὺ ἀκόμη.

ΝΙΚΟΛΑΕΤ Μ. Κ. Μ. — Ὁ δὲ συναντῆσετε μερικές δυσκολίας εἰς τὴν ζωὴν σας καὶ πρέπει νὰ ὀπισθῇτε μετὰ πολλὴν ὀδύνη διὰ νὰ τὰς ἀντιμετωπίζετε. Αἱ ἐπιδιώξεις σας δὲν δὲ εὐρίσκουν συντόμος τὴν πραγματικὴν τοπιοίαν των. Βραδύτερον ὅμως δὲ ἔχετε μίαν σημαντικὴν μεταβολὴν ἐπὶ τὰ δελτία εἰς τὴν ὅλην καταστάσιν σας. Αἱ αἰσθηματικὰ περιπέτεια δὲν σὰς ἐννοεῖται. γάμος βραδύνει. Ὁ δὲ εἶναι κατόπιν ἀμοιβαίας συμπάθειας καὶ δὲ σὰς ἐξομαλύνει καλυτέρων κοινωνικὴν θέσιν τῆς σημερινῆς. Μὴν παραμελήτε τὴν ὑγείαν σας.

ΑΝΗΣΥΧΗ ΨΥΧΗ. — Εἰσθε φύσις νευρική, χωρὶς ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἑαυτόν σας καὶ πολὺ μικροψυχία. Ἐνὼ δὲν στερεῖσθε θελητήρων καὶ γοητείας, δυσκολευσθε ὅμως νὰ συγκρατήσετε ἐκείνους τοῦ σὰς ἀγαπῶν, διότι αἱ ἐκδηλώσεις σας εἶναι κατὰ κανὸν ψυχρὰ καὶ περιωρισμένα. Πρέπει νὰ ἀποκτήσετε μεγαλάνειαν ζωτικότητα. Εἶμαι πολὺ ἐπιφυλακτικὸς προκείμενος διὰ τὸ αἰσθηματικόν σας. Τὸ ἀφῆσατε νὰ μαρμαρῇ καὶ νὰ χάσῃ τὴν δραστηριότητά του. Καταβάλετε μίαν ἀκόμη προσπάθειαν. Ἰσως τοῦτο. Ἀριθμὸς 9, χρώμα κυανόν (δακτύλιος ἀποχρώσεις), ἡμέρα Δευτέρα.

ΠΕΤΙΤ ΜΠΛΟΝΤ. Πειραιά. — Πρόωρος ἐρωτικὴ ἀισθηματικότητα. Ὁ δὲ παῖδον σημαντικὸν ρόλον εἰς τὴν ζωὴν σας. Πρὸς τὸ παρόν δὲ ἔχετε μερικές οικογενειακὰς ἀνωμολίας καὶ διαταραχὰς. γάμος κατόπιν αἰσθημάτων. Εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Ὁ δὲ σὰς ἀναβιβάζει κοινωνικῶς. Ὁ δὲ ἐννοεῖται χρηματικῶς καὶ βραδύτερον δὲ ἀποκτήσετε πλήρη εὐφραδίαν. Συγκρατήσατε τὰς νεανικὰς ὁρμὰς σας καὶ μὴν κάνετε ἀπερίσκεπας.

ΡΕΑ 13. — Χαρακτήρ ἀνέστους καὶ ἀνίκανος νὰ προσαρμόσῃ. Ἐναλλαγαὶ διαθέσεως, αἱ ὅποια σὰς ὁδηγοῦν πολλὰς φορές εἰς ἀδιέξοδον. Σκεπτεσθε περισσότερα παρ' ὅσα ἐκτελεῖτε καὶ παραμένετε εἰς τὸ τέλος ἀνίκανοί ποτε. Ἡ οικονομικὴ σας καταστάσις δὲ ὑποστῇ πολλὰς διακυμάνσεις. Μία ἐλαφρὰ δελτίωσις ἀπὸ τοῦ προσέχοντος ἔτους. Βραδύτερον δὲ δελτίωσθι ἀκόμη περισσότερον. Ἡμέρα Κυριακὴ, ἀριθμὸς 3, χρώμα κίτρινον ἢ πολὺ ἀνοιχτὸν πράσινον.

ΚΑΡΜΕΝΣΙΤΑ Α. Φ. — Ἐναγάζετε τὰ προτερήματα τοῦ φίλου σας, γὰρ τὰ ὅποια μοῦ κάνετε πλάγαν. Εἶναι ἀνθρώπος μετὰ σοβαρὰς διαθέσεως, ὁ ὅποιος ἐρεῖ τι θέλει καὶ ὁ ὅποιος δὲ ἐπιτύχῃ ἀσφαλῶς εἰς τὴν ζωὴν. Σήμερον ὅμως δρίσκεται ὑπὸ συνθήκας ὅχι πολὺ εὐχάριστες, διότι ἀκόμη δὲν ἔχει κατορθώσει νὰ σταθεροποιήσῃ τὴν θέσιν καὶ τὸ μέλλον του. Ὁ δὲ δυσκολεῖται λίγο ἀκόμη, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώσῃ. Ἡ ἀγάπη του ἐξ ἑλλοῦ διέρχεται μίαν σοβαρὰν δοκιμασίαν. Μὴν ἀπελπιζέσθε γι' αὐτό. Ὑπάρχει ἀκόμη ἐλπίς νὰ ἐπανορθωθῇ τὰ πράγματα. Φροντίστε νὰ ἀποκτήσετε μίαν ἐπαφὴν μαζί του. Αὐτὴ καὶ μόνον δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι σωτηρία.

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΚΑΜΑ

Οπισκοπός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ : ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Γ'—ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 125 ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5, ΤΗΛΕΦΩΝΩΝ 29.967 ΑΘΗΝΑΙ 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Εμείς εσείς..

Ολα τὰ εὐγενῆ ἀρώματα, μετὰ τὰ ὅποια ἀπηθύνοντο γοργαλιστικὰς στὴν ὀσφρησιν μας οἱ γυναικες, τὰ ἐκάλυψε ἡ ναφθαλίνη. Εἶναι τὸ ἀρώμα τῆς ἐποχῆς. Ἀνεσθῆσαν ἐπειγόντως λόγῳ τοῦ ἀπατόμου κρούου τῆς χειμερινῆς ἐνδύματος καὶ ὁ σμῆ τῆς ναφθαλίνης διεχύθη εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τὰ ὄχημα, εἰς τὰ κέντρα παντοῦ.

Ἐνας μάλιστα χαιρέκακος ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ ἀφορμὴν νὰ πῇ γιὰ μίαν γεροντοκορίαν, ποὺ περνώντας ἐσκόρπισε μυρωδιὰ ναφθαλίνης:

— Ἀραγε τὰ ρούχα τῆς μόνο εἶχε αὐτὴ στὴ ναφθαλίνη ἢ καὶ τὰ... κάλλη τῆς;

Αχι, ὁ καφεῖς! Κατήντησε τὸ πρόβλημα, τὸ βάσανο, ὁ ἐφιάλτης τῆς ἐποχῆς. Ἡ Ἀγορανομία διέταξε ν' ἀπαγορευθῇ ἡ διανομὴ καφεῖς στὰ σπίτια. Ὡ, πλῆγμα γιὰ τοὺς ἀθεραπεύτους λατρεῖς τῆς θεᾶς καφεΐνης! Ἀδύνατον νὰ τοὺς πείσῃς ὅτι δὲν πρόκειται νὰ πεθάνουν, ἀν δὲν πρῶτον καφεῖ σὸ στίτι τους. Ἰσὶα - ἰσὶα, θὰ ὠφεληθῶν στὴν ὑγεία τους Δὲν θέλουν ν' ἀκούσουν τίποτ.

Ἐνας μάλιστα συμπολίτης, μανιώδως καφελάτρης, ἔκανε χθὲς σὰν θηρίο στὸ κλουβί του, διότι δὲν εἶχε νὰ ψῆσῃ μετὰ τὸ γεῦμα ἕνα «με ὀλίγη». Ἀφού ἔφαγε παντοῦ ματαίως, μῆπως εὕρη καμμίαν πρέζι τῆς πολυτιμῶς σκόνης, ἀνοίξε τέλος καὶ τὴν ντυλοσῆ, ἔρριξε μίαν ματιὰ στὰ κρεμασμένα κοστούμια του καὶ εἶπε:

— Ἐτοίμοι μούρχεται, μὰ τὸ Θεό, νὰ κοβουντίσω τὸ κοστούμι μου τὸ... καφεῖ!

Τελεία ἀλλαγὴ τῆς σκηνοθεσίας. Τὰ χαμόγελα τ' οὐρανὸν ἐκαλύφθησαν μετὰ πείλην τικὰ νέφη. Στὴ βρεγμένη ἀσφαλτο ἀπλώσαν τοὺς σελαγιμῶν τὸν τὸ φῶτα τῶν χειμερινῶν κινηματογράφων. Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ σπιτιοῦ ἔγινε τόσο ἐπιθυμητό! Κουβεντούλα μετὰ φιλικὴ παρὰ μπροστὰ σ' ἕνα ἀχνίζον φλυτζάνι τσαΐ. Λίγο ραδιόφωνο. Ἡ διάβασα πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου, ὅπου ῥέουν τὰ δάκρυα τῆς βροχῆς. Οἱ ἀπολαύσεις τοῦ χειμῶνος...

ΕΝΤΕΛΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Ἡ ὑπόθεσις τῆς μεταφράσεως δὲν ὑπάγεται ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον στὴ φιλολογία. Ἐχει εὐρύτερον πεδὶον δράσεως καὶ χρησιμοποίησις. Δὲν μεταφράσονται, δηλαδή, μόνον τὰ διηγήματα, τὰ ποιήματα, τὰ μυθιστορήματα, τὰ ἱστορικά καὶ ἐπιστημονικὰ ἔργα καὶ οἱ παντὸς εἶδους μελέτες ἢ πραγματείες. Δὲν χρειάζεται μετὰ ἄλλα λόγια, ἡ προϋπόθεσις τοῦ λόγου—γραπτοῦ ἢ ζώοντος—γιὰ νὰ διακατολογηθῇ καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς μεταφράσεως. Ἰσως, τοῦναντίον, προκειμένης τῆς ἀλλῆς αὐτῆς προϋποθέσεως ποὺ θὰ ἐξηγήσωμε παρακάτω, ἡ ἀνάγκη νὰ εἶναι πρὶ ἐπιτακτικῇ, τὰ μᾶλλον ἐπιτακτικῇ.

Ρίξτε ὀλογύμῳ σας ἐνα βλέμμα καὶ ἀνετίσαστε τὰ τουρτουρίζοντα αὐτὰ πλῆθη μετὰ τὴν διάχυσιν τὰ πρόσωπα τους μελαγχολία, ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ Χειμῶνας ἀνεκρούσε τὸ χαιρετιστήριον σάλπισμα τοῦ. Τί λέτε νὰ σκέπτονται ταχὰ τὰ ἀμύχανα αὐτὰ πλῆθη; Ἀπλούστατα: τὴν ἀνάγκην—τὴν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην τῆς μεταφράσεως ἐνὸς περὶ αὐτοῦ χειμωνιάτικου παρνεσίου, μίας προπέρωνης κομπάρβινος ἢ ἐνὸς υπερπροτέρωνος κοστωμίου. Καὶ τὸ δῆλημα: μετὰ τὸν πολυποικίλον τρόπον θὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ μετάφρασις; Μὲ τί... λεφτά;

Ἀν τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἐπιλυθῇ, τότε καὶ ἡ μετάφρασις θὰ πραγματοποιηθῇ. Καὶ ἀλαλάζοντα τὰ τέως κατηφῆ πλῆθη θὰ ἀνεκράζουσιν:

— Ἀς εἶνε... Ὁ καλὸς Θεὸς μᾶς τάφερε δεξιά! — ὑπονώντας τὸ ἄνω ὀριστερὸν τοσέκκι τοῦ γακκακίου ποὺ ἄλλαξε θέσιν μετὰ τὸ γύρισμα.

α. μ.

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

— Γυναίκα! Μὴν κάνης τόσο θόρυβον μετὰ τὴν γυμναστικήν σου, γιὰτὶ θὰ νομίσουν οἱ γειτόνοι πὺς πέφτουν κανονιές καὶ θὰ τρομάξουν.

(Σ' κίτσο τοῦ ΡΑΜΙΖ, ἀπὸ τὸ Τουρκικὸν περιοδικὸν «Καρικατὺρ»)

...καὶ σὶ ἄλλοι

Ἐφῆτος ἐξώηρευσεν ἡ κίνησις γύρω ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν μόδα. Ἐγινε προχθὲς μίαν σπουδαίαν ἐπίδειξιν ἐγχωρίαν μοντέλων σ' ἕνα μεγάλο ἀθηναῖο κενόδοχεον. Καὶ γενικῶς ἔχει ἀναλαβῇ μεγάλη ἐκστρατεία ὑπὲρ τῆς καθιερωμένης ἐντοπίου μόδας. Εἶθε νὰ ἐπιτύχῃ, πλήρως ἢ προσπᾶθει. Ἀλλ' εἶναι τόσο δύσκολο! Μακρὰ συνήθεια ἐξολατρείας ἔχει προσκολληθῇ καὶ θηλυκὰς μας στὴν παρισινὴν μόδα. Ὑπάρχουν μερικές ποὺ εἶναι μετὰ ὅλας ἀφαιρέσεις σπῆλαις τῶν παρισινῶν θεῶ

Ο ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΙΑΝΟΣ

Το Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Ένα καινούργιο ελληνικό έργο είναι ένα μεγάλο ερωτηματικό. Έως ότου ανοίξη η αλλαία ν' ακουσθή η έμπρηγία του μεγάλου κριτικού — του καινού — είκασιες και προβλέψεις μόνο κατά προσέγγισιν μπορούν να γίνουν. Τα παθήματα επαγγελματιών κριτικών και διευθυντών θεάτρων που έκαναν την απόπειρα να εκφέρουν έγκυρη και τελεσίδικη γνώμη επί θεατρικών χειρογράφων είναι τόσο πολλά και τόσο διασκεδαστικά, ώστε ο ίσχυρισμός αυτός να παίρνει τη μορφή περίπου αξιώματος.

Γι' αυτό δεν είναι δυνατόν να προβλέψη κανένας στα σίγουρα την τύχη του οποίου δήποτε έργου. Η πείρα του θεάτρου λέει μονάχα ότι χρειάζεται πολύ μεγάλη προσοχή στο διάβασμα κάθε καινούργιου έργου, προ παντός όταν πρόκειται περί ελληνικού, αφού η ελληνική θεατρική παραγωγή δεν έχει πάρει ακόμη σταθερή μορφή ούτε εδμηιούργησε συγγραφείς με πάγια και ομοιόμορφη πνευματική δημιουργία.

Ένας από τους πιο εύσυνειδήτους θεατρικούς επιχειρηματίες, ο μοναδικός καλλιτέχνης Βασίλης Αργυρόπουλος, έχει κάμει από χρόνια τώρα δουλειά του την εξυπηρέτηση του ελληνικού έργου. Και εξυπηρέτησις ελληνικού έργου δεν θα πη δέξαια ανέδοσμαι των έργων παλίων και φηρμαρισμένων συγγραφέων, που έζηπηρετούν συνήθως στα σίγουρα το ταμειόν του θεάτρου, αλλά το ρισκινδύνω ανέδοσμαι των θεατρικών έργων νέων συγγραφέων ανάμεσα από τους οποίους αναπιδούν κάθε τόσο τα νέα ταλέντα.

Έφείτος ο κ. Αργυρόπουλος μάς παρουσιάζει τον «Πρωτεύουσιάνο» του Γ. Ρούσσου. Ο συγγραφέας του, αν και για πρώτη φορά εμφανίζεται στο θέατρο, δεν είναι καθόλου άγνωστος στο ευρύτερο κοινόν. Δημοσιογράφος από τους νεώτερους και τους έξυπνότερους. Ψημένος στο αστυνομικό ρεπορτάζ, που εφοδιάζει με άφθονη πείρα όσους ξέρουν να επωφεληθούν, θεωρείται ένα από τα φαβορί της δημοσιογραφικής οικογενείας. Συνεργάτης του «Ελευθέρου Βήματος» και των «Αθηναϊκών Νέων», έδωσε συχνότατα δείγματα του ταλέντου, της παρατηρητικότητας, της φρεσκάδας με την όποιαν ξέρει να σερβίρει τα θέματά του. Σ' αυτό το μεγάλο σχολείο του αστυνομικού ρεπορτάζ, όπου εδιδάχθησαν οι πιο ζωντανοί από τους Έλληνες συγγραφείς, ο Γ. Ρούσσος έσημειώσε μια θαυμασία καριέρα — τον πρόλογο της σοδαρώτερης λογοτεχνικής εργασίας του. Είναι άδύνατο, άνθρωπος με ταλέντο να πάση μέσα στο ρεπορτάζ αυτό και να μείνη άσυγκίνητος. Θα ήταν σαν να έβαζε κανένας έναν λιμπρόδρομέα στην άφετηρία ενός θαυμάσιου στίβου και να μην πάρη φορά για να τρέξη.

Οι άναγνώσται του «Θησαυρού» που παρακολουθούν τα ωραιότατα κομμάτια του Γ. Ρούσσου, θα έχουν την ευκαιρία αυτή τη φορά να τον παρακολουθήσουν και στο θέατρο. Ο «Πρωτεύουσιάνος» του εκλεκτού συνεργάτου του «Θησαυρού» έχει ένα θαυμαστό θέμα, την σάτυρα του ζιπασμένου Αθηναίου, που έρχεται στην πρωτεύουσα για να πάρη ό,τι θα ναιμία για πρόοδο ή επιπόλεια παρατήρησις του και αισθανεται την ανάγκη να μεταδώση τ' άμφισθητήρια φάτα του στην έπαρχια. Οι τύποι αυτοί, που άφθονούν τόσο στην πρωτεύουσα, όσο και στις έπαρχιες, προσφέρονται τόσο θαυμάσια στην γελοιογράφει, ώστε ένας συγγραφέας με ταλέντο έχει μπροστά του άφθονο υλικό προς εκμεταλλεύειν.

Ο «Πρωτεύουσιάνος» του Γ. Ρούσσου δεν είναι μονάχα μια διασκεδαστική κωμωδία. Το κατόρθωμα του νέου συγγραφέως είναι ότι κατάφερε μέσα από το γέλιο που θα προσφέρει στον θεατή, ν' αφήσει άπηχσεις ώραιων θεατρικών αποστροφών στις οποίες εξαιρείται με τρόπο πολύ ποιητικό η αγάπη στην πατρίδα γη. Όλο μαζί το έργο έτσι άποτελεί μια σάτυρα του ούρμπανισμού, του φοβερύ αυτού κακού της εποχής μας.

Είπαμε, άσφαλεις προβλέψεις επί των έργων δεν μπορούν να γίνουν. Όπωςδήποτε όμως μια προσεκτική εξέτασις της ουσίας του έργου, των τύπων του, της τεχνικής, και προ πάντων των δυνατοτήτων του συγγραφέως, μπορούν να άδηγίσουν σε μερικά συμπεράσματα, που είναι δυνατόν να τά πη κανένας άφοβα. Ο κ. Αργυρόπουλος όρθηκε τέτοιες άρετες στο έργο του Γ. Ρούσσου ώστε το πηρε με ένθουσιασμό και κάνει έναρξιν της χειμερινής περιόδου του θεάτρου του με τον «Πρωτεύουσιάνο». Εύχεται όλόψυχα και πιστεύω ότι τον ίδιο ένθουσιασμό θα δείξη και το άθηνάϊκο κοινό.

Δ. Ψ.

Ο συνεργάτης του «Θησαυρού» Γ. Ρούσσος, συγγραφέας της νέας κωμωδίας του θεάτρου Αργυρόπουλου, «Πρωτεύουσιάνος».

Θεατρική κίνησις

★ Πέντε πρεμιέρες θεάτρων αυτή την εβδομάδα. Η χειμερινή περίοδος από την εβδομάδα αυτήν κάνει την επίσημη εμφάνισις της.

★ Έχομε την «πρώτη» του Βασιλικού Θεάτρου με τον «Έμπορο της Βετιτίας» του Ζαΐζπη. Την «πρώτη» του θιάσου Μιράντας, Μουσούρη, Μαυρέα, Μακρή στο θέατρο «Αλικής» με το «Σορπράζ Πάρτυ» των Γιαννουκάκη—Ευαγγελίδη.

★ Επίσης την «πρώτη» του ήμικρατικού όργανισμού της Μαρίκας Κοτοπούλη με την «Μαντάμ Μποβαρύ» του Φλωμπέρ, την «πρώτη» της Λυρικής Σκηνής του Βασιλικού Θεάτρου με την «Μπαρμπαλόν» και την «πρώτη» του θεάτρου Αργυρόπουλου με το νέο έργο του Γ. Ρούσσου «Ο Πρωτεύουσιάνος».

★ Πλούσια συγκομιδή, λοιπόν, από ένδιαφερόμενους θεατρικές πρεμιέρες.

★ Το μόνο θέατρο που καθυστερεί την επίσημη χειμερινή του εμφάνισις είναι ο Ελευθέρος Καλλιτεχνικός Όργανισμός της Κατερίνας Ανδρεάδη.

—Η κ. Ανδρεάδη, όπως είναι γνωστόν, θα μάς χαρίση από τον έφετεινό χειμώνα ένα καινούργιο θέατρο, το άνοικοδομούμενο θέατρο «Κεντρικόν».

★ Στο καινούργιο και υπέρκομφο αυτό θέατρο θα αναβιβασθή εντός του πρώτου δεκαμήνου του Νοεμβρίου η περίφημη σάτυρα του Μπέρναρ Σω «Καίσαρ και

Κλεοπάτρα», κατά μετάφρασιν Μαρίας Κάρμα, σκηνοθέσιαν Γ. Σαραντίδη, σκηνογραφίες και κοστούμια Γ. Βακαλό, μουσικήν Π. Πετρίδη και χορογραφίαν Ποθούλας Καιοτά.

★ Φυσικά, τον ρόλο της Κλεοπάτρας θα υποδυθή η εξαιρετική μας πρωταγωνίστρια. Στους άλλους ρόλους του έργου θα εμφανισθούν οι παλαιοί και νέοι συνεργάται της.

★ Αυτή την εβδομάδα αρχίζει η δεύτερη σειρά των μαθημάτων της Σχολής του κ. Σαραντίδη.

★ Ο σκηνοθέτης του θιάσου Άνδρεάδη όπως είναι γνωστόν έδιδάξε όλο το καλοκαίρι μαθήματα αυτοσχεδιασμού και μινικής στο θέατρον «Κυβέλης—Ουφας».

★ Τα μαθήματα αυτά παρολογοήσαν περί τους 120 μαθητά, προ όλίγου δε καιρού ο κ. Σαραντίδης έκανε την διαλογί των 15 επιλέκτων, με τους όποιους και πρόκειται να προχωρήση στο δεύτερο και περισσότερο ένδιαφέρον μέρος της μεθόδου του.

★ Με τον κ. Σαραντίδη, θα συνεργασθούν στα μαθήματα αυτά του αυτοσχεδιασμού και μινικής, ο διακεκριμένος σκηνογράφος κ. Γ. Βακαλό, ο γλύπτης κ. Απαρής (ο όποιος έτοιμάζει ειδικές μάσκες, άπαραιτήτες για τα πειράματα του κ. Σαραντίδη) και η δνις Ποθούλα Καλούτα.

★ Επίσης έτοιμάζουν «είδικα» σκέτες πολλοί Άθηναίοι λογοτέχναι, όπως οι κ.κ. Βενέζης, Σεφέρης, Φωτιάδης, Μυριδάλης κ. ά.

Ο ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑΚΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Την μετοπρονεχή Δευτέρα 28ην Όκτωβρίου και άραν 6.30 μ.μ. ο κ. Γ. Πάνου θα προδη είς δραματικήν έρμηνείαν του Ω της «Ιλιάδος», κατά μετάφρασιν Πάλλη εις την σίβουσαν «Βερετζ» (Άκαδημίας και Ίπποκράτους). Ταύτης θα προηγηθή σχετική εισήγησις εκ μέρους του κ. Μιλτιάδη Μαλακάση. Πρόκειται περί μιας πρωτοτύπου διά την Ελλάδα αισθητικής ευφάνειας των κλασσικών μας κειμένων. Γενική είσοδος δρχ. 15.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

ΟΤΑΝ ΤΟ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΔΙΚΕΙΟ ΣΥΝΕΔΡΙΑΖΗ

Ός γνωστόν, στην Άμερική, οι περισσότεροι δικασταί είναι αίρετοι. Μπορεί, δηλαδή, δικαστής να είναι οισοδήποτε επαγγελματίας. Έτσι, ο κ. Μπράουν Ταϊλσορ, μικρέμπορος σιδηρικών στην πόλι Νασβίλ, έκτελει και χρέη πταισματοδίκου.

Μιά μέρα, καθώς επήγαινε στο δικαστήριο με το αυτοκίνητό του, ο κ. Ταϊλσορ θυμήθηκε ότι δεν είχε άναεώσει την άδεια κυκλοφορίας του όχημάτος του, που είχε λάβει προ εβδομάδων.

Δεν τόν έσταμάτησε όμως κανένας αστυφύλακας, ο έμπορος πταισματοδικής μόλις έφθασε στο δικαστήριο, εκήρυξε την έναρξιν της συνεδριάσεως.

Πρώτος κατηγορούμενός, που εκάλεσε ο κ. Ταϊλσορ να άπολογηθή ήταν... ο έαυτός του, δια τον λόγον, ότι δεν είχε φροντίσει να άναεώση έγκαιρως την άδεια της κυκλοφορίας του.

Παίζοντας ο ίδιος τον ρόλο του κατηγορού και του κατηγορουμένου, έκρινε ως ιδιαίτερος επιβαρυντική την περίπτωση, ότι έπρόκειτο περί δικαστού, ο όποιος άπήγγειλε ποινές σ' άλλους κατηγορουμένους για την ίδια παράβασις. Άνεγνώρισε όμως ως έλαφυντικό για τον έαυτό του, το γεγονός ότι δεν είχε καταδικασθή ποτέ άλλοτε και, έν τέλει, άπήγγειλε κατά του έαυτού του την ποινή του ποσοστίμου των 5 δολλαρίων, με όλα τα δικαστικά έξοδα.

Μετά ο κ. Ταϊλσορ, ως κατηγορούμενος άπεδέχθηκε την ποινή αυτή, έβγαλε το ποσό από την τσέπη του και έμέτρησε στον γραμματέα το άπειλόμεινο ποσό.

Έπειτα, ο εύσυνειδήτος δικαστής συνέχιζε το έργον του, εκδικάζοντας τις άλλες υποθέσεις.

Η ΕΓΓΛΕΖΙΚΗ

Υπομονή

Μιά χαριτωμένη ιστοριούλα

Στους δρόμους του Βισού, της σημερινής πρωτεύουσής της Γαλλίας, είναι πολύ σπάνιο να συναντήση κανείς αυτοκίνητα. Η έλλειψις βενζίνης τα άποχρέωσε να κλεισθούν στα γκαράζ των, αν' αυτών δε κυκλοφορούν οι παμπάλαιες δικτώριες και λοιπα άμαξία που οι άμαξάδες των τα άδηγούν όχι χωρίς κάποιαν όσση υπεργραμείας για την άπροσδόκητη αυτή άκακλήσι των στην ένέργεια.

Η έπαναφορά λοιπόν αυτή στην επικαιρότητα άμαξιών και άμαξάδων έδωσε άφορμή στις εφημερίδες του Βισού να δημοσιεύσουν την παρακάτω χαριτωμένη και άυθεντική, όπως την χαρακτηρίζουν, ιστοριούλα:

Το 1903, ένας πλεισιώτατος Άγγλος τζέντλεμαν, ο σερ Ουίλλιαμ Νιράγκς, ευρισκόμενος στο Μπράντον, είχε άποφασίσει ν' αγοράση ένα υπέροχο γιγώ και θα το έδοκιμαζε την επομένη το πρωί. Βγαίνοντας από το ξενοδοχείο του, πηρε ένα άμαξί για να τον μεταφέρει στο λιμάνι. Εκεί, αντί να διαξή τον άμαξά, του είπε άπλως: «Περιμένε με έδω» κι επιβιβάσθηκε με την πρόβειν να καμή έναν άπλο περίπατο μιάς ώρας.

Μόλις όμως δρέθηκε στ' άνοιχτά, έμεινε τόσο γοητευμένος από το γιγώ και τον θαλάσσιο αυτόν περίπατο, ώστε άποφασισε να παρατείνη ακόμη την διακεία της δοκιμής. Όταν δε ο πλοίαρχος του έξηψε σχετικές οδηγίες, άπήντησε με απάθεια:

—Άς συνεχίσωμε έτσι, καπετάνιε. Μ' άρεσει, ξέρετε, πολύ... Οα κάνωμε επίσης τον γυρο του κόσμου!

Είχε την συνήθεια να πραγματοποιή όλες του τις φαντασιές. Στο μεταξύ, ενώ ο παραδοξός Άγγλος έταξίδευε κατευχαιριστήμενος προς τους άντιποδους, ο άμαξάς του... ξεπάγιαζε στην προκυμαία του Μπράντον! Έπείριμενε όλη τη μέρα, όλη τη νύχτα, την επομένη, την μεθεπομένη... έπείριμενε όλη την εβδομάδα φιλοσοφικώτατα, χωρίς να έγκαταλείπη τη θέσι του, με μιάν έπιμονη έμπιστοσύνης στην έντιμότητα του τζέντλεμαν που τον έπηρε με την ώρα.

Την νύχτα κοιμόταν μέσα στην άμαξά του και την ήμερα εκάπνιζε την πίπα του παρατηρώντας τον όρίζοντα. Η γυναικία του έρχόταν και δεν έβλεπε και τον έδοθούσε στην κατασκευή μιάς καλύβας από σανίδια για να προφυλάγεται από την κακοκαιρία... Ένας μήνας, μετά μιά τριμηνία έπέρασαν. Έπείριμενε πάντοτε.

Επί τέλους, η ύπομονή του ήμειφθη. Μίαν ώραίαν πρωίαν, ο σερ Ουίλλιαμ Νιράγκς, επιστρέφοντας από το μακρινό του ταξίδι του γυρού του κόσμου, άπεβιβάσθη στην προκυμαία και άντελήφθη την άγοραία άμαξα που είχε ξεχάσει εκεί. Γκούτ μόνη/κ: πόσα σου όφειλω, ρώτησε άτάραχα τον άμαξά.

Εκείνος του παρουσίασε έναν λογαριασμό τιμής ύπολογισμένον σύμφωνα με την ισχύουσα διάταξι, που έφθανε τις δώδεκα περίπου χιλιάδες φράγκα! Άπαός ο τζέντλεμαν του υπέγραψε ένα σχετικό τσέκ και μπαίνοντας στην άμαξα:

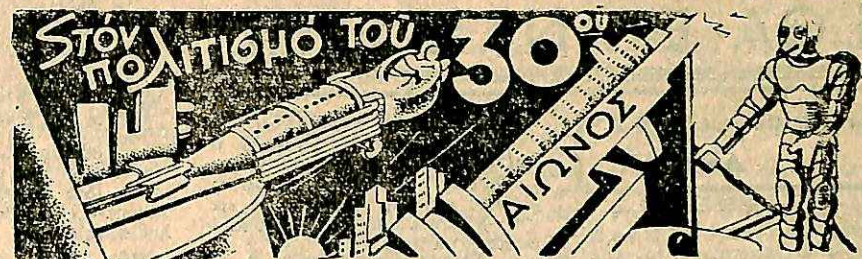
—Τώρα, του είπε, πήγαίνε με στο ξενοδοχείο μου.

Φθάνοντας στο ξενοδοχείο, έτοιμαζόταν να μπη μέσα όταν ο άμαξάς του φώναξε με σεβασμό:

—Με συγχωρείτε, σερ, ξεχάσατε να μου πληρώσετε την κούρσα.

—Ω, βέβαια, έχεις δίκιο!

Και ο σερ Ουίλλιαμ του έδωσε δυο σελλινία!

27ον ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ

Έγέλασε ο σοφός με την άδελή εκείνη διακοπή του Πανσπάρ κι' άμέσως έσυνέχισε την άφήγησί του:

—Οι ραδιοεφημερίδες άδιάκοπα μετέδιδαν είδησεις και τρομαγμένος ο κόσμος άκουσε τις άπόψεις διαφόρων άστρονόμων, που καδένως τους φυσικά εξέθετε την άτομική του γνώμη για το άκατανόητο αυτό γεγονός. Όταν ξημέρωσε, το άστρο είχε προσλάβει τεραστίες διαστάσεις. Και εσφινικά, μόλις το εφάτισαν οι ήλικες άκτινες, έχασε το πράσινο χρώμα του κι' άστράψε με μύρια φάτα, σαν ένα γιγαντισίο διαμάντι. Η λάμψις του ήταν τόσο δυνατή, ώστε πολλοί δεν μπορούσαν ν' τ' άντικρύσουν.

—Φαντάζομαι τον τρόπο των δύστου χιολμένων αυτών προγα... άπογόνων μου ήθελα να πώ, διέκοψε και πάλι ο αδιόρθωτος πρώην ρεπορτέρ.

—Τρόμος! Πανικός, άγορητέ, άπεριγράφτος πανικός, διάρθωσε ο Νισάβ, κατέλαβε τα δισεκατομμύρια των κατοίκων της γης, που δεν ήσαν όμως ούτε πρόγονοί σου ούτε άπόγονοί σου, αλλά άπλως σύγχρονοί σου αφού οι περισσότεροι απ' αυτούς ζούν σήμερα. Άς είνε, έπρόσθεσε ο σοφός, ο πανικός αυτός δεν άργησε να μετατραπή σε άληθινή φρενιτιδα και όλοι έπίστεψαν ότι το τέλος του κόσμου είχε πλησιάσει!

»Τότε όμως μιά νέα ραδιοείδησις μετέδωδ κι' ο κόσμος άνέπνευσε με άνακούφισι. Το μετέωρο αυτό, έλεγαν οι άρμόδιοι, ήταν άπλως μιά κολοσσιαία μηχανή που έκτοξευθήκε δια μέσου του διαστήματος και προσρόταν από έναν άγνωστον κόσμο, που είχε κατορθώσει να λύση το πρόβλημα των διαπλανητικών συγκοινωνιών!

—Οστε... ώστε έχει λυθή και το ζήτημα αυτό; ρώτησε με άκράτητη περιέργεια ο Πανσπάρ. Όσοσο δεν μου μίλησατε ποτέ για...

—Μη διάξοθε, διέκοψε με την σειρά του ο καθηγητής. Σας διηγούμαι άπλως τα γεγονότα όπως συνέβησαν. Φυσικά, η είκοσία αυτή, ότι έπρόκειτο δηλαδή περί μηχανής, μολονότι παρά τολμη, ήταν η μόνη που άπορούσε να έξηγηση το μυστήριο κι' όπως σας είπα ο κόσμος έννοιωσε μιά κάποια άνακούφισι. Η περιέργεια διαδέχθηκε τον φόβο, όλοι έξέχασαν την άγωνία που τους κατείχε για το έπικείμενο τέλος του κόσμου και έπέσιμειναν με άνυπομονή στην άφιξι της τεραστίας μηχανής, για να ίδουν τους κατοίκους του άγνωστου κόσμου.

—Φαντάζομαι τί φούριες θα είχαν οι ρεπορτέρ για το ποίος θα τους πάρη πρώτος συνέντευξι... δεν κρατήθηκε να μη διακόψη πάλι ο πρώην άναποκρίτης του «Εαδινού Ταχυδρόμου».

—Στο μεταξύ, συνέχισε ο Νισάβ σαν να μην έπαυσεε τη νέα αυτή διακοπή, η παράξενη εκείνη σφαιρική μηχανή επλησίαζε όλοένα προς την γη — θα την έτραβούσε καθώς φαίνεται η γήινη έλξις — και το ένα τέταρτο του ούρανίου θόλου είχε ήδη σκεπασθή από τον τεράστιο άγκο της. Εσφινικά, ένα δυνατό σφύριγμα έξέσχεσε τον έρα και όταν σε λίγο ο θορύβος αυτός έσταμάτησε όπτοτομα, η σφαίρα έπεσε επάνω στη γη με τέση δύναμι, ώστε

διεστάλη, άλλαξε σχήμα, έγινε έπιμήκης. Δεν άργησε όμως ν' αναλάβη την προτέρα της μορφή. Το περιεργό δε είναι ότι κανένας δεν άκουσε τον παραμικρό θορύβο πτώσεως.

—Έπειτα, έπειτα; ρώτησε με φανερή άγωνία ο Πανσπάρ.

—Οι τολμηρότεροι απ' εκείνους που βρέθηκαν κοντά στο σημείο πτώσεως της καταπληκτικής εκείνης μηχανής, εξακολούθησε ο σοφός, ώρμησαν να την ίδουν από κοντά. Ημουν ένας απ' αυτούς. Εντύπωσι μάς έκαμε ότι ήσαν, μπροστά μας, η σφαίρα εκείνη ήταν πολύ μικρότερη από ό,τι φαινόταν στον ούρανο. Δυο-τρεις είχαμε την τόλμη να την άγγίξωμε και τότε διεπιστώσαμε ότι η διάφανη εκείνη μάζα ήταν μαλακή και εύπλαστη. Ήταν κατασκευασμένη από μιάν άγνωστη ούσια, που...

—Ξέρω, ξέρω. Που δεν μπορέσατε ν' άνοκαλύψετε ακόμη τα συστατικά της, διέκοψε με άνυπομονήσά αυτή τη φορά ο Πανσπάρ που διαξόταν να μάθη τί περιείχε, τέλος πάντων, η περίφημη αυτή σφαίρα.

Εκπληκτός ο Νισάβ για την αποτομότητα αυτήν, για πρώτη φορά τον εκύτταξε με ύφος άυστηρό, που γρήγορα όμως έδωσε την θέσι του σ' ένα χαμόγελο έπιεικής καθώς έπρόσθετε:

—Έχεις ακόμη όλες τις κακές συνήθειες των ανθρώπων της εποχής σου, άγαπητέ Πανσπάρ, που είμαι όμως βέβαιος ότι γρήγορα θα τις άποβάλλη.

»Η άγνωστη μας λοιπόν ούσια θα μπουσούσε να όνομασθή «ελαστικό κρύσταλλο» ή κάτι παρόμοιο. Καθώς όμως περιεργάζομασταν μ' άπορία κι' άμηχανία μαζί το δλοστρόγγυλο εκείνο μηχανήμα, κάτι ζωντανά πλάσματα άρχισαν να κινούνται στο έσωτερικό του. Τί πλάσματα τάχα να ήσαν εκείνα! Κάτι λιγνά και πακούα σώματα, που έδιπλώνονταν κι' ξεδιπλώνονταν έλικοειδώς σαν φίδια.

—Κατάλαβα!, έφώναξε ένθουσιασμένος κι' άδιαφορώντας πια για τις συνένειες της νέας παρεμβάσεώς του ο Πανσπάρ. Ήσαν κάτοικοι του Άρεως! Αυτή τη φορά ο σοφός δεν μπόρεσε να μην άνασκηκωθή από την θέσι του.

—Μά τί έπάθατε άπόψε, άγαπητέ μου; παρετήρησε στον πρώην δημοσιογράφο. Τί είναι αυτά που λέτε; Από που καταλάβατε ότι τα όντα αυτά ήσαν κάτοικοι του Άρεως; Έπληγατε μήπως στον Άρη, για καμμία δημοσιογραφική άποστολή—έπρόσθεσε με έιρωνεία ο σοφός—ή μήπως σας έπεσε κρησαν στην εποχή σας, οι Άριανοί;

—Ούτε το ένα, ούτε το άλλο συνέδη, καθηγητά μου, άπήντησε θαρραλά ο Πανσπάρ, αλλά είμαι βέβαιος ότι ήσαν Άριανοί, γιατί έστοι άκριβώς τους είχε περιγράψει ο Ουέλς στον «Πόλεμο των δύο Κόσμων», ένα έργο που έκαμε τόσο κρότο στην εποχή μου!

Στο άκουσμα της άπατήσεως αυτής ο Νισάβ εξέσπασε στα γέλια και ξαναεξαπλώθηκε στο κάθισμά του.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΤΙ ΘΑ ΕΚΑΝΑΤΕ ΕΣΕΙΣ;

Ένα αιοδηματικό ΔΡΑΜΑ

Αυτό που θα σας διηγηθώ δεν είναι φανταστική ιστορία, αλλά μία μυστηριώδης περιπέτεια, τόσο δραματική, τόσο συγκλονιστική, και θέλω να μου πείτε τη γνώμη σας.

Ονομάζομαι Ιέτρος 'Αλλάρ, δεν είμαι ούτε ώριμος, ούτε ασχημος, ούτε ξανθος, ούτε μελαχροινός, ούτε φηλός, ούτε κοντός. 'Ηλικία; 'Εφθασα τα τριάντα πέντε.

Συγγενείς δεν έχω, έχω όμως περιουσία, είμαι ανεξαρτητος και ζω όπως μ' αρέσει.

Τον περασμένο χρόνο, κατά το Μάρτιο, συναντήσα σ' ένα από τα δουλεδάκια, μία κομψή κυρία, νέα και όμορφη.

Δεν είχα τίποτα να κάω και την ακολουθήσα. Στη γωνία του άλλου δρόμου, μου χαμογέλασε.

Δεν ήταν ούτε γυναίκα του επαγγέλματος, ούτε καμμία μοναχική. Την έπλησίασα και την έπεισα να δεχθώ ένα φλυτζάνι τσαγιού χωρίς... συνέχεια.

Εδέχθηκε πολύ εύκολα και μου μίλησε για τον εαυτό της. Οι γυναίκες που συναντούμε έτσι, μάς κρυβουν τ' όνομά τους, αυτή όμως από την πρώτη στιγμή που καθήσαμε μαζί, μου τα είπε όλα.

Ήταν σύζυγος —νόμιμη φυσικά — κάποιου επόχον της όδου Μπατινιόλ, και όνομαζόταν Μαρία.

Την εδάμυσα για την τόλμη και την ειλικρίνεια της και της εξέφρασα τα συγκατακρίματά μου γι' αυτό.

Εγέλασε με την καρδιά της, και μου είπε επί λέξει:

—Αχ, φίλε μου! 'Αν εγνώριζες τον άντρα μου, δεν θα μιλούσες για τόλμη και για ειλικρίνεια. Δεν χρειάζεται πια πολύ θάρρος για να τον άπαιτήσεις από το να πήρε αυτό το φλυτζάνι το τσάι. 'Αν αύριον επήγαίνες μόνος να βρεις τον άντρα μου, να του πής πως είσαι φίλος της γυναίκας του, θα γελοῦσε και θα σε κοροϊδεύε!

Επληροφορήθηκα πραγματικά ότι ο άνδρας της ήταν ένας από τους συζύγους που είναι και τυφλοί, κουφοί και άφωνοι.

Εξ άλλου έκανε και τον περιόδευοντα πλάσι στο κατάστημά του, κι έλειπε σε ταξίδια εξή φορές την εβδομάδα.

Ετσι είχαμε πλήρη ασφάλεια από τον σύζυγο και συνδεθήκαμε σε δέκα μέρες τόσο, που έμενα τα βράδια τις περισσότερες φορές σπίτι της.

Είχε μία μοναδική υπερτίρια, αφοσιωμένη στην κυρία της τόσο, που μπορούσε να περική στη φωτιά για χιρί της.

Ένας χρόνος έπέρασε έτσι γεμάτος χάδι, γλέντι, ευτυχία και καλοπέραση.

Είχαμε τόσο συνδεθί οι δύο μας, που δεν μπορούσαμε να μην δθ ό ένας τον άλλον μία μέρα. 'Η περιπέτεια μας άρχισε σαν καπρίτσιο, κι εξελίχθηκε σ' ένα αίσθημα θερμό και έντονο.

Το περασμένο Σάββατο, ξαπλωμένος στο ντιβανάκι της,

παρετήρησα τον ήμεροδείκτη. Την ερχόμενη 17η ήταν η επέτειος της πρώτης μας συναντήσεως. Σηκώσασα χαμογελάοντας και τις επρόκεινα να την γιορτάσωμε όσο μπορούσαμε καλύτερα.

—Πολύ καλή ιδέα!.. μου είπτε. Θα φάμε κάπου έξω μαζί, κι' έπειτα θα καταλήσωμε στη φωλίτσα μας, εδώ, στο σπίτι μου.

Ενέκρινα το πρόγραμμά της και προσέθεσα:

—Μπορούμε μάλιστα ν' αρχίσωμε τις γιορτές ενωρίτερα. Θα περάσω να σε πάρω το βράδακι με το αυτοκίνητο, για να ναν μακρύνω περίπατο. 'Ο άντρας σου είνε στο Πουατιέ, νομίζω;

—Ναί, ναί, στο Πουατιέ. —Όπωςδήποτε, στείλε μου ένα τηλεγραφήματάκι την Τρίτη το πρωί. Πρωί. Στις τρεις τ' απόγευμα θα είμαι εδώ. —Ετσι;

—Σύμφωνοι. Το πρωί την Τρίτη, έλαβα το τηλεγράφημά της, σταλμένο στις δέκα. Μου έγραφε:

«Κον. 'Αλλάρ
Οδός Τσίρκου 40
Σε περιμένο ανυπόμο.α. Χρόνια πολλά για την επέτειό μας. αγάπη μου.

Όλη δική σου»

Στις δυο και μισή ήμουν στην πόρτα της. Συνήθως μου άνοιγαν άμέσως. Αυτή τη φορά άργησαν. Κατάπληκτος, έχτύπησα δυνατά το κουδούνι.

Πίσω από την κλειστή πόρτα άκουσα ένα δέμα δαρύ. Κάποιος έσυρε τον σύρτη κι' άνοιξε. Είδα έναν ψηλό άνθρωπο, με μαύρα γένεια, που με έκτυπαε κατάματα.

Δεν έπερίμενα την έπιστροφή του συζύγου της, και γι' αυτό στην αρχή ένόμισα πως έκαμα λάθος στο πάτωμα.

Ο άγνωστος με ρώτησε με άπαθεια:

—Τί ζητεί ο κύριος;
—Απήτησα χωρίς διαταγή: Την κυρία Μαρία.

Εκείνος έγειρε το κεφάλι και είπτε:

—'Η κυρία Μαρία είν' εδώ, αλλά είνε... πεθαμένη, κύριε...

Είπα: —Ποιό σπύτι της; —'Η ίδια γειμάτ της; —Είδα τη νεκρική κάσσα να θγαίνει από την ίδια πόρτα που μπαίνονόγαι νε ή ίδια γεμάτ της; Είδα την πράξη του θανάτου της στο ληξιαρχείο.

Πώς πέθανε; Αυτό το άγνοώ. Νά κάνω έρευνα; Νά ζητήσω τη δολοφονία της άστυνομίας στο μυστήριο αυτό το τόσο παράξενα δραματικό; 'Η νά σιωπήσω και νά την άφήσω ν' αναπαυθί έν ειρήνη, για νά μη διασφύρω και την υπόληψή της; Τί θα έκάατε στη θέση μου, άγαπητοί μου άναγνώστα; Πέστε μου, βοηθήστε με!

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ

★ Κατά τον μήνα αυτόν θα καμούν τον Άττικο ούρανό, κατά τις προκεχωρημένες έσπερινές ώρες, δύο λαμπροί πλανήτες: ο Ζεύς και ο Κρόνος, που βρίσκονται ό ένας κοντά στον άλλο. Ο Ζεύς, λαμπρότερος από τον Κρόνο, είνε 1300 φορές μεγαλύτερος από την Γη.

Ο πλανήτης Κρόνος είνε άμυδροτέρως, 900 φορές μικρότερος από την Γη, κι' έχει 3 δακτύλους και 11 Σελήνες. Έκτός από τους δύο αυτούς, κα νένας άλλος πλανήτης δεν έμφανίζεται στον ούρανό το βράδυ. Τις πρώινες ώρες ανατέλλει ή Αφροδίτη, που είνε στους πολλούς γνωστή με τ' όνομα Αύγερινός. Ο πλανήτης 'Αρης φαίνεται το πρωί ως άσπρη πρόσωτο μεγέθους.

★ Όλοι σχεδόν οι μεγάλοι καλλιτέχναι και συγγραφείς είχαν τις παραδοξότερες μακίες: Ο μουσικός Σάρτι, άίφνης συνεθέτε εύρισκόμενος στο σκοτάδι. Ο Τσιμαρόζα άπεναντίας έπιζητούσε το φως και τον ήλιο.

Ο Παεζιέλλο συνέθετε σκεπασμένος στο κρεβάτι του με πολλά σκεπάσματα. Ο Καρτασιόλο έαθόταν τους ποντικούς! Πολλές φορές έχανε επί δυο μέρες την έμπνευσή του. 'Η Γεωργία Σάνδη έργαζόταν μόνο την νύχτα.

Ποιό σπύτι της; —'Η ίδια γειμάτ της; —Είδα τη νεκρική κάσσα να θγαίνει από την ίδια πόρτα που μπαίνονόγαι νε ή ίδια γεμάτ της; Είδα την πράξη του θανάτου της στο ληξιαρχείο.

Πώς πέθανε; Αυτό το άγνοώ. Νά κάνω έρευνα; Νά ζητήσω τη δολοφονία της άστυνομίας στο μυστήριο αυτό το τόσο παράξενα δραματικό; 'Η νά σιωπήσω και νά την άφήσω ν' αναπαυθί έν ειρήνη, για νά μη διασφύρω και την υπόληψή της; Τί θα έκάατε στη θέση μου, άγαπητοί μου άναγνώστα; Πέστε μου, βοηθήστε με!

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

ΤΟ ΑΛΛΟΘΙ

—Κύριε διευθυντά, είπτε ο άστυνομικός Κρούζ, υπογράψτε, σας παρακαλώ, αυτό το ένταλμα συλλήψεως για την υπόθεση Τζιμ Γκραντ.

—Μά είσαι θαυμάσιος, φίλε μου, έφάναζε ο διευθυντής της άστυνομίας. Μέσα σε δυο ώρες κατώρθωσες κι' όλα ν' ανακαλύψης τον δράστη του φόνου! Μπράβο, τα συγχαρητήριά μου! Καί δεν μου λες πως τα κατάρφεες;

—Μπάρ, ήταν απλό, είπτε ο άστυνομικός. Παρετήρησα ότι το άνώνυμο γράμμα που άπειλούσε με θάνατο τον Τζιμ Γκραντ, είχε γραφή με την γραφομηχανή του Κόγκαν. Έπειτα ενώ όλοι όσαι έμεναν στον πύργο μπόρεσαν νά διακαιολογήσουν το άλλοθι κατή την ώρα του εγκλήματος, από τα μεσάνυχτα δηλαδή έως τις δωδεκάμιση, μονάχα ο Κόγκαν δεν μπόρεσε νά μάς πηπου βρισκόταν εκείνη την ώρα.

Τέλος, αυτός ο άνθρωπος μου φαίνεται πάρα πολύ έξυπνος και πονηρός, ο μόνος δηλαδή που θα μπορούσε νά κάνει ένα τέτοιο έγκλημα. Στο πτώμα του θύματος δεν βρέθηκε ούτε ίχνος τραύματος, διος ή πάλης.

—Όστε λοιπόν είσαι της γνώμης ότι τον έδηλητηρίασε; —Ασφαλώς! Ο δόκτωρ Φούντ έκαμε την αυτοψία και τώρα θα μάθουμε το αποτέλεσμα.

Εκείνη τη στιγμή ο δόκτωρ Φούντ έμπηκε στο γραφείο του διευθυντού.

Εκτύπησε με ειρωνικό ύφος το ένταλμα συλλήψεως κατά του Τσαρλί Κόγκαν, που είχε κι' όλα υπογραφή από τον διευθυντή, το πήρε στα χέρια του ψηθυρίζοντας ένα «πιτρίπεται;», το διάβασε και κατόπιν τώσχιζε στα τέσσερα.

—Δεν είνε ανάγκη νά συλληθθί κανείς, είπτε ήσυχα. Ο Τζιμ Γκραντ άπέθανε από παράλυση της καρδιάς έπειδή έπινε πολύ.

—Πώς; Τί λέτε; διαμαρτυρήθηκε ο Κρούζ, ενώ νινάτον κερτακόκκινος. 'Αν δεν ήταν ένοχος ο Κόγκαν δεν θα δυσκολευόταν νά μάς πη πού ήταν κατά την μοιραία εκείνη ώρα.

—Αυτό είνε δική του δουλειά, είπτε ο γιατρός.

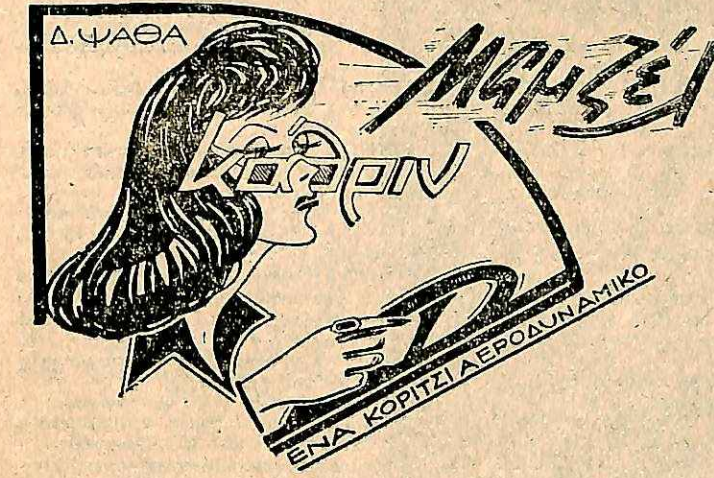
Πραγματικά όμως, το σκοτεινό εκείνο σημείο της υποθέσεως έπρεπε ν' άπασχολήσεί ακόμη την άστυνομία. Για νάχη λόγους νά κρύβεται αυτός ο άνθρωπος, ασφαλώς δεν θα είχε ήσυχη την συνείδησή του.

Ετσι αποφάσισαν νά τον καλέσουν για νά τον άναγκάσουν πάλι. Ο ίδιος ο διευθυντής της άστυνομίας τόν άώτησε:

—Γιατί δεν βελήσατε νά πητε πού ήσαστε κατά το διάστημά αυτό της μισής ώρας; —Γιατί αυτός ο κλίθιος έκανε ο Κόγκαν δείχνοντας τον άστυνομικό, με ρώτησε επί παρουσία όλων. Μπορούσα λοιπόν νά του πώ ότι ήμουν με την γυναίκα του Σάντερν, την όποιαν εύτυχώς εξέλασε ν' άναγκρήνη; Θα γινόταν δεύτερο σκάνδαλο, πολύ χειρότερο από το πρώτο!

ΡΟΜΠΕΡΤ ΤΙΩΝ

Η κόρη τής Μαντάμ Σουσούς

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Όταν ή Κάθριν έσκέπτετο κάτι και τ' αποφάσιζε δεν άργούσε ποτέ νά πραγματοποιήση την άπόφασή της.

Θεοπάλαδη ήταν σε όλα της.

Ός που νά καλομελετήση την σκέψιν της —δεν το παλυ-συνήθιζε αυτό— ώρμιζε στο αυτοκίνητό της και σε λιγάκι διέσχισε με ταχύτητα τους κεντρικούς δρόμους για νά φτάση στην Όμόνοια. Από εκεί έστριψε την όδον 'Αγίου Κωνσταντίνου και βρέθηκε στο Μεταξουργείο. Έκει σταμάτησε για νά ρωτήσει:

—'Ο Μπύθουλας, παρακαλώ;

—Μπύθουλας; ή πόρτσαν.

—Είνε κάποιος συνοικία.

—Μήπως έννοείτε Βούθουλας;

—'Ισως.

—Παρακάτω.

Ετράβηξε την όδον Λένωρ-ραν και όταν έφτασε στον Κολωνό ξαναρώτησε. Της έδειξαν κάλι. Έτσι ρωτώντας συνεχώς ρωτώντας και προχωρώντας έφτασε στην περιοχή εκείνην που είνε γνωστή λαϊκάτερα ως Βούθουλας, και κάπως έπιση' μότερα 'Ακαδημία Πλάτωνος.

—Μήπως έχετε το σπίτι της κ. Σουσούς;

—Πάε!

—Από πού θα πάω;

—Αριστερά.

Σ' αυτό δεν έδυσκολεύθη καθόλου. Φαίνεται πως ή Μαντάμ Σουσού ήταν πολύ γνωστή σ' όλους την περιοχή. Έξηκολούθησε λοιπόν τον δρόμο της, ενώ άποσπούσε τα περιέργα βλέμματα των κατοίκων της συνοικίας, όπου βεβαίως περνούσαν συχνά αυτοκίνητα άλλα πολύ σπανίως αυτοκίνητα άδηγαύμενα από γυναίκες και θη τόσο νεαρές.

Η καύρα, έξαφνα, έφρενάρισε μπροστά στον πύργο της Σουσούς. Η Κάθριν έδωσε ένα σάλο και πήδησε. Προτού προχωρήσει, λιγάκι έκπληκτη, έριξε ένα βλέμμα στο περίεργο αυτό σπύτι και για πρώτη φορά στην ζωή της την κατέλαβε ένα είδος σύντομης συγκινήσεως.

Παρένθεσις: Σε βλέπω νά δυσφορής άνα' γνώστα μου. Εγέλασε τόσο νά την μακράν ιστορίαν και την περιπετειώδη ζωή της Μαντάμ Σουσούς, την όποιαν έπροσπάθησε νά σου περιγρά-

ψω με την έπιμέλειαν ενός ευ-συνειδήτου διογράφου. Και τώρα πού ή ιστορία μου, πλυσία-ζουσα στο αίσιο τέρας της, έμπηκε εις τα τελευταία έπει-σώδια που δεν είνε και τόσον διασκεδαστικά, δεν σου καλο-φαίνεται. Σε ξέρω ότι είσαι διάστροφος και στραβομουτσου-νιάζεις όταν δεν σου διηγούν-ται πράγματα έξοκρυστικά, εκείνοι από τους όποιους περι-μένεις νά σου φτιάσουν το κέφι.

Έχε ώστόσο ύπ' όψιν σου τοούτο:

Δεν τελειώνουν κωμικά όλες οι ιστορίες που άρχίζουν κω-μικά. Και ούτε είνε κωμικές όλες οι ιστορίες που παρου-σιάζονται στα μάτια σου με την κωμική πλευρά τους. Η ζωή της Μαντάμ Σουσούς ύ-πηρξε μία τραγωδία κωμική, με την όποιαν έγέλασες όσο ήταν δυνατόν. 'Αν πρός το τέ-λος της γίνεται όλιγον δραμα-τική γι' αυτό δεν φταίει ο συγ-γραφέας.

Πρός Θεού, μη τρέμεις!

Δεν πρόκειται νά σου καθα-ρίσω κρεμμυδάκια από εκείνα που σε κάνουν νά δακρύζης —εκαίσθητη αναγνώστριά μου— και νά συγκινείσαι μέχρι μυχίων της ψυχής. 'Η παρένθε-σις αυτή δεν άποτελεί καθόλου προλειάνσιν του έδωσής για νά έτοιμάσης το μαντήλι. Α-πλάς την παρεβάλλω σαν έ-να είδος άπολογίας για εκεί-νους που διαμαρτύρονται γιατί δεν κάνουν αρκετό κέφι, όπως άλλοτε εις τες λαμπρές ήμε-ρες της βόξης της λαοφιλείς πυργαδέσποινας του Βούθουλα.

Κλείει ή παρένθεσις.

—Πάε; Έσού!

—Χαίρετε.

—Κορούλα μου άριστοκρα-τική!

Μάλις άνοιξε την πόρτα ή Μαντάμ Σουσού και αντίκρυσσε πρώτα την άπαστράπτουσαν καύρα —ά θαυμάζε της την είχε άναστατάσει από μέσα— και ύστερα την Κάθριν έμεινε. Έκανε ένα δέμα πρός τ' ά-πίσω σαν νά μην έπίστευε τα μάτια της. 'Υστερα άνοιξε τις άγκάλες της και έτοιμάσταν νά σφίξουν στο στήθος της στην κορούλα της την άριστοκρατι-κήν όταν ή Κάθριν την έστα-μάτησε:

—Παρντόν κυρία

—Κάθριν μου!

—Μπορώ νά μ' πώ;

ή Κάθριν. Εύτυχώς το σπίτι της Σουσούς δεν παρουσίαζε την άριστοφυρματικήν εκείνην κουρελαριαν πού παρουσίαζε στα νείατά της και πού στα μάτια της άλλοτε ένδόξου πυρ γοδέσποινας του Βούθουλα έ-φάνταζε ως πολυτέλεια. 'Η τρα γική πτώσις της Σουσούς, ή περίφημη «ντεκαντάνς» μαζί με τον πονόν της μητέρας την έ-φεραν άρκετα στα λογικά της και έσκόρπισαν τις όπτασιές που έβλεπε άλλοτε ολόγυρα της. Έτσι ή άπογοήτευσις της Κάθριν δεν ήταν μεγάλη.

—Κάθισε παιδί μου.

—Μερί.

—Έλαβες το γράμμα μου.

—Τό έλαβα, κυρία.

—Κυρία! Την μαμά σου, παιδί μου, λες κυρία! Θεέ μου! Τί είδους συνήθειες άπο-κτά ένα κορίτσι της μεγάλης άριστοκρατίας!

Η Κάθριν, ως γνωστόν, δεν ήταν τύπος εξαιρετικά εύαισθη-τος. Ζήσασα και άνατραφείσα με άλλους ανθρώπους, είχε συ-νηθίσει νά συμπαθή και νά ά-γαπά εκείνους και δεν ήλθε καθόλου στους τύπους των κο-ριτσιών των αίσθηματικών ρω-μαντών που όταν άνακαλύ-πτουν ύστερα από είκοσι χρό-νια την μητέρα τους άφίνουν τά δακρύά τους και ρέουν κρου-νυδόν σε πυρίνους ποταμούς.

Όλη αυτή ή ιστορία της ά-προσδοκήτου ανακαλύψεως μι-άς «μαμάς» της φαίνεται ά-πλάς περίεργη και για νά πη κανένας την αλήθεια όρεκτά κωμική. Και τώρα, καθώς κα-θόταν άπέναντι σ' αυτή την γυναίκα που για πρώτη φορά παρακολουθούσε με προσοχή και πού τα γεγονότα έδεβαίον-σαν ότι ήταν μητέρα της της έρχόταν διάθεσις νά γελάσει.

—Κάθριν, παιδί μου, μειδι-άς;

—Ναί, μάλλον, γιατί δεν ξέ-ρω τί άλλο νά κάνω. Όμελο-γώ, κυρία, ότι βρίσκομαι λι-γάκι άπρετοιμάστη για νά δε-χθώ μία καινούργια μαμά σ' αυτή την ηλικία. Ξέρω γυναι-κες που άποκταύν πατριά σε πολύ άριμη ηλικία αλλά κορί-τσια που άποκταύν μαμάδες τόσο άγνα, δεν ξέρω άρκετά.

Η περίπτωσις μου βλέπεις με-δάξει σε μία κατάσταση που δεν άπέχει πολύ από το κω-μικό.

—Κάθριν!

—Πρέπει λοιπόν νά σε φω-νάζω μαμά.

—Μά βέβαια.

—Ε, νά αυτό δεν είνε λι-γάκι κωμικό.

—Όλα είνε κωμικά κορού-λα μου άριστοκρατική. 'Η δική μου ή ζωή έπρεπε νά είνε πα-ράδειγμα εις πολλούς ανθρώ-πους. 'Ημουν και εγώ μία έ-ποχη μία πολύ μεγάλη κυρία και έζησα μέσα εις τα σολύ-νια και τί σκευέ και τί βελού-σεις και γάμοι πολυτελείας και έχάλαγε ή 'Αθήνα, τότε, μόνον με τό όνομα της Σου-σούς. Και όταν έβγαίνα περι-πατο με τό άμάξι μου έσταμα-τούσε ά πτωχός λαός και με άπεθαίμαζε και τί τουαλέττες και σκυλλάκια. πεκινούσα και άλεθροίε και Μαντάμ Σουσού ά-πό δά και Μαντάμ Σουσού από και έπαλλαινόταν μαζί μου ό-λοι. Και έν τούτοις ήλθε ή νε-κάντας και ή πτώχευσις και ο άριστοκρατικός μου σύζυγος

ξεδραπέτευσε και πάλι Μπύ-θουλας και ή μόνη μου παρη-γορία έσθ κορούλα μου.

Η Κάθριν έβγαλε το πακέ-το της, άναψε ένα τσιγάρο. έ-νώ ή κυρία Σουσού την παρα-κολουθούσε με μάτια γεμάτα τρυφερότητα και υπερφάνεια και είπτε:

—Δηλαδή δεν ξέρω ακόμα πως συνέβη νά είσαι ή μαμά μου και νά είμαι ή κόρη σου και νά είσαι έσθ όπως είσαι και εγώ όπως είμαι. Παρντόν, μη με διακόπτεις μαμά. 'Αλλά ξέρεις, πού μου φαίνεται κω-μικό και μου έρχεται νά γε-λάσω; Λέω, άν τυχόν και με-γάλωνα κοντά σου τί θα ή-μουν σήμερα; Κανένα μοδιστρώ κι έ;

—Όχι, παιδί μου! Όχι!

—Μά ασφαλώς...

—Ποτέ Κάθριν! 'Η Σουσού ούδέποτε θα άφινε την μονακήν δη κορούλα της νά γίνη μοδι-στράκι. Άστειο πράγμα! Και εάν δεν είχα λεπτά νά σε σπου-δάσω θα εγινόμουν θυσία για νά δρώ.

Το σημείο αυτό ή τέως πυρ γοδέσποινα του Βούθουλα δεν μπόρεσαν πλέον νά κρατήση την συγκίνησιν της. 'Ανελύθη σε δάκρυα και διηγήθη ολόκληρη την δραματικήν ιστορίαν ταυ εκθέτου που άφησε πρό είκοσι έτών στην πόρτα του έφοπι-στού. Και ενώ ακόμη ήταν κα-τασυγκινημένη από την διή-γησιν ή αεροδυναμική Κάθριν εξέσπασε σε όδυτάτα χάχανα.

—Γέλας παιδί μου!

—Γέλω κυρία Σουσού, παρ-ντόν κυρία μαμά, δηλαδή μα-μά! Μά είνε τόσο κωμική όλη αυτή ή ιστορία. Φαίνεται πως ήσουν λιγάκι κωμική στα νεία-τά σου για νά σκέπτεσαι όπως έσκέφθηκες τότε. 'Αλλά το κω-μικώτερο άπ' όλα είνε ή τύχη ή δική μου. 'Επειδή δεν είχες άρκετο μυαλό έσθ έγιναι εγώ σήμερα μία κοπέλλα του καλού κόσμου. 'Αν είχες μυαλό θα ήμουν αυτή τη στιγμή μοδι-στρούλα. Χάρις, λοιπόν, σε μία παλαβομάρα σου είμαι μία κοπέλλα άριστοκρατικού σπι-τιού. Ξέρεις γιατί γελάω;

—Σ' άκούω Κάθριν, άλλοι-μον!

—Γελάω μ' αυτούς που συ-ναναστρέφομαι και πού κορβό-νενται τόσο πολύ για την κα-ταγωγή τους. Σκέπτομαι άν μια άριστοκρατίς άφινε το παι-δί της στην πόρτα μιάς φω-χής, την δεσποινίδα Νταϊζή, έ-ξαφνα κι' έμεγάλωνε έτσι τί θα γινόταν. Θα βοηθούσε άρα γε καθόλου το άριστοκρατικό αίμα της Νταϊζής νά γίνη μία μοδιστρούλα γαλαζόαιμη;

Η Σουσού τα είχε χαμένα. 'Υπήρξε λιγάκι παλαδη στα νείατά της ή ίδια αλλά τό παι-δί της φεύ! είχε άλλου είδους παλαβομάρα. Έξαφνα σηκώθη-κε ή Κάθριν.

—Μαμά!

—Τί;

—Πάμε.

—Πού;

—Στο σπίτι.

—Σε ποιο σπίτι;

—Της άλλης της μαμάς. Πρέπει νά σε γνωρίση. Πρέπει νά σε γνωρίση κι' ο μπαμπάς. Μά είνε τόσο περίεργη όλη αυτή ή ιστορία. Σε βεβαίω, κυ-ρία μαμά, παρντόν μαμά, ότι οίσθανομαι συγκίνησι πού σε γνωρίσα αλλά δεν μπορώ νά την εκδηλώσω. Λένε πως αυτή τα αίσθηματά είνε έμφυτα κι' (Τό τέλος στη σελίδα 32)

H. FRADEN

δγάλη από το νοῦ τοῦ ἐκατό-ταρχου αὐ-
τῇ τῇ σκέψι. ... Λόγια πολλά λέει ὁ νε-
ρός, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ τοῦ εἶνε μαλακία... "Ε-
πειτα, τὸν ἔχουν κλονίσει καὶ τὰ λόγια
τῆς Θεανῶς ποὺ τοῦ μίλει ὁλο γιὰ συγ-
γνώμη...
—Θὰ φωνάξω τὴ Θεανῶ, εἶπε ἡ Ροδό-
κλεια, ἀνῆλθε καὶ σταματήστε αὐτὴ τὴν
κουβέντα.
—Ἐτρεξε μέσα μετὰ τὸ ἀνάλαφο βῆμα
τῆς καὶ σὲ λίγο ξαναφάνηκε μαζί με τὴ
Θεανῶ.
Μόλις ἀντίκρουσε τὸν Μάρκελλο, ἡ γε-
ρόντισσα ἔτρεξε κατ' ἐπάνω τοῦ με λα-
χάρα. Κι' αὐτὸς πέρασε τὸ χερί του γύ-
ρω ἀπὸ τοὺς ὤμους τῆς στοργικῆς.
—Μὴ νομίζεις πὺς σὲ ξεχάσα, τῆς εἶ-
πε γελαστός. Ἀλλὰ ἂς ὀφείτα ἡ σπατάλη
μου, εἶδα κι' ἐπαθα νὰ οἰκονομήσω πάλι
αὐτὰ τὰ λίγα χρήματα, γιὰ νὰ περάσῃς
μερικὲς ἡμέρες... Στὸ μεταξύ φροντίζω
γιὰ τὸ μαγαζάκι σου...
Τὸ πρόσωπο τῆς Ἑλληνίδος φωτίστηκε.
—Ἄς ἔχῃς τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ, γυιέ
μου, ψιθύρισε. Δὲν φαντάζεσαι πὺς σὲ πε-
ρίμενα. Σὰν Θεό.
—Νὰ μὴν ἀνησυχῇς, δὲν θὰ σὲ ξεχα-
σω, εἶπε στοργικὰ ὁ νέος.
Ἐκείνη τὴ στιγμή παρουσιάσθηκε ἡ
Γλυκερία. Ἐρρίξε πρώτα μιὰ ματιὰ δὺς-
πίστη στὸν ξένο. Μὰ σὲ λίγο ἡ φυσιογνω-
μία τῆς αἰθρίωσε, γιὰτὶ καμιά γυναικα,
ἔστω καὶ ἡλικιωμένη, δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ
πολλὴ ὥρα κατσοφισμένη μπροστὰ σ'
ἕναν ὥραιο καὶ νέον ἄντρα.
—Ἡ Θεανῶ μὰς ἔχει πῆ πολλὰ καλὰ
γιὰ σένα, ἐκατόνταρχε, εἶπε ἡ Γλυκερία
κυττάζοντάς τον ἐξεταστικά. Ὅσο μὲν
ἡ Θεανῶ ἐδῶ, τὸ σπῆτι μὰς εἶνε δικό σου.
—Εὐχαριστῶ, ἀποκρίθηκε ὁ νέος ἀπλά-
καὶ ἐκάθισε στὸ κάθισμα ποὺ τοῦ ἐπρόσ-
φερε ἡ οἰκοδέσποινα.
Ἀρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ διάφορα ζητή-
ματα. Ὁ Μένων συζητοῦσε σοβαρὰ, κρα-
τώντας παρὰ κάποιαν ἐπιφύλαξη ἀπάντη-
ντὸν Ρωμαιο ἀξιωματικό. Ἡ Γλυκερία σὲ
λίγο τοῦ μιλῶσε σὰν σὲ παλὸ γνῶριμο.
Ἡ Θεανῶ τὸν ἐκύτταξε μετὰ συγκίνησι ἐνῶ
ἡ Ροδόκλεια ἐνοιῶθε ἕναν κόμπο στὸ λαι-
μό, ἕναν κόμπο εὐτυχίας, ποὺ τῆς ἐπῆνε
τὰ λόγια.
—Αὐτὴ ἡ ἀνυπόφορη ζέστη ἀνησυχεῖ ὁ-
λους, εἶπε σὲ κάποια στιγμή ὁ ἐκατόν-
ταρχος. ... Εἶδατε ποῦ εἶνε προχθὲς σει-
σμός; Φοβάμαι μήπως γίνῃ κι' ἄλλος πιὸ
δυνατός. Τὸ σύννεφο αὐτὸ ποὺ σκεπάζει
μέρε, τὸ βουνὸ δὲν μ' ἀρέσει.
—Πάντα κάνει ζέστη αὐτὴ τὴν ἐποχὴ,
ἀποκρίθηκε ἡ Γλυκερία. Θυμάμαι, κάθε
χρόνο στοὺς ἀγῶνες, στὸ Ἀμφιθέατρο,
ποὺ λυτᾶμαι τοὺς δυστυχισμένους τοὺς ἀ-
γωνιστάς...
—Εἶνε ἀλήθεια ὅτι θὰ παντρευτῇ τὴν
ἐπομένη τῶν ἀγῶνων, ὅπως ἄκουσα; ρώ-
τησε ἁξάφνα ἡ Θεανῶ.
Τὸ ἤξερε πὺς ἡ ἐρώτησίς τῆς θὰ ἦταν
χτύπημα γιὰ τὴ Ροδόκλεια. Κι' ὅμως, ἂν
ἦταν ἐτοῖ τὰ πράγματα ἔπρεπε νὰ τὸ ξέ-
ρῃ ἡ μικρὴ, καὶ καλύπτεται νὰ τ' ἀκούει
ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἴδιου τοῦ Μάρκελλου.
—Ἐτοῖ ἔχωμε ὀρίσει, ἀποκρίθηκε ὁ ἐ-
κατόνταρχος καὶ κοκκίνισε ἄθελα λὲς καὶ
τὸν στενοχωροῦσε αὐτὴ ἡ συζήτηση.
Ἡ καρδιά τῆς Ροδόκλειας ἐπάγωσε.
Σὰ νὰ τὴν ἔπιανε ἕνα ἀνῆλεο χερί καὶ τῆς
σταματοῦσε τοὺς χτύπους, τὴν ἐνοιῶσε μέ-
σα τῆς μαρμαρωμένη. "Εμεῖνε ὥστόσο ἀ-
κίνητη, ἀλύγιστη... Ὁχι... δὲν ἔπρεπε
νὰ πάρῃ κανένας εἰδήσι... Ἦταν τρέλ-
λα τῆς νὰ τὸν ἀγαπᾷ... κι' ὁ ἄνθρωπος
πρέπει νὰ κρυβῇ ὅσο μπορεῖ τὶς δυνάμεις
του... Ἦταν πῆς μεσημέρι ὅταν σπκώ-
θηκε νὰ φύγῃ ὁ ἐκατόνταρχος. Χλωμῇ,
νοιώθοντα νὰ λυγίζουν τὰ γόνατά τῆς,
τὸν συνόδευσεν ὡς τὴν ἐξοδὴ ἡ Ροδόκλεια
μετὰ Θεανῶ. Ἐκεῖ, μακριὰ ἀπὸ τὰ θλέμ-
ματα τῶν γονιῶν τῆς, τὴν ἐκύτταξε γιὰ
μιὰ στιγμή ὁ νέος τρυφερά, ὅπως τὴν ἐ-
κύτταξε στὸ μαγαζάκι τῆς Θεανῶς. Ἐδί-
στασε μιὰ στιγμή, ἔπειτα εἶπε δυνατὰ,
προσπαθώντας νὰ κἀν τὴ φωνὴ του φυ-
σική:
—Θάρχωμαι συχνὰ ἐδῶ, τώρα ποῦ εἶνε
ἡ Θεανῶ, θάρχωμαι νὰ τὴ βλέπω...
Τὰ μάτια του ὥστόσο, καθὼς καρφώθη-
καν στὴ Ροδόκλεια, ἔλεγαν πὺς δὲν ἦταν

καὶ τόσο ἀπλὲς οἱ σκέψεις του. Ὅσο οἱ
λέξεις του.
Ἐμεῖνε ἡ κατέλλα στὸ κατῶφλι ὥσπου
ἡ ψυχὴ τοῦ κομποστοῖα χάρθηκε στὴ στρο-
φῇ τοῦ δρόμου. Ὅταν ξαπλωθῇ στὸ
σπῆτι, ἦταν πάλι θλιμμένη, καὶ θάθελε νὰ
κλάψῃ. Μὰ ἡ Θεανῶ τὴν ἐκύτταξε σοβα-
ρά, κι' ἡ μητέρα τῆς τῆς ἐκάρφωνε πότε-
πότε μιὰ περιέργη ματιὰ, λὲς καὶ κάτι εἶ-
χε μαντέψῃ ἀπὸ τὰ αἰσθητά τῆς.
Ἐσφίξε λοιπὸν τὰ χεῖλιά ἡ κατέλλα, καὶ
μηχανικὰ, σὰν αὐτόματο, ἀρχισε νὰ κἀν
τὴ δουλειὰ τοῦ σπιτιοῦ.
Σὲ λίγο ἦρθε καὶ ὁ Χαρίτων... Ἦταν
κάθιδρος, χλωμὸς μέσα ἀπὸ τὸ ἡλιόκαμα.
—Ποῦ πῆγες; τὸν ρώτησε ὁ Μένων.
Κι' αὐτὸς ἀποκρίθηκε μετὰ χεῖλη σφιχτά:
—Αὐτὲς οἱ δουλειὲς γίνονται μὴ ἄχα
βράδυ...
ΖΗΛΕΙΑ ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΣΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ
Τὰ χαρακτηριστικά τῆς Βουλπίας ἦταν
ἀλλοιωμένα ἀπὸ τὴ λύσσα. Τὸ πρόσωπό
τῆς ἐμοιάζε μετὰ πρόσωπο θηρίου. Ἡ φω-
νὴ τῆς ἐτράνταξε τὴν αἰδοῦσα.
Ὁ Ἄβωρ στεκόταν μπροστὰ τῆς, κι' ἡ
σκατεῖν του φυσιογνωμία ἐδείχνε σὰν κά-
ποιο φῶδο.
—Ὡστε ἐτοῖ; ξεφώνιζε ἡ Βουλπία.
Πῆγε στὸ σπῆτι τῆς κι' ἔμεινε πολλὴ ὥ-
ρα;
—Πολλὴ ὥρα, ἀφέντρα μου...
—Κι' ὅταν ἔφυγε, λὲς;
—Τὸν ξεπροβόδισε, κι' αὐτὸς εἶπε πὺς
θὰ πηγαίει συχνὰ στὸ σπῆτι. Τάκουσα μὲ
τ' αὐτιά μου.
—Κυττάζονταν λὲς τρυφερά;
—Σὰν ἐρατευμένοι. Κι' ἡ Θεανῶ χα-
μογελοῦσε εὐχαριστήμενη.

Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Ἡ εἰλικρίνεια εἶνε μιὰ λέξη πολλὴ
δυσανισμένη. Εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ κλει-
νῇ μέσα τῆς τὸ πιὸ συμβατικό νόημα
καὶ νὰ εἰσελθῇ ὡς ἐκφραστικὸ μέσο
στὶς πιὸ ἐτερόκλητες πράξεις τοῦ ἀν-
θρώπου. Ἐτοῖ κατῆνθε στο σῆμα,
νὰ γελοιοποιεῖται συχνὰ ἡ ἀτυχὴ αὐτὴ
ἀφηρημένη ἐνοῖα τῆς ἑλληνικῆς γλώσ-
σης. Σκεπτομαι πολὺ συχνὰ ἂν δὲν ἔ-
πρεπε νὰ τὴν διαγράψωμε ἀπὸ τὸ λε-
ξικό μὰς σὰν κατὶ ἐθθαμένο καὶ ἄχρη-
στο, ἀνίκανον νὰ ἐκφράσῃ ἕνα συγκε-
κριμένο νόημα.
Οἱ αὐτοκαλούμενοι ποιηταὶ μὰς σε-
βίρουν τὰ ἀμφίδοξα κατασκευάσματα
τοῦ ποιητικοῦ τὸν οἶστρου ἀδεία εἰ-
λικρινείας. Ἐστὲ ἐπιεικὲς, ὦ ἀνα-
γνώστη, μὰς παρακαλοῦν. Φτωχοὶ οἱ
στίχοι μου καὶ ταπεινοί. Μὰ ἀνέδλυσ-
αν ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου σὰν δάκρυα εἰ-
λικρινούς συγκινήσεως. Ὡ, μὰς συγ-
κινεῖ πολὺ ἡ εἰλικρίνεια τους, ἀλλὰ θὰ
προτιμούσαμε νὰ μὴ τῆς ἀνέδεται τὸ
σκληρὸ καθήκον νὰ μὰς βασανίσῃ. Δὲν
θὰ ἔφευγε καθόλου ἀπὸ τὸν προσρι-
σμό τῆς ἡ ταλαίπωρ ἂν μπορούσε νὰ
πέισῃ τὸν μουσολήπτικὸ μὰς πὺς δὲν
ἔχει καὶ μεγάλῃ συγγένειά με τὴν
ποίησι.
Στὶς σχέσεις τῶν δύο φύλων ἀναμι-
γνύεται πάντοτε σχεδὸν μασκαρεμένη.
Πολὺ σπάνια μὲ τὴν πραγματικὴ τῆς
μορφὴ καὶ ὑπόστασι.
Θὰ μπορούσαμε νὰ τῆς δώσωμε χί-
λια δὺς ὀνόματα. Ἐτοῖ θάχαμε τὴν
ἑθῶα εἰλικρίνεια, τὴν ὠμὴ εἰλικρίνεια,
τὴν ψεύτικη, τὴν χλιαρὴ, τὴν ὑποκριτι-
κή, τὴν βεδισμένη καὶ τὴν... εἰλικρινή.
ὑπὸ τὴν τελευταία μορφὴ ἐμφανί-
ζεται πολὺ σπάνια. Τόσο σπάνια ὅσο
σπάνιος εἶνε καὶ οἱ περιπτώσεις ἐκεί-
νες κατὰ τὶς ὁποῖες ὅσοι ἀγαπῶνται
ἐσθῆριζαν τὴν ἀγάπην τους ἐντελῶς φυ-
σικὰ καὶ ἀδίστατα στὴν ἀμοιβαίᾳ ἐμ-
πιστοσύνη. Τότε ὅλα τὰ χαρίσματα,
ἡ ὁμορφιά, ἡ κομψότης, ἡ ἐξυπνάδα,

—Κατάρτα! ξεφώνισε ἡ Πομπηϊανή!
Δὲ μπορούσε νὰ κατῇ, μαζί με τὸ μαγαζά-
κι τῆς! Ἐπρόλασε κι' ἔφυγε, ἡ δυστυχία
αὐτῇ τῆς ζήσῃ μου...
Ἐκανε ζήματα στὸ δωματίο, σὰν ἀ-
γριεμένο θηρίο.
—Τώρα τί προστάξεις, κυρά μου; ρώ-
τησε ὁ Ἄβωρ. Νὰ τοὺς παρακολουθῶ
πάντα;
Δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως ἡ ἀριστοκρά-
τισσα. Τὸ ὥραίο, λειο μετώπὸ τῆς ἐφά-
νθηκε κάμπουση ὥρα ρυτιδωμένο ἀπὸ τὴ
σκέψι. Ἐπὶ τέλους ἦρθε καὶ στάθηκε μπρο-
στὰ στὸ σιλόβο.
—Ἄβωρ, εἶπε σιγά, εἶμαι εὐχαριστή-
μένη ἀπὸ σένα, κι' ἐσὺ φαντάζεσαι πὺς
δὲν ἔχεις παράπονο ἀπὸ τὴ γενειοδό-
ρία μου...
—Οἱ Θεοὶ νὰ σοῦ χαρίζουν ζωὴ κι' εὐ-
τυχία, ἀποκρίθηκε ὁ μαυρός.
—Ἄβωρ, ἐξακολούθησε ἡ Βουλπία. Ὑ-
πάρχει ἕνα μέσον νὰ κερδίσης ἀμέσως ὁ-
λα τὰ χρήματα ποὺ σοῦ χρειάζονται νὰ
ν' ἀγοράσῃς τὴν ἐλευθερίαν σου.
Τὰ μάτια τοῦ σκλάβου ἐλαμψαν καὶ
καρφώθηκαν ἐρωτηματικά, στὴν πλοῦσια
Πομπηϊανή.
Ἦρθε αὐτὴ πιὸ κοντὰ του καὶ τοῦ εἶπε
σιγά:
—Ἐπαθε τίποτα ὅταν ἔκαψες τὴν πα-
ράγκα τῆς Θεανῶς;
—Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Ἄβωρ.
—Ἐτοῖ δὲν θὰ πάθῃς τίποτα ἂν ἐκτε-
λέσῃς τὴν ἐντολὴ ποὺ σοῦ δίνω... Μὰ θὰ
κερδίσης τὴν ἐλευθερίαν σου.
—Εἶμαι στὶς προσταγὰς σου, ψιθύρι-
σε ὁ μαυρός καὶ τὴν ἐκύτταξε ἀνύχουχα.
ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια

δὲν ἀποτελοῦν ἀρνητικά στοιχεῖα καὶ
μιὰ εὐτυχισμένη συμβίωσι. Τὰ χαίρουν
ταὶ κι' οἱ δύο καὶ τὰ ἀπολαμβάνουν
τὰ θεῖα δῶρα ποὺ τοὺς ἔδωκεν ἡ φύσις.
Δὲν ἀλληλοὑποβλέπονται. Γι' αὐτὸ θὰ
εἶνε πάντα εὐτυχεῖς καὶ ἱκανοὶ νὰ φέ-
ρῶνται ὁ ἕνας στὸν ἄλλον με ἀληθινὴ
εἰλικρίνεια.
Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πὺς αὐτοῦ τοῦ
εἰδύς ἡ ἀληθινὴ, ἡ φυσικὴ, ἡ αὐθέρ-
μητῃ εἰλικρίνεια εἶνε κατὶ ποῦ δημι-
ουργεῖται καὶ γίνετα κτήμα καὶ τῶν
δύο, ὅταν λείπουν ὅλες ἐκεῖνες οἱ ἀ-
δυναμίες, τὰ πάθη καὶ οἱ διαδιόητες
ποὺ δὲν ἀφίουν τὶς σχέσεις νὰ ἐξελι-
χθοῦν κανονικά.
Κάποτε μούλεγε γνωστός μου κύρι-
ος καθ' ὅλα ἀξιοπῆτος:
—Τὶς περισσότερες φορὲς ἀναγκά-
ζομαι νὰ μείνω πέραν τοῦ κανονικοῦ
ἔξω ἀπ' τὸ σπῆτι. Γιὰτὶ ἀπαλούστατα
ὅταν τῆς λέω τὴν ἀλήθειαν, δὲν με πι-
στεύει ποτὲ ἡ γυναικα μου, μὰ ἀπε-
ναντίας μου κάνει σκηνές.
Δὲν τὸν ρώτησα ὅμως ἂν θρέθηκε
καὶ ποτὲ στὴν ἀνάγκη νὰ ὀρκισθῇ στὸ
τρυφερό του ἥμισυ γιὰ τὴν ἀπόλυτὴ
εἰλικρίνεια τῶν διαβεβαιώσεών του.
Ὁ χάρος δὲν μου ἐπιτρέπει νὰ μι-
λήσω γιὰ ὅλες τὶς μορφὲς καὶ τὶς ποι-
ότητες. Ἄς ποῦμε ὅμως καὶ δὺς λέ-
ξεις, γιὰ τὴν ὠμὴ κι' ἀδυσώπητὴ εἰ-
λικρίνεια.
Εἶνε ἡ μάστιξ τοῦ ἔρωτος. Φραγγέ-
λιο πὺς ματώνει τὸ τρυφερό του κορ-
μάκι. Κάνει παρὰ με τοὺς νευρικούς,
μὲ κείνους ποὺ ἀρπάζονται μετὰ τὴ
ποτὲ. Δίνει τὴν χαριστική βολὴν στὸ
πληγωμένο φιλότιμο. Κακία πεθερὰ σὲ
ζευγάρη ποὺ ἔχασε τὴν ἰσορροπία του.
Ὅσο γιὰ τὴν ἀδῶα εἶνε ἡ πιὸ συμπα-
θητικὴ. Μὰ συναντᾶται συνήθως στὰ
παιδιά. Θυμάμαι τὴν τραγικὴ θέσι μι-
ὰς κυρίας ποὺ ἐξεβίαζε τὴ θαυμάσια
γολοπούλα ποὺ ἔφαγε τὸ μεσημέρι, ὅ-
ταν ὁ μικρὸς παρακαθήμενος γιὸς τῆς
ἔσπευσε νὰ διαβεβαιώσῃ τοὺς παρι-
σταμένους ὅτι ἡ μαμὰ του λέει ψέμα-
τα, γιὰτὶ τὸ μεσημέρι εἶχαν φάει φα-
σολία...
Τιμὴ καὶ δόξα στὴν ψεύτικη λαιπὸν.
Ἐκείνη μπορεῖ νὰ τοὺς εὐχαριστῇ ὁ-
λους.
ΕΥΑ

ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἐχουν ὥραιο χρῶμα τὰ μά-
τια σου. Πῶς σε λένε;
—Πέτρο.
—Ἐμένα με λένε Φανή. Εἶ-
σαι ἀπὸ ἐπαρχία;
—Ναί.
—Φαίνεται. Ἐχεις τὸση δρο-
σιά στὸ πρόσωπο σου! Σπου-
δάξεις;
—Ὁχι. Εἶμαι ὑπάλληλος στὸ
τηλεγράφο.
—Γόσο μικρός;
—Δὲν εἶμαι καὶ τόσο μικρός,
ὅσο φαίνομαι.
—Τί λες, καλέ; Ἐσὺ εἶσαι
παιδι ἀκούη. Τούλαχιστον μπρο-
στὰ μου εἶσαι παιδί.
Αὐτὸς ὁ διάλογος ἐγίνεταν
μέσα στὸν ευθυμὸ ὄρυθο ἑνὸς
δημοῦ χοροῦ. Ἡ τυχὴ, τὸ
ἀπρυστον, τοὺς ἐσμίσε σὲ μιὰ
γωνία τῆς αἰθούσης. Ἐκείνη ἦ-
ταν πιὸ μεγάλῃ στὰ χρόνια.
Καὶ γι' αὐτὸ διηύθυνε τὴν συ-
ζήτησι. Αὐτὴ τὸν ρωτοῦσε, κι'
αὐτὸς ἀπαντοῦσε. Ἐκείνη τὸν
ἐκύτταξε φλογερὰ, λαίμαργα.
Κι' ἐκείνος ἐξαμύλωνε, σὰν μα-
θητὴς τοῦ γυμνασίου, τὰ μάτια.
Εἶχαν ἀντιστροφή οἱ ὄροι.
—Χορεύουμε; τοῦ εἶπε.
—Ὅπως θέλετε.
Σηκώθηκαν κι' ἀνεμίσχθησαν
μετὰ ἄλλα ζευγάρια τὸν χο-
ρευτῶν. Ὁ Πέτρος ἀνέντενε ζα-
λισμένος τὸ ἄρωμα τοῦ κορ-
μοῦ τῆς. Τὸν μεθοῦσε ἡ ὀ-
ριμότης ἐκείνης τῆς τρυφερῆς,
τῆς γλυκεῖας γυναικας. Ἦταν
ὅτι ἀκριβῶς ζητοῦσαν τὰ εἰ-
κοσιδύο του χρόνια.
Ἡ Φανὴ πάλι εἶχε ξετρελ-
λῶντὴ με τὴν δροσίαν τῆς νεα-
ρῆς τοῦ ἡλικίας. Ἐνοιῶθε μιὰ
ζωηρὴ εὐτυχία, νὰ τοῦ φερεται
σὰν πιὸ μεγάλῃ, σὰν μητέρα.
Μιὰ στοργὴ ἀναμικτὴ με ξε-
φικὸ ἔρωτα ἐπλημμύριζε τὴν
καρδιά τῆς.
—Πόσο ὁμορφος εἶσαι! τοῦ
ψιθύριζε σ' αὐτὴ καθὼς ἔχο-
ρευαν.
Κι' ἐκείνος ἐκοκκίνιζε ἐλα-
φρά. Καὶ χαμογελοῦσε γιὰ νὰ
διώξῃ τὴν σύγχυσί του. Ἐνα
λίγο παράξενο εἰδύλλιο ἐπλεκό-
ταν μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ
τῆς ἐπαρχίας κι' αὐτῆς τῆς ὠ-
ριμῆς, ἐμπειρῆς γυναικας.
Ὅταν ἐπλησίαζε νὰ τελειώ-
σῃ ὁ χορὸς, τοῦ εἶπε:
—Θέλεις νὰ με συνοδεύσης
ἕως τὸ σπῆτι μου;
—Εὐχαριστῶς, ἀπήντησε ὁ
νέος.
—Περιμένε με στὴν ἐξοδὸ
καὶ θάρῶ ἀμέσως.
Ὁ Πέτρος ἐβόηκε καὶ τὴν ἐ-
πεθύμησε. Ἐπέρασε ὅμως ἀρε-
τὴ ὥρα καὶ δὲν ἐφαινόταν. "Αρ-
χισε ν' ἀνησυχῇ, γιὰτὶ δὲν ἦ-
λε νὰ τὴν χάσῃ. Εἶχε τόσο
πλοῦσια βελήγητρα! Ἦταν ἡ
γυναικα τῶν νεανικῶν τὸν πό-
θεν, τὸ γοητευτικὸ ἄλλυ τῶν ὡ-
νείων τῆς φλεγόμενης φαντα-
σίας του.
Ἐπὶ τέλους ἐφάνηκε στὴν ἐ-
ξοδὸ. Ἦρθε τρέχοντας κοντὰ
του κι' ἐπιάσθηκε ἀπὸ τὸ μπρά-

ΘΥΣΙΑΖΕΤΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Ἐβλέπονταν συχνὰ. Τὰ πε-
ρισσότερα βράδια ἦσαν
μαζί. Ἐπῆγαιναν περίπα-
το ἢ σὲ κανένα σινεμά. Πολλὲς
φορὲς ἔτρωγαν μαζί σὲ κάποια
μικρὴ, γραφικὴ ταβέρνα. Ὅταν
ἐρχόταν ὁ λογαριασμός κι' ὁ
Πέτρος ἔδωκε νὰ πληρώσῃ,
κάποια στενοχωρία ἐπλανιόταν
στὸ πρόσωπο τῆς Φανῆς. Μιὰ
μέρα, τοῦ εἶπε:
—Μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ ἔδωσες
ἀπόψε στὴν ταβέρνα, θὰ μπο-
ροῦσα ἐνῶ νὰ περάσω ἕνα ὁ-
λοκλήρο νοικοκυριὸ δὺς μέρες.
Αὐτὴ ἡ φράσις ἄρεσε στὸν
Πέτρο. Καὶ τοῦ ἔφερε στὸ νοῦ
μιὰ ἰδέα:
—Τί λες; Ἀνοίγουμε ἰὶ δὺς
μας νοικοκυριό; τῆς εἶπε.
Ἡ Φανὴ ἐσκίρτησε:
—Νοικοκυριό; Ἐμεῖς!;
—Ναί, γιὰτὶ;
Τὸ πρόσωπό τῆς ἐπῆρε μιὰ
γλυκεῖα, σκεπτικὴ ἐκφράσι. Ὁ-
νειροπολοῦσε. Ἄχ, ναί! Ἐνα
νοικοκυριὸ μαζί με τὸν Πέτρο,
μαζί με τὸν ἀγαπημένο τῆς!
Ἐνα νοικοκυριὸ μικρούλικο, γε-
μῆτο ἀπὸ τὴ ζεστασιά τῆς ἀ-
γάπης...
—Λοιπόν, τί λες; τῆς ξανα-
ρώτησε ὁ Πέτρος. Μήπως δὲν
μπορεῖς νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴ θεία
σου;
—Μπορῶ.
—Λοιπόν;
—Ναί! Δέχομαι!... Θάρῶ
νὰ καθῶμαι μαζί σου. Θὰ πᾶσω
με ἕνα σπιτάκι οἱ δὺς μας. Θὰ
εἶνε πολὺ ὁμορφα...
Ἡ ὀνειροπόλησις τῆς ἐκυρί-
ευσε καὶ πάλι. Μέσα στὰ τρελ-
λὰ ὄνειρα τῆς εὐτυχίας ποὺ ἔ-
πλασε, δὲν ἐσκέφθηκε ὅτι, φευ-
γοντας ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς θείας
τῆς, ἔκανε μιὰ πράξι ποὺ θὰ
τῆς κατέστρεφε τὸ μέλλον.
Ὁ Πέτρος μιὰ μέρα θὰ τὴν
ἄφηε. Καὶ τότε τί θὰ γινό-
ταν; Ποῖος θὰ δεχόταν πᾶ νὰ
τὴν παντρευθῇ;
Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἐ-
σκέφθηκε. Τὴν κατεῖχε ἡ σκέψις
καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ παρόντος.
Γιὰ τὸ μέλλον δὲν ἐσκόπευε.
Ἦταν ἀπὸ τὰ πλάσματα ποὺ
ζοῦν ἔντονα στὸ «τώρα» τοῦ ἐ-
ρωτος. Καὶ ἀδιαφοροῦν γιὰ τὸ
«κατόπιν».
Μὰ γυρίζοντας στὸ σπῆτι τῆς
νὰ μαζέψῃ τὰ πράγματά τῆς,
βρῆκε κατὶ, ποὺ τῆς υπενθύμιζε,
ὅτι ἐπρόκειτο νὰ κἀν μιὰν ἀ-
νεπανόρθωτὴν τρέλλα.
Τὴν ἐπερίμενε ἕνα γράμμα
ἀπὸ τὸν ψωμᾶ, ποὺ ἦταν ἐρω-
τευμένος μαζί τῆς. Τῆς ἔλεγε
στὴν ἀπολικὴν του γλώσσα, ὅ-
τι ἤθελε νὰ τὴν παντρευθῇ καὶ
ζητοῦσε με παρακάλια νὰ τοῦ
ἀπαντήσῃ ἂν ἐδεχόταν ἡ ὀχι...
Ἐμεινε γιὰ λίγο σκεπτικὴ.
Στὰ χέρια τῆς κρατοῦσε τὸ
γράμμα τοῦ ψωμᾶ, ποὺ ἀντι-
προσάπτει τὸ ἥσυχο, τὸ ἔξας
σφαλισμένο μέλλον. Ὁ νοῦς
τῆς ἔπειτα ἐπῆνε στὸν ἀγαπη-
μένο τῆς. Ἐκείνος ἦταν ἡ πρό-
σκαρπὴ ἐρωτικὴ εὐτυχία, μιὰ
εὐτυχία ποὺ θὰ ἐτελειῶνε μιὰ
μέρα καὶ πᾶσι τῆς θὰ ἔσπερνε
τὴν δυστυχία, ἴσως καὶ τὴν τε-
λεῖα καταστροφή. Ἐπρεπε ν'
ἀποφασίσῃ. Δὲν ἐδίστασε σχε-
δὸν καθόλου. Ἐπρότίμησε τὴν
ταρινὴν εὐτυχία, τὴν μεγάλῃ,
τὴν ἀνείπωτὴν εὐτυχία τῆς ἀγά-
πης, παρ' ὅτι ἦταν μιὰ κατα-
δικασμένη εὐτυχία. Κι' ἔσχισε
τὸ γράμμα τοῦ ψωμᾶ. Ἐθυσία-
σε τὸ μέλλον τῆς!...

ΟΛΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΝ

Ἐνοικίσαν ἕνα σπιτάκι. Ἡ
Φανὴ τὸ ἐσιγύρισε μ' ὀλὴ
τὴν στοργικὴ φροντίδα τῆς.
Τὸ ἔκαμε μιὰ φολὰ ἐρωτος.
Οἱ πρώτες μέρες, οἱ πρώτες
ἐβδομάδες, οἱ πρώτοι μῆνες ἐ-
κύλισαν γλυκὰ καὶ ἀσυαίσθη-
τα ἐπάνω στὸ δελουδο τῶν χα-
διῶν κι' ἀνάμεσα σὼν φιλιῶν
τὰ ρόδα.
Μὰ μετὰ τὸν καιρὸ τὸ νέφος
τοῦ μοιραίου χωρισμοῦ διέγραψ-
ε τὴν γκρίνια, ἐπειληκτικὴν τοῦ
σιλουεττα στὸν ὀρίζοντα τῆς εὐ-
τυχίας των. Ὁ Πέτρος ἀρχισε
νὰ μιλᾷ γιὰ τὴν μετάθεσι τοῦ
σπῆτι πατρίδας του. Οἱ γονεῖς
τοῦ ἐφρόντιζαν γι' αὐτὸ τὸ ζή-
τημα, γιὰτὶ ἤθελαν νὰ τὸν ἐ-
χουν κοντὰ τους, νὰ τὸν παν-
τρεύουν με μιὰ καλὴ κοπέλλα
συμπατριώτισσά του, ποὺ εἶχε
μεγάλῃ προίκα.
Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔλεγε με μιὰν
ἀρέσειαν, με μιὰν ἀπάθεια
καταπληκτικὴ. Τὸ περιέργο ἦ-
ταν ὅτι καὶ ἡ Φανὴ τὸν ἄκουε,
χωρὶς νὰ διαμαρτύρεται, χω-
ρὶς νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ διαμαρ-
τυρηθῇ.
Ἦταν τόσο καθαρὰ προειδο-
ποιημένη γιὰ τὴν διακοπὴ τῶν
σχέσεών των, ποὺ θὰ γινόταν
αὐτομάτως μιὰ μέρα! Καὶ μὴ
λοῦσαν μαζί γι' αὐτὸ, ὅπως μι-
λοῦν κάποτε οἱ ἄνθρωποι γιὰ
τὸν θάνατο, γιὰ κατὶ τὸ φυσικὸ
καὶ τὸ ἀναπότρεπτο.
Ἐπέρασαν ἐτοῖ τέσσερα χρό-
νια. Τὰ τελευταῖα καλὰ χρόνια
τῆς Φανῆς. Ἐδῶσε στὸν ἀγα-
πημένο τῆς ὀλὴ τὴ φλόγα τῆς
καρδίας τῆς, τοῦ ἐχάρισε τὶς
τελευταῖες σταγονίδες τῆς νεότη-
τός τῆς. Ὅταν ἐκεῖνος θὰ ἔφευ-
γε καὶ θὰ τὴν ἄφινε, δὲν θὰ
τῆς ἔμεινε πᾶ τίποτε.
Μιὰ μέρα, ὁ Πέτρος ἦρθε στὸ
σπῆτι χαρούμενος.
—Μετατίθειμαι, τῆς εἶπε. Πῃ
γαίνω στὴν πατρίδα μου. Θὰ
ἰδῶ τοὺς δικούς μου. Ἐχῶ πέν-
τε χρόνια νὰ πᾶω.
Πετοῦσε ἀπὸ τὴν χαρὰ του.
Πόσο ἐγῶσιζες ἦταν ἐκείνη τὴν
ᾠρὰ! Σκεπτόταν μόνο τὴν δι-
κὴν του εὐτυχία, μόνο τὸ δικό
τοῦ μέλλον. Ἡ Φανὴ δὲν μόρε-
σε νὰ μὴν ἐξεγερθῇ:
—Κι' ἐγὼ; τοῦ εἶπε με ἀ-
γριεμένη φωνή. Τί θὰ γίνω ἐ-
γὼ; Ἐμένα δὲν με σκέπτεσαι
καθόλου; Εἶσαι ἕνας σκληρός!
Ἐνας ἄνθρωπος! Ἐνα τέρας!
Τὴν ἐκύτταξε παραξενημένος
καὶ θυμωμένος μαζί:
—Μὰ, μὴ φαίνεται, τῆς εἶ-
πε, πῶς ἔρεσε, ὅτι μὰ μέρα
θὰ ἔρευνα. Λοιπόν, τί θέλεις
τώρα; Δὲν σὲ εἶχα προειδοποι-
ήσει;
—Ναί, ἀπήντησε συντετρι-
μένη. Ἐχεις δίκιο, ἤξερα ὅτι
θὰ σὲ χάσω. Συγχώρησε με,
Πέτρο. Μὰ σὲ ἀγαπῶ τόσο πο-
λὺ! Δὲν ἔχω ἄλλον στὸν κό-
σμο ἀπὸ σένα. Θὰ σὲ σκέπτα-
μαι καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ σ' ὀλὴ
τὴν ἀνάμνησι. Εὐχόμαι νὰ εἶ-
σαι εὐτυχ

'Αντί τῆς μάνας, ἡ κόρη

ἡ μάλλον: ΑΝΤΙΤΟΥΜΑΝΝΑ, ΧΟΛΗΝ

Τὸ ρεπορτάζ τῆς ἐβδομάδος ὑπὸ Γ. ΡΟΥΣΣΙΟΥ

Θὰ τὸ ἔχετε διαβάσει ἀσφαλὸς ἐκεῖνο τὸ περίφημο διήγημα τοῦ Τσέχωφ, ὅπου ἕνας πια τερούλης πονηροῦτοικος καὶ μιὰ μητερούλα πονηρότατη καταφέρνουν στὸ ἄψε—σβῆσε νὰ παντρεύουν τὴν παρελθούσης χρήσεως κορούλα των μὲ ἕναν ὕπαιχτο ἀρελῆστατο, ὁ ὁποῖος—κι' ἐδῶ εἶνε τὸ χειρότερο—οὔτε παντρεῖα ἤθελε οὔτε τὴν κόρη ἐχώνευε.

Τὸ πῶς τὰ κατάφεραν οἱ φιλόστοργοι ἐκεῖνοι γονεῖς εἶνε δουλειὰ δική τους ἡ μάλλον δουλειὰ τοῦ συγγραφέως των. Τὸ πῶς ὁμως τὰ κατάφερε σὲ παρομοίαν περιπτώσει ἕνα ἀνδρόγυνον τοῦ συνοικισμοῦ Πυριτιδοποιείου, εἶνε δουλειὰ τοῦ ἀναλαμβάνει νὰ σὰς περιγράψω ὁ ὑποφαινόμενος.

Μὴ πρὸς κακοφανισμόν σας, ἀειμνηστε Τσέχωφ, ἀλλὰ μὲ τὴν βοήθεια τοῦ καταπληκτικοῦ αὐτοῦ συγγραφέως ἀφανίστην γε γονόταν πού λέγεται Ζωὴ θὰ πολήσωμε νὰ στὰ φορέσωμε ἐλαφρῶς τὰ γυαλιά. Διότι μπουρστά στὴ δική μας περίπτωση ἡ δική σας ἱστοριούλα οὔτε ἕνα ροῦβλι δὲν ἀξίζει.

Ἐδῶ ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης ἡ Ζωὴ σου παίρνει ἕναν ἀνθρωπάκο ὀνόματι Νικόλαο Γαλάδ, ὑπάλληλο συμβολαιογράφου καὶ σου τὸν κάνει νὰ θέλῃ στὰ 45 τὸν χρόνια φηρὶ—φηρὶ παντρεῖα. Ἡ μάλλον γιὰ νὰ πάρωμε τὴν ἱστορία ἀπ' τὴν ἀρχὴν τὸν βάζει τὴν ἑμμουον ἰδέαν νὰ βρῇ καλὰ καὶ σώνει μιὰ φιλενάδα.

—Γιατί, Νικόλακη;
—Διότι ἡ γυναῖκα, φίλε μου, εἶνε τὸ πᾶν εἰς τὸν κόσμον αὐτόν!

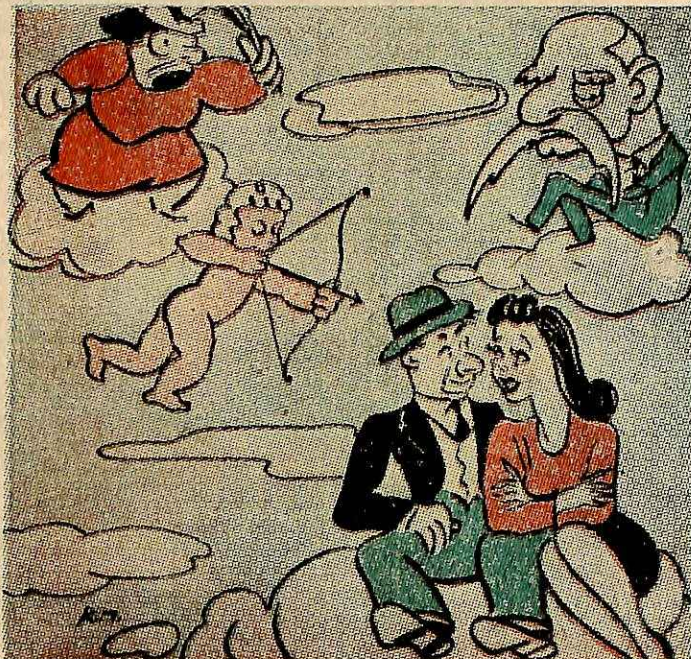
Ἐστω! Μὲ γειά σου μὲ χαρά σου, φιλάτε. Ἀλλὰ χάρη σου, καυμένοι, τὰ κορίτσια τοῦ δρόμου—ἐννοοῦμε τὰ κορίτσια πού πᾶνε κι' ἔρχονται ὅλη μερὰ στοὺς δρόμους. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ὑπάρχουν ἀρετὰ ὀλίγα—κι', προσγειωμένα καὶ ὑποφειντά, τέλος πάντων, πού δὲν θὰ σοῦλεγαν ὄχι. Δηλαδή κι' ἂν σοῦ τῶλεγαν, θάταν ἀπὸ τὰ ὀχι» ἐκεῖνα, ἐμπρὸς ἀπὸ ὅποια τύφλα νάχη τὸ κατήγορηματὶ κώπεια «ναῖ». Πάντως ἐστὶν ὁ δουλειὰ σου θὰ τὴν ἔκανες. Κι' ὄχι, Χριστιανέ μου, νὰ πᾶς νὰ μπλέξεις μὲ τὴν κυρά—Ἀναστασία; σύζυγον ἀξιοσεβάσταν τοῦ πλανοδίου ὀπωροπώλου τῆς γειτονίας σου, ὀρεκτικὴν ὀπωροδότη, ἀλλὰ καὶ μητέρα δύο θεσαυρῶν—ἀνθρακοποιήμενον κῆπος, ἀλλὰ πάντως θεσαυρῶν, ἀφοῦ καὶ τὰ δύο τὰ καυμένοι, καὶ ἡ Λίτσα καὶ ἡ Πόπη, εὐρίσκοντο εἰς ὦρον—ἔ, ἔστω καὶ περασμένην—γάμου!

ΤΑ ΔΥΟ «ΠΟΝΗΡΑ»

Τώρα, Νικόλακη, εἶδες τί ἐπαίεις. Ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς καμφοῦλας σου κιαλάρεις ἐδῶ κι' ἔξω μὴνες, στὴν ἀντικρὺ αὐτὴ τὴν κυρά—Ἀναστασία.

Πατημένη στὰ χρόνια, βέβαια, ἀλλὰ πάντως κοτσονάτη, ἔ; Τὴν ὀρέχθηκες καὶ ἔβαλες τὸν πονηρὸν κατὰ νοῦν. Τὴν ἐπομένη ἔμεινες μιὰ ὥρα μπροστὰ στὸ παράθυρο. Τὴν μεθεπομένη δύο. Καὶ τὴν παράλληλιν, πού ἦταν Κυριακὴ, ὀλόκληρον τὸ ἀπὸ γευμα.

Ἡ κυρά—Ἀναστασία, βέβαια—ἄνθρωπος εἶνε κι' αὐτή—ἔβαλε τὸ πονηρὸν στὸ νοῦ της. Μονάχα πού δὲν ἔμοιαζε μὲ τὸ δικό σου τὸ πονηρό.

Ἐστὶν ἔλεγε: Μωρέ, καλὴ εἶν' αὐτή.

Ἐκεῖνη ἐσυλλογίζετο: Μωρ' σὰν καλὸς εἶνε τοῦτος... γιὰ τίς κόρες μου!

Τὸ ὅποιον, Νικόλακη, τὰ ἔκαμες μούσκεμα. Ἐγέλασεν στὴν ὑποψηφία ἐρωμένη σου, ἐγέλασε ἡ ὑποψηφία πεθερά. Ἐγνεψες στὴν ὑποψηφία Ἰουλιέττα σου καὶ ἀπ' νῆψε διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς τῆς ὑποψηφίας Κάστρου σου. Καὶ ὅταν ἔπειτα ἀπὸ εἰκοσάῃμερα μειδιάματα καὶ ἀλληλογενεῖμα, ἐπάτηρες—πού νὰ μὴν τῶσαι—τὸ σπῆτι τοῦ ὀπωροπώλου, ἡ κατακεφαλιὰ πού σοῦ ἦθε ὑπὸ μορφὴν ἐρωτήσεως σὲ ἐξάλισε.

—Τὴ Λίτσα μου ἡ τὴν Πόπη, τὸ νύσο μου;

Ὅσπου νὰ συνέλθης σὲ εἶχαν στρογγυλοκαθίστη στὸ ντιβανίκι—λίγο ἔλειπε νὰ ποῦμε ηλεκτρικὴ καρέκλα—σὲ εἶχαν μπουκώσει μὲ τὸ γλυκό τοῦ κουταλιού, σοῦ εἶχαν πασαροῖ τὸ ποτηράκι μὲ τὸ οὔζο καὶ σοῦ ῥύχοντο:

—Ἐ, ἡ ὥρα ἡ καλὴ... κι' ἐμεῖς πιά γιὰ λόγον σας πέτρα νὰ γίνουμε—νὰ μᾶς πατήσης.

Τὸ ἔρομε, βέβαια, ὅτι ἔκινες οἱ ἀγαπῶντες μοιστάκες τοῦ ὀπωροπώλου σοῦ ἐκλείσαν τὸ στόμα καὶ ἐπνίξαν κάθε διαμαρτυρία σου, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ

ἔερης κι' ἐστὶν ὅτι ἐνὸς κακοῦ δουλέτο μωρία ἐπονται. Ἀπὸ τὰ μωρία δὲ αὐτὰ τὸ φοβερότερον ἦταν ἀσφαλὸς ἐκεῖνη ἡ Πόπη πού θέλοντας καὶ μὴ ἀναγκάσθηκε νὰ διαλέξῃ τὸ μοῖραίο ἐκεῖνο βράδυ. Δὲν τὴν ἐδιέλεξες βέβαια ἐπειδὴ σοῦ ἄρε—ἄπαγε τῆς βλασφημίας. Ἡ ἄλλη ὁμως κόρη, ἡ Λίτσα καλὴ, ἦταν ὅτι χειρότερο μπουρσε νὰ φτιάσῃ ἡ φύσις.

—Ναί... μάλιστα... φυσικά... τὴν Πόπη! ἐψέλλισες ὅταν ἡ μοῖρα ἐρώτησις ἐγίνε τὴν φορὰ αὐτὴ ἀπὸ τὸν μουστακοφόρον πατέρα.

Τρεῖς νύχτες ἔκαμε ὁ Νικόλακης νὰ κλείσῃ μάτι. Εἶχε πᾶσι γιὰ μαλλί καὶ νὰ πού τὸν ἐκούρευαν, μὲ τὴν φιλή μηχανή μάλιστα. Γάμο; Ποτὲ δὲν τὸν εἶχε σκεφθῇ. Παντρεῖα; Ἐρωκὶ—σμέν νᾶνε! συνήθιζε νὰ λέη. Κι' ὁμως νὰ, πού ἄλλα ἦταν ἀνακαμένοι νὰ κάμη. Νὰ ὑποχω-

Ἡ Πόπη, πού εἶχε δεκάξ ὀλόκληρα χρόνια νὰ ἀκούσῃ ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν, ἔχασε μέσα στὸ ἴδιο πρωτὸ τὸ νοῦ της γιὰ τὸν μελαχροινὸν ἐρωτευμένον. Καὶ ὁρῶν—κοφτὰ τὸ εἶπε στὴ μαμά της:

—Αὐτὸ τὸ γέρο ἐγὼ δὲν τὸν παίρνω, νὰ μοῦ βάζετε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμό.

—Γέρος, μωρή, ὁ Νικόλα-

κης!

—Μπρσστὰ στὸν Παντελῆ μου γέρος βέβαια.

Ἡ κυρά Ἀναστασία τάχασε. Ἐγίωθε βέβαια τὸν καυμὸ τῆς κόρης της, ἀλλὰ ἔλα πού δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ μέσα ἀπ' τὰ χέρια της κι' αὐτὸν τὸν «χουστὸ ἀνθρωπο», τὸν Νικόλακη; Δοκίμασε νὰ μεταπεισθῇ τὴν Πόπην, ἀλλὰ ἔχασε τὰ λόγια της. Καὶ τότε ἡ πονηρὰ μήτηρ ἐσκαρφίσθηκε τὸ ἔξης καταπληκτικὸν τεχνόσμη:

Δυὸ ἡμέρες πρὸ τοῦ γάμου, ὅταν εἶχαν ψωνισθῇ τὰ πάντα, ὅταν ὁ Νικόλακης, λογαριάζοντας, ἐβρήκε ὅτι εἶχε ἐδεῖναι καὶ πρὸ 8 χιλιάδων—δηλαδή τὸ ἕν δεῦτερον τὸν αἰματηρὸν οἰκονομῶν πού ἔκανε ἐπὶ σειρὰν ἐξῶ—καὶ ὅσπου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μηστῆς τοῦ διὰ νὰ παρηγορηθῇ ὅπως ὅπως μὲ δύο τρεῖς ἀγγελικοὺς ἀσπασμούς τῆς μελλονύμφου, ἡ κυρά Ἀναστασία τὸν ὑπεδέχθη μὲ θρήνον καὶ κοπετόν.

—Νικό μου, χαθήκαμε. Μᾶς τὴν κλέψανε!

—Ποιά; Τὴν μαλτέζα;

(Μαλτέζα δὲ ἦταν μιὰ κατσικὰ τῆς κυρᾶ Ἀναστασίας πού εἶχε κλαπῇ κι' ἄλλη φορὰ).

—Ὅχι τὴν μαλτέζα... τὴν κόρη μου!

—Τὴ Λίτσα;

—Ποιά Λίτσα, Νικό μου; Τὴν Πόπη!

Ὁ Νικόλακης ἐστρογγύνη στὸν τοῖχο. Ὅλα μπουρσε νὰ τὰ περιμένῃ, αὐτὸ ὅμως τὸ ξαφνικὸ ὄχι. Μὲ ἀπάνγνωσιν ἔστρεψε τὰ μάτια πρὸς τὴν ὀραφὴν—ὄχι γιὰ νὰ ἰδῇ ἀπὸ πού εἶχε ξεφυγεῖ ἡ κεραμίδια πού τὸν ἐχτύπησε κατακέφαλα—ἀλλὰ γιὰ νὰ κρῦψῃ δυὸ δάκρυα πού ἐπὶ γαίναν νὰ φτιάξουν ποταμίσια σὰ σαρανταπεντάρικα μάγουλά του.

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 50)

Λογικὴ παρατήρησις. Καλῶς ἐσκέφθη ὁ Νικόλακης. Καὶ ἐσκέφθη ἀκόμη καλύτερα ὅταν, κουδεντιάζοντας μὲ τὸν ἑαυτὸ του, εἶπε:

—Γιὰ τὴν ἡλικία μου καλὴ εἶνε ἡ Πόπη. Βέβαια ἔχει τὰ χάλια της! Βέβαια θάτανε καλὴ τερν ἂν μοῦ ἔλειπε, ἀλλὰ μιὰ

κι' ἦσαν ἔτσι τὰ πράγματα, τὴν παίρνω καὶ ἡουαῶ. Καὶ μάλιστα ἐκεῖνο πού ἔχω νὰ καμῶ εἶνε νὰ κυττάξω νὰ τὴν ἀγαπήσω καὶ λιγάκι, νὰ τὴν χωρῶ, νὰ ζεσταθῶ μαζί της γιὰ νὰ μεῦρῃ καλύτερα τὸ πρᾶμα!

Ποῖος μυαλωμένος ἄνθρωπος μπουρσε νάχη ἀντίρρησης ἐπὶ λογικώτατες αὐτὲς σκέψεις; Κα- νεῖς βέβαια, ἐν πᾶσι κι' ἐσεῖς. Καὶ ὅμως, φίλε μου, νὰ, πού ὑπῆρχε κάποιος πού εἶχε ἀντίρρησης. Κι' αὐτὸς ὁ κάποιος ἦταν—ἀκουσον, ἀκουσον!—ἡ Πόπη! Μάλιστα, ἡ νύφη! Δηλαδή στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχε καμμιὰν ἀντίρρηση. Ἀντιθέτως μάλιστα ὁ ἀφελὴς Νικόλακης, τῆς ἐφάνη ὡς ἂν πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ λαχείου τῶν συντακτῶν! Κατόπιν ὅμως παρεμβλήθη ἕνας καραγωγέας, ἕνα μελαχροινὸ παλληκάρι, πού εἶχε τὸ ἔξης μοναδικὸν κοινὸν στοιχείον μὲ τὰ παλληκάρια: τὸν νερὸν τῆς ἡλικίας. Εἰκοσιεννέα χρόνων καροτσιεράκι, κακοφτιαγμένο τὸ κακὸμοῖρο, ἀλλὰ μὲ πλυσία αἰσθήματα εἶδε κι' ἀγάπησε τὴν Πόπην ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ πρωτῇ. Κεραινοδόλος τὸ πρᾶμα!

Ἡ Πόπη, πού εἶχε δεκάξ ὀ-

λόκληρα χρόνια νὰ ἀκούσῃ ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν, ἔχασε μέσα στὸ ἴδιο πρωτὸ τὸ νοῦ της γιὰ τὸν μελαχροινὸν ἐρωτευμέ-

νον. Καὶ ὁρῶν—κοφτὰ τὸ εἶπε στὴ μαμά της:

—Αὐτὸ τὸ γέρο ἐγὼ δὲν τὸν παίρνω, νὰ μοῦ βάζετε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμό.

—Γέρος, μωρή, ὁ Νικόλα-

κης!

—Μπρσστὰ στὸν Παντελῆ μου γέρος βέβαια.

Ἡ κυρά Ἀναστασία τάχασε. Ἐγίωθε βέβαια τὸν καυμὸ τῆς κόρης της, ἀλλὰ ἔλα πού δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ μέσα ἀπ' τὰ χέρια της κι' αὐτὸν τὸν «χουστὸ ἀνθρωπο», τὸν Νικόλακη; Δοκίμασε νὰ μεταπεισθῇ τὴν Πόπην, ἀλλὰ ἔχασε τὰ λόγια της. Καὶ τότε ἡ πονηρὰ μήτηρ ἐσκαρφίσθηκε τὸ ἔξης καταπληκτικὸν τεχνόσμη:

Δυὸ ἡμέρες πρὸ τοῦ γάμου, ὅταν εἶχαν ψωνισθῇ τὰ πάντα, ὅταν ὁ Νικόλακης, λογαριάζοντας, ἐβρήκε ὅτι εἶχε ἐδεῖναι καὶ πρὸ 8 χιλιάδων—δηλαδή τὸ ἕν δεῦτερον τὸν αἰματηρὸν οἰκονομῶν πού ἔκανε ἐπὶ σειρὰν ἐξῶ—καὶ ὅσπου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μηστῆς τοῦ διὰ νὰ παρηγορηθῇ ὅπως ὅπως μὲ δύο τρεῖς ἀγγελικοὺς ἀσπασμούς τῆς μελλονύμφου, ἡ κυρά Ἀναστασία τὸν ὑπεδέχθη μὲ θρήνον καὶ κοπετόν.

—Νικό μου, χαθήκαμε. Μᾶς τὴν κλέψανε!

—Ποιά; Τὴν μαλτέζα;

(Μαλτέζα δὲ ἦταν μιὰ κατσικὰ τῆς κυρᾶ Ἀναστασίας πού εἶχε κλαπῇ κι' ἄλλη φορὰ).

—Ὅχι τὴν μαλτέζα... τὴν κόρη μου!

—Τὴ Λίτσα;

—Ποιά Λίτσα, Νικό μου; Τὴν Πόπη!

Ὁ Νικόλακης ἐστρογγύνη στὸν τοῖχο. Ὅλα μπουρσε νὰ τὰ περιμένῃ, αὐτὸ ὅμως τὸ ξαφνικὸ ὄχι. Μὲ ἀπάνγνωσιν ἔστρεψε τὰ μάτια πρὸς τὴν ὀραφὴν—ὄχι γιὰ νὰ ἰδῇ ἀπὸ πού εἶχε ξεφυγεῖ ἡ κεραμίδια πού τὸν ἐχτύπησε κατακέφαλα—ἀλλὰ γιὰ νὰ κρῦψῃ δυὸ δάκρυα πού ἐπὶ γαίναν νὰ φτιάξουν ποταμίσια σὰ σαρανταπεντάρικα μάγουλά του.

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 50)

Λογικὴ παρατήρησις. Καλῶς ἐσκέφθη ὁ Νικόλακης. Καὶ ἐσκέφθη ἀκόμη καλύτερα ὅταν, κουδεντιάζοντας μὲ τὸν ἑαυτὸ του, εἶπε:

—Γιὰ τὴν ἡλικία μου καλὴ εἶνε ἡ Πόπη. Βέβαια ἔχει τὰ χάλια της! Βέβαια θάτανε καλὴ τερν ἂν μοῦ ἔλειπε, ἀλλὰ μιὰ

'Απὸ τὸ θέατρο στὸ μοναστήρι

Ἐκουμπώντας στὸ ποτάμι της, τὸν Ὀρόντη, ἡ Ἀντιόχεια, ἡ καρδιά της Συρίας, φαντάζει σὰν ἕνα μαγεμένο νούφαρο ἐπάνω στὰ νερά. Βρισκόμαστε στὸν πέμ-
πτο αἰῶνα. Τὸ «Μαργαριτάρη» τῆς Ἀνα-
τολῆς, ὅπως ὀνομάζοντο αὐτὴ τὴν πεντά-
μορφη πολιτεία, λᾶμψε κάτω ἀπὸ τὸ δυ-
νατὸ φῶς, μέσα σ' ὅλη τὴ δόξα του. Κι'
ὅλος ὁ κόσμος, ἀπὸ τὴν στερεὰ καὶ ἀπὸ
τὴ θάλασσα, ἔχει γυρίσει τὰ μάτια του
κατακεῖ.

Πλεούμενα, μὲ κατακόκκινα τὰ πανιά
τους, εἶνε σὰν νάχουν ἀνάβῃ ἀπὸ τὴν
τιὰ πού σκορπάει στὰ βάθη τοῦ πελάου
τὸ ἡλιοδασύλεμα. Ἐρχονται ἀπὸ τὴν Ρό-
δον ἀπὸ τὴν Κύπρο, ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ἀπὸ
τὴν Ἀλεξάνδρεια, φορτωμένα νειάτα καὶ
θησαυροὺς, πού προορίζονται γιὰ τίς νύ-
χτες τῆς Ἀντιόχειας, τώρα πού ἀρχίζουν
οἱ μεγάλες γιορτὲς τῶν ὀργίων.

Πέρισον ἦρθαν δέκα καὶ γυρίσαμε
μόνο τρεῖς στὴς πατρίδες μας, διηγείται
ἕνα ἀρχοντοπούλο ἀπὸ τὰ νησιά καθὰς
τὸ πλοῖο ἀρμενίζει κατὰ τὴν Σελεύκειαν.

—Ἀς εὐχθεῖν νὰ χωρῇ ἐφέτος περισ-
σότερη τύχη, ψιθυρίζει κάποιος ἄλλος νέ-
ος τῆς συντροφιάς, πού ταξιδεύει μὲ τὸ
ἴδιο καράβι.

—Μὰ πῶς συνέβη νὰ γυρίσετε μόνο
τρεῖς ἀπὸ τοὺς δέκα; ἐρώτησε μὲ ζωντὴ
περιέργεια ὁ πιὸ νέος, ἕνα ἀμούστακο
παλληκάρι, πού ταξίδευε στὴν Ἀντιόχεια
γιὰ πρώτη φορὰ. Οἱ ἄλλοι τί ἀπέκριναν;
—Χαθήκανε, ἐξήγησε ὁ πρῶτος πού ἦ-
ξερε καλύτερα ὅλα τὰ μυστικά αὐτῆς τῆς
τρελλῆς πολιτείας ἀπὸ τὰ περασμένα
ταξίδια του.

—Τοὺς πήρσαν ληστές;
—Τοὺς μάγεψε ὁ Ἐρωτας. Ἄλλοι σκο-
τώθηκαν μέσα στὶς νύχτες τῶν ὀργίων,
ἄλλοι ἔμειναν γιὰ πάντα στὴν Ἀντιόχεια
ἐπειδὴ δὲν εἶχαν πιά τὴ δύναμι νὰ ἀπο-
μακρυνθοῦν.

—Καὶ τί τοὺς κρατᾷ;
—Ὅτὰ καταλάβῃς ἅμα φθάσωμε.

Αὐτὴ ἡ συζήτησις, τώρα πού ἀρχισε νὰ
ξεχωρίζῃ τὸ ἐπίνειο κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο
τοῦ δειλινού, ἔκανε ζωηρότερη τὴν ἀνυπο-
μονησία. Κι' αὐτοὶ πού ξαναταξιδεύαν,
κι' ἐκεῖνοι πού πῆγαιναν στὴν Ἀντιόχεια
γιὰ πρώτη φορὰ, δὲν ἐβλεπαν τὴν ὥρα
πού θὰ πατούσαν τὴν ἀνείρεμένη στερεὰ
τῆς Συρίας. Ὅλοι εἶχαν γυρίσει τὰ μά-
τια τους, σὰν ν' ἀναζητούσανε κάτι, πρὸς
τὴ μεριά τῆς Ἀνατολῆς.

Τὸ ἀμούστακο παλληκάρι ξαναρώτησε:
—Λένε πῶς οἱ γυναῖκες ἐδῶ εἶνε οἱ ὀ-
μορφότερες τοῦ κόσμου.

—Γι' αὐτὸ ἦρθες; Πές μας τὴν ἀλή-
θεια.

—Γι' αὐτὸ...

Ἐσπῆγνε σιωπὴ γιὰ λίγην ὥρα, ἐνῶ
τὰ βλέμματα ἔμειναν πάντα γυρισμένα
κατὰ τὴν Ἀνατολή.

—Αὐτὰ μοῦ τὰ διηγήθηκαν ἄλλοι ἄν-
θρωποι, ξαναρχίσεν ὁ νέος μὲ συστολή, δι-
φώντας ὡστόσο νὰ μάθῃ ὅσο τὸ δυνατόν
περισσότερο. Ἀνθρώποι πού τάχουν ἰδῇ.

—Καὶ τί ἄλλο σοῦ διηγήθηκαν;

—Γιὰ μιὰ γυναῖκα, πού ζῇ ἀπὸ ἐκεῖνη
τὴν ὥρα, μέσα νύχτα, μέσα στὴ φαντασία
μου.

—Γιὰ νὰ τὴν γνωρίσης;

—Τοῦλάχιστον γιὰ νὰ τὴ δῶ. Μήπως
τὴν ξερετε ἐσεῖς πού ἔχετε ξαναῤῥεῖ;

Στὴν παλιὰ Ἀντιόχεια

—Ποιὸ εἶνε τὸ ὄνομά της;

—Τὴ λένε Μαργαριτῶ.

Μόλις ἀκούστηκε αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἕνας
ἄλλος ταξιδιώτης, πού ἔμενε ἀμίλητος ὡς
ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἐτινάχθηκε ὀρθίος σὰν
νὰ τὸν κεντρήσανε. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν,
χωρὶς νὰ κυτᾶνε κανέναν.

—Μαργαριτῶ! ἐπιθύρισε μονολογών-
τας. Μαργαριτῶ!

Καὶ σὲ λίγο ρώτησε:

—Μιλᾷς γιὰ τὴν ὀρχηστρίδα;

Τὸ ἀμούστακο παλληκάρι ἔκαμε μιὰ
καταφατικὴ κίνησι μὲ τὸ κεφάλι του.

—Γιὰ τὴν θεατρίνα;

—Γιὰ τὴν θεατρίνα.

—Τί σοῦ εἶπαν γι' αὐτή;

—Ὅτι εἶνε ἡ ὠραιότερη γυναῖκα μέσα
σ' ὅλη τὴν Ἀντιόχεια. Κι' ὅτι ὅποιος τὴν
ἰδῇ μιὰ φορὰ, γίνεται σκλάβος της γιὰ
πάντα.

—Καὶ γιατί ἔρχεσαι ἐσύ; ἐρώτησε ὁ
ταξιδιώτης μὲ τὰ λάμποντα μάτια, πλη-
σιάζοντας περισσότερο.

—Γιὰ νὰ γίνω σκλάβος της κι' ἐγώ...

Ὁ ἄλλος ἔπεσε ἐπάνω του μὲ λύσσα,
τοῦ ἄρπαξε τὸ λαιμὸ μὲ τὰ δυνατὰ χέρια
του καὶ προτοῦ ἀκόμη συνέλθουν οἱ λοιποὶ
συνταξιδιώτες ἀπὸ τὴν ἐκπληξι, γιὰ νὰ
μποῦνε στὴ μέση, τὸν ἐπέταξε πνιγμένον
ἐν νερό.

—Τὸ πραγματικὸ τῆς ὀνομα, παλλη-
κάρι, δὲν εἶνε Μαργαριτῶ, ἐφῶναξε σὰν
τρελλὸς σφίγγοντας τίς δυνατὲς φούχτες
του σὰν νὰ κρατούσε ἀκόμη τὸ λαιμὸ τοῦ
νέου. Τὴ λένε Πελαγία, σὰν τὴν Ἀφροδί-
τη, πού γεννήθηκε στὸ πέλαγος. Ἐστὶ,

μπορεῖς τώρα νὰ κοιμηθῇς στὴν ἀγκαλιά
της...

Ἐσπῆσσε, ἐγύρισε τὰ μάτια του πρὸς
τοὺς ἄλλους, εἶδε τὸν τρόμο τους, γι'
αὐτὴ τὴν τρομερὴ

τερο θαλήτρο. Οι μίμοι, οι ηθοποιοί, οι γελωτοποιοί, όλος ο κόσμος που κινείται τη νύχτα, όλες οι γυναίκες που απλώνουν στους δρόμους και στα κέντρα της άνομης πολιτείας τα δίχτυα των, είναι όργανα του Διαβόλου, είναι εκδηλώσεις του πονηρού.

★
Στην αυλή κάποιας μεγάλης εκκλησίας, έχουν μαζευτεί όλοι οι ιεράρχαι, οι περαστικοί και οι εγκατεστημένοι στην 'Αντιόχεια. Είναι δρόμο της 'Ανατολής, γεμάτο ανακούφιση και γαλήνη. Τα νερά τρέχουν, τα πουλιά τραγουδούν. Μία διάθεσις, σαν την ηδύπαθεια, υπάρχει παντού, στα πράγματα και στα όντα, καθώς χαμηλώνει σιγα-σιγά το φως της ημέρας μέσα στον δρίζοντα. 'Αλλά οι επίσκοποι της νέας θρησκείας, που αγωνίζονται για την επικράτησή της με τόσον ένθουσιασμό, είναι απορροφημένοι από τα δικά τους ζητήματα.

—'Η είδωλολατρεία έχει αφήσει τα χνάρια της επάνω στη ζωή της 'Ανατολής. Θα τα σβύσωμε, γι' αυτό δεν υπάρχει καμία αμφιβολία.

—'Αλλά θα χρειαστεί καιρός.

—'Ο Θεός θα μάς δώσει την υπομονή που χρειάζεται. Και σε μάς και σ' εκείνους που θα μάς διαδεχθούν μία μέρα.

—Το ποτήρι ξεχειλίζει.

—Είδατε πόσος κόσμος έφθασε στην 'Αντιόχεια, για να λάβει μέρος στις γιορτές.

—Και πηγαίνουν όλοι στα θέατρα.

—'Ο πειρασμός. Πρέπει να κερδίσουμε την ψυχή της γυναίκας.

—Την ψυχή της Μαγδαληνής, έτόνισε ένας Ιεράρχης, ο γερνότερος.

—Ποιάς Μαγδαληνής;

—Της παροστρατημένης. 'Ας πάρουμε διδάγματα από το Ευαγγέλιο. 'Εκεί μέσα στα θέατρα, στα ιπποδρόμια, στα κέντρα της αμαρτίας, υπάρχουν ψυχές.

—Λερωμένες, εφώταξε χτυπώντας το γεροντικό του πόδι ένας άλλος επίσκοπος.

—'Ας τις καθαρίσωμε με το λόγο του Θεού.

—Θα γελάσουν μαζί μας. 'Η άνομία έχει φτάσει πολύ βαθειά.

—Γίποτε δεν ξερομε. 'Η λύτρωση είναι κάποτε τόσο κοντά στην κακή πράξη.

Εξοκολουθούσε η συζήτηση όταν άξαφνα ακουστήκανε γέλια και φωνές στο δάθος του δρόμου. Και σε λίγο επρόβαλε μια χαρούμενη περπατή. 'Ατρία ώραια με κομπούς καθυλάρηδες επροχωρούσαν στην αρχή, ανοίγοντας δίοδο ανάμεσα στους διαβάτες. Και ύστερα από τους καθυλάρηδες ένα πολυτελέστατο όχημα πού τώσερναν άλογα στολισμένα.

—Τί νάναι τάχα; ρώτησαν οι Ιεράρχαι διακόπτοντας τη συζήτηση.

—Κάποιος επίσημος ξένος που ήρθε να δείξει τα πλούτη του.

Τώρα αυτή η μεγαλοπρεπέστατη συνοδεία έπληθυνε πολύ. Δεν ήταν κανένας επίσημος ξένος. Μέσα στο όχημα καθόταν μια γυναίκα, που άστραψε από κοσμήματα και ομορφιά. 'Ολόγουρη της, νέοι παύ άνηκαν στίς καλύτερες οικογένειες της πολιτείας, της έχομαγελούσαν με άφοσίωσι, διεκδικώντας το μείδιμά της. 'Ο άέρας, όταν έφθασε έξω από την εκκλησία ευώδισε από τα βαρειά της άρώματα.

Οι καλοί πρεσβύτες, με τις άσπρες γενειάδες τους έγυρισαν τα πρόσωπα κατά την άλλη μεριά. 'Ηθελαν έτσι να γλυτώσουν την άρσση τους απ' αυτό το άμαρτωλό θέαμα. 'Εμεινε μόνον ένας, ο επίσκοπος της 'Εδέσσης, ο Νάννος όπως τον έλεγαν. 'Εμεινε στη θέση του, εύλογσε μάλιστα προς τον τοίχο, για να ιδθ πιο καλά.

—Τί κρίμα! έπιθύρισε όταν έχάθηκε η πομπή στο δάθος του δρόμου.

Οι άλλοι τόν εκύτταξαν με κατάπληξι.

—Λέω, τί κρίμα, όχι γιατί έπέρασε η πομπή, τους έξηγήσε χαμογελώντας. 'Από τέτοιους πειρασμούς κι' αν έλειπε η πίστις που Χριστιανού, θα έφθαναν να με πώσουν τα γηραιά μου. Είναι κρίμα μέσα σ' ένα ανθρώπινο σώμα, τόσο άμορ-

φο, να δρίσκεται μία τόσο άμαρτωλή ψυχή.

Μία ιδέα έπέρασε έξαφνα από το μυαλό του. Νά της μιλήση την ίδια στιγμή. 'Η πομπή μόλις είχε προπεράσει. Θα την επρόφτανε.

Έτρεξε, έστάθηκε στην άκρη του δρόμου και σηκώνοντας το σεβάσμιο κεφάλι του προς την ώραία αυτή γυναίκα που άστραψε μέσα στα πολυτελή της κοσμήματα, της απηύθυνε λίγα λόγια γεμάτα κωλσύνη και στοργή.

—'Η ομορφιά του κορμιού, μόνη της, δεν φθάνει, της είπε. Πρέπει να προσεχωμε και τήν ομορφιά της ψυχής.

Αυτός ο καλός γέρος, με τ' άσπρα μαλλιά, έτσι όπως της μιλούσε, της έκαμε βαθειάν εντύπωσι. 'Επειτα της είπε κάτι, που ποτέ ως τώρα δεν είχε σκεφθθ.

—'Η ομορφιά της ψυχής, επιθύρισε σαν μαγεμένη. Τί είναι η ομορφιά της ψυχής;

—'Εκείνο που δεν πεθαίνει ποτέ, που δεν γερνάει ποτέ, που μένει αιώνια μέσα μας, άπηήτησε ο επίσκοπος τονίζοντας τα λόγια του και κυττάζοντάς την εις τα μάτια.

—'Ολη η συντροφιά είχε σταματήσει και άκουε με σεβασμό.

—Μα μπορεί νάναι όμορφη και η δική μου ψυχή; έρώτησε η ώραία γυναίκα, σαν να φοβότανε.

—'Ολων οι ψυχές είναι όμορφες. 'Αλλά τις άσκημίζουν οι ίδιοι.

—Τα λόγια σου γέροντα, μου κάνουν καλό.

—Νά τα σκεφθής όταν μείνης όλομόναχη.

Η πομπή ξεκίνησε πάλι.

—Πώς σε λένε; ρώτησε ο επίσκοπος.

—Μαργαριτώ με λένε στα θέατρα, όπου ζω. 'Αλλά το αληθινό μου όνομα είναι Πελαγία.

Την ίδια νύχτα — ένα παράξενο όνειρο τόν έκαμε να θυνηση. 'Ιερουργούσε ταχα στην εκκλησία, όταν έξαφνα ένα περσιότερι γεμάτο λάσπες έρχισαν να φτερουγιά επάνω από τα κεφάλια των εκκλησιαζομένων. Και καθώς φτερουγούσε, άφινε να πέφτουν οι λάσπες του. 'Ο Ιεράρχης είδε τότε στο όνειρο ότι σήκωσε το χέρι του κι' έπιανε το περιστέρι. 'Επειτα το πήγε κοντά στο νερό και τώπλυνε. Ξανάγινε άσπρο. Και σε μία στιγμή ξεφύγοντας από τα χέρια του χάθηκε στον αύρανό.

Τί σημαίνει αυτό το όνειρο, άναρωτήθηκε θυπνώντας.

Το περιστέρι είναι η Μαργαριτώ. Λάσπη είναι η άμαρτωλή ζωή της. 'Εγώ θα την πλύνω, θα τη βαπτίσω δηλαδή, κι' έτσι θα ξαναγίνει όλοκάθαρη η ψυχή της. Το είπε στους άλλους Ιεράρχας, όταν τους συνήτησε το πρσί.

—'Ο Θεός άς την δοθήση, ευχθήκαν όλοι τους. Πρέπει να την ξαναβίδης.

—'Οχι. Θα μιλήσω από τόν άμβωνα, κι' αν αληθινά ένιωσει την άνάγκη να αλλάξει ζωή, θάρρη να μ' άκούση.

—'Ετσι έγινε.

—'Ο επίσκοπος Νάννος άνέδριξε τόν άμβωνα για να μιλήση. 'Είχε έρθε, τάχα, και η Μαργαριτώ; 'Εκύταξε άπέναντι που δρισκότανε ο γυναικωνίτης και δεν άργησε να την άνακαλύψη, όπως πρσσιθανότανε. 'Αλλά δεν ήταν η ίδια. 'Ηταν μία άλλη γυναίκα, χωρίς φτιασίδια και κοσμήματα, ντυμένη τόσο απλά, ώστε να μη θυμίζει την περίφημη όρχηστρίδα, που η φανταστική εμφάνισή της άνεστατανε κάθε νύχτα το μεγαλύτερο θέατρο. Κι' έκανε να σέρνονται πίσω της, χαλσιμένοι από τόν πόθο οι λαμπρότεροι θουμιστές.

—'Ηταν αυτό που τόν συνεκίνησε και τόν ενέπνευσε; Κανείς δεν μπορεί να το ξέρη. Το βέβαιον είναι ότι κάτω από το θεμα που άνέπτυξε, μιλώντας στους εκκλησιαζομένους, έπενουσε η ζωή της άμαρτωλής ηθοποιού. Αυτήν πρέπει να είχε πάρει για πρότυπον. Αυτήν περιέγραφε, θέλοντας να δείξη τήν ήθική πτώσι μιάς γυναίκας, που τήν έχει παρασύρει ο ήλιγος του λούσου, τών τρώμαων και της έπιμερης ζωής. 'Η Μαργαριτώ το κατάλαβε. Και σε μία στιγμή, νοιώθοντας για πρώτη φορά τόν ήθικο έσπεσμό της, άρχισε να κλαίη με άσυγκράτητους λυγμούς.

—'Η πρώτη της δουλειά, όταν έτελειώσε

ή λειτουργία ήταν να ρωτήσει που κάθεται αυτός ο καλός ιεραρχης, που με τα έμπνευσμένα λόγια του της έωσε την κα' ταπληκτική, την άπρσσωκτητή, αίσθησι μιας άλλης καινούργιας ζωής. 'Οπου να μπαίνη κατι το αύρανό, η ασάνατη ψυχή. Κι' όταν έμαθε τη διευθυνσι του του έστειλε ένα θερμό φιλικό γράμμα, για να του ζητήσει να τόν ιδθ άπο κοντά.

«'Ακουσα να λένε, του έγραφε, ότι ο Κύριος τών Χριστιανών έτόνιζε πάντοτε στίς ύψηλές του όμιλίες, ότι δεν ήρθε στον κόσμο να καλέση τους δικαίους, αλλά τους άμαρτωλούς στη μετάνοια. Δέξου λοιπόν κι' έμένα, τήν άμαρτωλή δούλη σου, που θέλει να βαπτισθθ για να δείξη τη μετάνοιά της».

—'Ο επίσκοπος 'Εδέσσης ένιωσει τότε μεγάλη χαρά, αλλά επειδή ήθελε να δοκιμάση τήν έπιμονή της δεν τήν έδέχθηκε.

—Πρέπει πρώτα να συνεννοηθώ με τους άλλους Ιεράρχας γι' αυτό το ζήτημα, έιπε στη γυναίκα που του έφερε το γράμμα της Μαργαριτώ.

—Καταλαβαίνω πως διάζεται, του άποκρίθηκε εκείνη. Μέσα σε λίγες ήμέρες έγινε ένας άλλος άνθρως. 'Αλλά σε ζωή.

—Δεν πηγαίνει στα θέατρα;

—Παράγγειλε πως δεν θα ξαναπάη ποτέ να χορεύη. 'Ηρθαν και τήν παρέκάλεσαν, με λεφτά στα χέρια, με πολλά λεφτά. Τους τα πέταξε στα μούτρα. 'Ατί να τα κάμω τα λεφτά σας; τους εφώναζε. 'Οσο πλούσια και να γίνω με δούτα, μέσα μου θα μείνω πάντα φτωχή. Δέ χορταίνουν τήν ψυχή μου». Τήν εκύτταζαν με άνησυχία σαν νάχε τρελλαθθ. Δέξου τη, γέροντα, όπως σου γράφει.

—'Ο Νάννος άκουε με μυστική άγαλλίασι, γιατί έβλεπε καθαρά ότι ο σπόρος εβλάσθησε μέσα στην ψυχή της.

—'Ακόμη, της είπε. 'Ας κάμη υπομονή και θα έρρη η ώρα που περιμένει. Νά της πής ότι της στέλνω τήν ευλογία μου.

Αυτή η άναδλητική απάντησι άνεστάτωσε τη Μαργαριτώ, που δέ μπορούσε πια να περιμένη. 'Είχε πάρει τήν απόφασι κι' από εκείνη τη στιγμή αισθανότανε μέσα της άκατανίκητη τήν άνάγκη να κόψη το γρηγορώτερο κάθε δεσμό με το παρελθόν.

—'Εβαλε ένα παληό φόρεμα και έτσι άπεριποίητη, με άχτένισια τα ώραια μαλλιά της, έπήρε το δρόμο με τα πόδια, αυτή που έβγαίνει πάντα με άλογα και με συνοδούς. Σε λίγο ώρμωσε μέσα στην εκκλησία, όπου έμενε ο επίσκοπος. 'Επσε στα πόδια του.

—'Αφρη με να περάσω, τήν πόρτα που μούδεϊξες, του φώναξε. Από τότε που άκουσα τα λόγια σου, είναι σαν να χαλίστηκα από το φώς.

—Τί θέλεις; τήν έρωτά ο δεσπότης άκουμπώντας επάνω της το χέρι του.

—Τη σωτηρία.

—Είνε σκληρή η σωτηρία. Θα πανέσης, θα άγρυπνήσης, θα γνωρίσης κάθε στέρησι. Θα ύποφέρης πολύ.

—'Ολα τα δέχομαι για τήν ψυχή μου.

—Είσαι νέα και μπορεί ν' αλλάξης γνώμη άργότερα.

—Ποτέ. ποτέ, του φωνάζει η μετανοημένη όρχηστρίδα ξεσπώντας σε άναφλητά. Λυπήσου με. Πάρε με από το χέρι και όδήγησέ με στο δρόμο που άνοϊξε ο Χριστός.

Μιλούσε κι' έκλαιγε μαζί, κυττάζοντάς τον με άγωνία και άφροσύνη.

—Το σπίτι μου, εξακούθησε, δεν με χωρά. Τα πράγματά μου, αυτά που έξηλέυε όλος ο κόσμος και μούδιναν άλλοτε ύπερηφάνεια, μου κάνουν τώρα ντροπή. Δέ θέλω να τα δέξω. Οι ύπηρέτες μου, οι ύπηρέτές μου, όλο το πλούσιο πρσσωπικό μου, που άλλοτε μιλούσαν γι' αυτό σ' όλη τήν 'Αντιόχεια, μου κάνουν ντροπή. Θέλω να τα άπολύσω. Τα φορέματά μου, τα κοσμήματά μου, τα άρώματά μου, τα φτιασίδια μου, αυτά που θυμίζουν τήν παληά ζωή μου, όλα μου κάνουν ντροπή. Θέλω να τα πετάξω.

—'Εκυλιόταν κάτω στο δάπεδο, κλαίοντας, άναμένοντας μιάν απάντησι, που θα τήν έβγαζε από τήν άγωνία και θα της άνοιγε, όπως έλαχταρούσε, τήν πόρτα της καινούργιας της ζωής.

—'Ο επίσκοπος της 'Εδέσσης τήν έσή-

(Το τέλος στην σελίδα 48)

ΦΙΛΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΣΕ ΝΕΟΝΥΜΦΗ

Γλυκειά, άγαπημένη μου νυφούλα,

Κάθε μου έπιθυμία και κάθε μου εύχη για μία μεγάλη ευτυχία είναι για σενα. Δεν σου εύχομαι «όιον άνδρασπαρτον», διότι δυστυχώς η πείρα μάς έδίδασκε ότι κι' αυτά τα λουλούδια καμμία φορά έχουν άγκάθια και ότι ποτέ κανείς δεν είναι άπ' όλη τ' α εύτυχισμένος. Σου εύχομαι όμως να γίνης μία πιστή σύζυγος και ένας άφωσιωμένος συντροφος για τόν τόσο καλό φίλο που σου χάρισε ο Θεός. Πρέπει να γίνης ο καλός του άγγελος, να μπορεί να είναι βέβαιος ότι σε μία στιγμή στενοχώριας η 'Ελένη του θα τόν άνακουφίση, θα τόν παρηγορήση. Προς Θεού δέ, 'Ελένη μου, μη φανής ποτέ άπέναντί του έγωίστρια, πιστεψέ με, ίσως να στο λέω και εξ' ιδίας λίγο πείρας ότι ο έγωισμός σκοτώνει και τήν μεγαλύτερη άγάπη.

—'Επειτα ο κ. Γιώργος είναι τόσο καλός, που πρέπει να του δώσης όσο πιο μεγάλη ευτυχία μπορείς, και μία γυναίκα που άγαπά μπορεί πολλά. 'Ακόμα κάτι: Μην αφήσης ποτέ, όσα χρόνια κι' αν περάσουν, τόν έαυτό σου άτημέλητο μπρος στον άνδρα σου, όσο κι' αν σ' άγαπά, μοιραίως θα σε συγκρίνη με τις άλλες, τις όποιες έβλεπε θεβαίως έξω από το σπίτι του και επόμενες είναι πάντα τουαλετταρισμένες. Είναι, ξέρεις, το σφάλμα του 90 % τών γυναικών να λένε: «'Ε, τώρα έγώ παντρεύτηκα». Πιστεψέ με, είναι πολύ πιο εύκολο να παντρευτής από το να κρατήσεις πάντα ζωηρό το ενδιαφέρον του συζύγου σου.

Κουρασμένος από τις δουλειές, έρχεται να βρθ ένα λουλούδι και βλέπει μία γυναίκα άπεριποίητη, σκονισμένη, άχτένιστη —δασκαλε, πού δίδασκες!... — έγώ δεν χτενίζομαι σπίτι ποτέ! Σε βεβαίω ότι του κόβεται κάθε διάθεσις να της πθ έστω κι' έναν γλυκό λόγο. Για μένα, και κατόπιν τών διαφόρων συζητήσεων που έχω κάνει, έχω κάπως ψυχολογήσει —ώ! πολύ λίγο θεβαίως — το άνδρικό φύλο, φαντάζομαι...

40 % έρωμένη: Καθώς... Πρώτη σπουδαία άρετή για κάθε γυναίκα τρυφερι, περιποιημένη, χαδιάρια κ.λ.π.

20 % σύντροφος: Φίλο να δώση μία γνώμη, να μπορεί ν' άκούη όταν μιλά ο σύζυγος και όχι να τόν κουράζη με τήν άκατάπαυστη φλυαρία της και γενικώς λίγο σύμ-βουλο.

10 % μητέρα: 'Ετοιμη να συνχωρήση κάθε σφάλμα στο μεγάλο της παιδί, σποργική, καλή, καλή και κυρίως λογική.

25 % νοικοκυρά: Το σπίτι να λάμπη η τάξις να βασιλεύη, να δρίσκη ο σύζυγος... όλα τα κομμάτια του ραμμένα —έρεμια κομψή είναι τόσο συχνά ο αίτιος τών μικροκαυγάδων — το φαί καλομαγειρεμένο, το τραπέζι πάντα στρωμένο κ.λ.π.

5 % παιδί: 'Αφελής, γεμάτη έμπιστοσύνη στον καλό της φίλο, υπάκουος και λίγο... παλαβευτική δηλαδή να του δάζη στο κρεβάτι καμμία βάρυτσα, να τού ράβη το μανίκι της πυτζάμας του και χίλια δυο άλλα χαριτωμένα παιδιάρια, τα όποια όμως να γίνωνται πάντα άπρεπα.

Τέλος, ν' άγαπάς τήν μανούλα του. Μην ξεχνάς ότι αυτή στον έχάρισε και ότι ήταν η πρώτη γυναίκα που άγάπησε στη ζωή του.

—'Ασφαλώς θα σ' έκούρασα, μικρή μου νυφούλα, αλλά πρέπει να στα πώ όλα αυτά.

Είνε Τετάρτη πρωί κι' ακόμα έλπιζω λίγο, μα κι' αν δεν έλθω η ώρα 5, θα είμαι σε μία εκκλησία και θα προσεύχομαι για τήν ευτυχία δύο άγαπημένων προσώπων. Θέλω τρία κουφέτα από τόν δίσκο.

Σου εύχομαι, και πάλι, κοριτσάκι μου, γλυκό, να ζήσης χίλια χρόνια, κοντά στον άγαπημένο σου σύντροφο, τόν όποιον χαίρετά στέλνω στίς πολλές θερμές εύχες.

Φιλώ για τελευταία φορά τήν δεσποινίδα 'Ελένη Π...

RENE ZAIN - ΣΥΡ

Η Ρενέ Σαίν-Συρ είναι η προσωποποίηση της ευθυμίας, της νεότητος, της ξεγνοιασιάς και της όμορφιάς. Είναι μια από τις πιο γοητευτικές βεντέττες του Γαλλικού κινηματογράφου, τήν όποιαν έθαυμάσαμε τελευταίως στίς «'Ινδικιές φυλακές» και τήν όποιαν θα θαυμάσαμε κατά τήν πρόσεχη περιόδη στο φιλμ: «'Νύχτα του Δεκεμβρίου». «'Εξιλέωσις» με τόν Σάρλ Βανέλ και «Το αιώσιο βάλε».

Μέσα σε δυο χρόνια η καλλιτέχνις αυτή έγινε μία από τις πρώτες «ένευνς» του γαλλικού κινηματογράφου. 'Οστόσο είχε ντεμπούταρει σε ένα πολύ θλιβερό περιβάλλον. Το ντεμπούτο της αυτό το διηγείται η ίδια η Ρενέ με άρκετο χιούμορ:

«'Η πρώτη σκηνή του πρώτου φιλμ που έγυρσα ήταν τρομερή. 'Επαιξα όπως ξέρετε τήν μία από τις «Δυο όρφανές» στην ταινία που ο Μωρίς Τουρνέρ έβγαλε από το μυθιστόρημα του ντ' 'Ιντερν. Στην σκηνή αυτή άναζητήσα τήν αδελφούλα μου. 'Η τύχη με άδήςγησε στην τράγλη της Φροσσάρ, η όποια μου άνήγγειλε ότι η αδελφούλα μου είχε πεθάνει. Καταλαβαίνετε τήν διπλή μου συγκίνηση όταν βρέθηκα άπέναντι σε όλους εκείνους τους προβολείς και τα πολυπλοκα μηχανήματα.

—'Επειτα, παίρνοντας θάρρος από τήν άγαθή ματιά του σκηνοθέτου συνήλθα άμέσως και από τήν στιγμήν εκείνη δεν σκεπτόμουν πια τίποτε άλλο εκτός από τόν ρόλο μου!...

—'Επί τέλους δρισκόμουν στο στούντιο, έγυρίζω, είχα εύνοηθθ από τήν τύχη. Την άρχη της τύχης αυτής, τήν όφειλω ωστόσο σ' ένα φωτογράφο που έρχοταν κάθε χρόνο στην Νίκαια. Λεωνόαν 'Αντζέλο και ήταν από τήν Βου δαπέστη. 'Είχε μία εξαιρετική συμπαθεια σε μένα, με φωτογράφιζε διαρκώς, και ιδίως όταν φορούσα ένα νέο φόρεμα. Μου έδωγε διάφορες πόζες και τις έστειλε σε διάφορα γαλλικά και ξένα περιοδικά. Μία μέρα με έπεισε να θάλω κάποια δοκιμία επάνω σε ταινία. Τα δοκιμία αυτά μου έστοιχισαν αρκετά ακριβά... Πέντε χιλιάδες φράγκα... Πατέ μου δεν είχα ένασθ τόν έαυτό μου πιο άσχημο; πιο γελοίο και με λιγώτερη χαρι. 'Ομολογώ ότι και έγώ άπογοητευθήκα και όμως ο φίλος μου έπέμενε ότι μερικές πόζες μου ήταν πολύ καλές. Μία ως κυρία του κόσμου, μία ως φίλσθος και μία ως άπαίσιος!

Τα δοκιμία αυτά τα έδωσε σε μία κινηματογραφική εταιρία, η όποια θεβαίως δεν τα πέταξε, άλλ' ούτε και ένδιαφείθηκε να γνωρίση το μοντέλο, δηλαδή... έμένα. 'Οπωσδήποτε, έγώ είχα χρισθή στάρ, και η ιδέα που μου έβαλε στο μυαλό μου ο 'Αντζέλο δεν έ-

πρόκειτο να φύγη τόσο εύκολα.

Μερικά χρόνια πριν από τήν άλλη σμόνητη αυτή δοκιμή, πήγαίνα ακόμη στο σχολείο. Τήν έποχην εκείνη, κατεχομένη από έναν άκατανίκητο πόθο για το θέατρο, εμφανίστηκα για πρώτη φορά στη σκηνή. Αυτό έγινε στη Μασσαλία σ' ένα θέατρο έρασιτεχνών, και η όπερέττα που παίζαμε είχε τόν τίτλο «'Αλλο σερί». Μερικές μέρες μετά τήν πρεμιέρα όμως συνέβη ένα δράμα. 'Η διευθύντρια τού σχολείου με εκάλεσε στο γραφείο της και με υπέκρεωσε να διαλέξω μεταξύ θεάτρου και σχολείου... Φυσικά διάλεξα το σχολείο — με συντετριμμένη τήν καρδιά — γιατί έπρεπε όπωςσδήποτε να τελειώσω τις σπουδές μου.

Κατά τήν διάρκεια λοιπόν τών πρώτων μου εκείνων καλλιτεχνικών δραστηριοτήτων ένα νέο το άνάστημα τού όποιου ήταν σχεδόν άνάλογο με το άνάστημα ενός νάνου και τόν όποιον όλοι έώναναν «μικρό Φερνάν».

—'Οταν μία μέρα άντήλασσα παλές άναμνήσεις με τόν συμπαθή συνάδελφο Φερναντέλ από τήν Νίκαια, τήν πάλιν από τήν όποια καταγομεθα και οι δυο, η τύχη έφερε ώστε η συνομιλία μας να αθάση στο δνομα της υπέρσεως μου, η όποια ήταν άαίδος του μελοδράματος. 'Εγώ φυσικά δεν έκανα καμμία νύξη ότι ήμουν συγγενής της.

— Πώς! Τήν έγνώρισα καλά εκείνη τήν κυρία, είπε ο Φερναντέλ και μάλιστα κάποτε στην Μασσαλία έγνώρισα και τήν κόρη της!

— Τήν κόρη της!.. Μά... η κόρη της είμαι έγώ.

— Έτσι η κόρη της; Έτσι η μικρή Ρενέ της όπερέττας «'Αλλο Σερί»... Μά τότε θα θυμίσετε τόν «μικρό Φερνάν»...

— Τόν νάνο; 'Αν τόν θυμάμαι λέει; — 'Ε λοιπόν, ο νάνος εκείνος είμαι έγώ!

Τα γέλια που έκαναμε ήσαν άπερίγραπτα, γιατί ως γνωστόν ο Φερναντέλ έχει σ'ήμερα ένα από τα ψηλότερα άνάστηματα της Ευρώπης.

— Είδες λοιπόν, μικρούλα μου Ρενέ, προσέθεσε μιλώντας μου στον ένικό, όπως άλλοτε. Ψήλωσα άργότερα άπότομα σαν ένα κυταρίσιον.

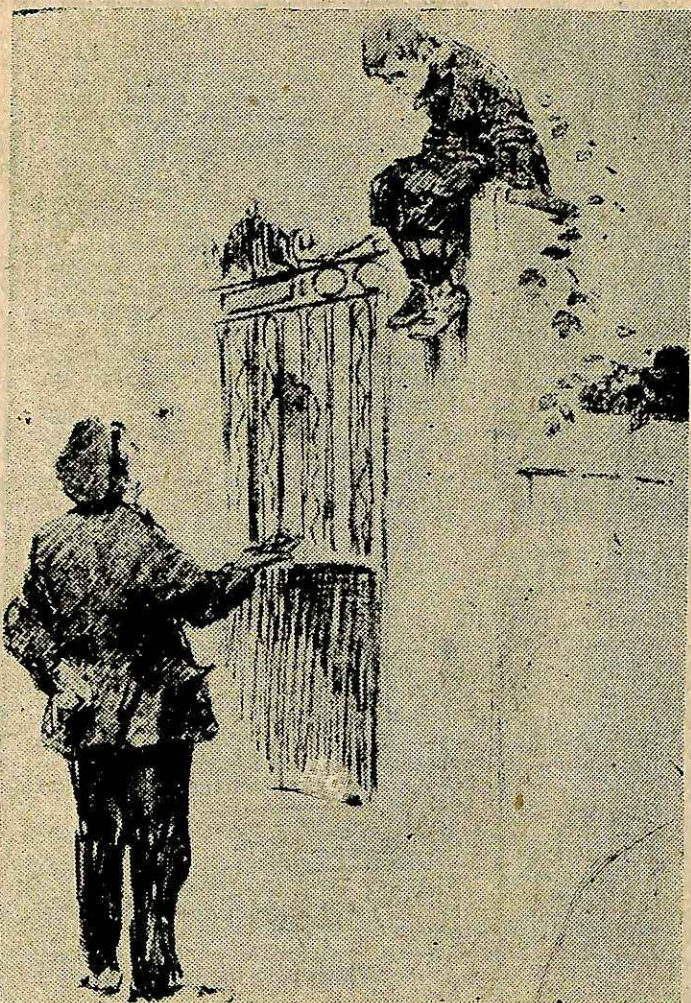
ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

—'Από το ντεμπούτο τους εκείνο κι' έπειτα η Ρενέ όσο και ο Φερναντέλ μπήκαν στον δρόμο τους. Το κοινόν έχει ροκρότησε τήν Ρενέ Σαίν-Συρ στην ταινία «'Ερως και κρύο νερό» εξ' ίσου νέα και γοητευτική όπως στίς «Δυο όρφανές». Τα φιλμ όμως στα όποια έσημείωσε τήν μεγαλύτερη επιτυχία ήταν το «Τοτό» και η «'Αρλέτ και οι μπαμπούλες της». Στο τελευταίο έπαιξε τόν ρόλο της 'Αρλέτ, τής κόρης του Μάξ Ντάρλου, στον φίλο αυτό έπαιξε σχεδόν διπλό ρόλο. Πάντως τόσο ως δρσσεα και πεταχτή, όσο και ως δραματική ηθοποιός ήταν υπέρσχη.

Στο φιλμ «'Ο τελευταίος δισεκατομμυριούχος» η Ρενέ έπαιξε με πολλή φυσικότητα ένα δύσκολο και πολυποίκιλο ρόλο, κάπως ύπερβολικό μάλιστα. Πάντως και σ' αυτό έπέτιχε να μείνη γοητευτική.

—'Η Ρενέ Σαίν-Συρ είναι πολύ φίλαθλη, άσκειται μάλιστα και στην άκροβάσις υπό τήν επίδελψιν ενός καθηγητή τού και συχνά, όταν η έργασία της στα στούντιο το έπιτρέπει, έκτελει γυμνάσματα τέτοια που θα τήν ζήλευαν και οι πιο έμπειροι άκροβάται.

—'Η Ρενέ έν τούτοις είναι μετρίφρων, η ζωή τού κινηματογράφου δεν της άλλάξε καθόλου τόν χαρακτήρα, και τους έρωτικούς που δεν γνωρίζει τους ύποδέχεται πάντοτε κάπως ψυχρά και με έπιφυλάξεις.

ΤΟ «ΣΦΥΡΙΧΤΡΑΚΙ»

Ένα φιλολογικό
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ
ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Στο Βαζιράρ, σ' ένα ταδεράκι, γνωρίστηκα με τον Κάρλο, που τον λέγανε και Μουτρο. Εκεί μέσα τα κουτόπινε και κάποιος από την ασφάλεια, που έκανε τα στραβά μάτια, άκουσε δε κι' ένας ψηλός, ο Αίμιλιος, που το παρατσούκλι του ήταν Τηλέγραφος, γιατί μετέφερε σάκκους στο Ταχυδρομείο κάποτε.

Ο Τηλέγραφος ήταν ένα παιδί ψηλό, χλωμό, με μαύρο μουστακάκι. Μ' αυτόν τα ταιριάζαμε καλά, γι' αυτό μου διηγότανε όλες τις βρωμοδουλειές του.

Μια βραδυά μου είπε:

—Θυμάσαι τη δουλειά της δόου Γκαλιλέ, το κορίτσι εκείνο που τό καθαρίσανε; Από τότες αποφάσισα να μπάω στη συμμορία. Κατάλαβα πως δεν θ' άνει κανένας πολλά δουλεύοντας μοναχός.

—Όλοι λέγανε γιά τ' όφνη πως την έκανε τη μπάζα του, κι' εγώ—νά!—μ'α το Θεό, σου λέω—όχι μονάχα δέ βρήκα λέπι στο συρτάρι της, παρά ξέχασα μέσα στην ταραχή μου κι' ένα παλτό φινό, που τ'άβασε

λα στο χέρι στις Ιπποδρομίες. Έτσι αποφάσισα να μπάω στη συμμορία, γιατί εκεί βρισκείς να σε βοηθήσουν, έχουνε πληροφοροί, αδερφέ, και, τ'ό κάτω-κάτω, βρίσκεις και κάποιον σύντροφο να φυλάη τ'ό λίες.

—Η μπάντα που πρωτοδούλεψα ήταν του Κουστό ή Ρομπέρ, ή Γουσταύου ή Τσιγγουνη. Ήταν ένας μακαντάνας μέχρι είκοσι πέντε χρονών, αλλά... μάρκα! Σε μία δδομάδα μονάχα ξαπλώσαμε πέντε νοματέους και γδύσαμε δυό βίλλες. Μά ήταν τσιγγούνης ο άτιμος.

—Γιά να πληρώση τ'ό ναύλα του τράμ ή του λεωφορείου, μούβγαζε την πίστι.

—Μία φορά που χτυπηθήκαμε με τους μπάτσους και πληγώσαμε δυό, μάς έκέρωσε ένα κρασί. Λοιπόν αυτό τ'ό κρασί μάς τ'ό χτύπαγε μία δδομάδα. Από τ'ό μύτη μάς τ'όδγαλε!

—Ένα βραδάκι, που καθάρισαμε μία γρηά και κρατούσαμε ακόμα τ'ό πακέττα που αρπάξαμε, παρά λίγο να πιαστή με τ'όν εισπράχτορα τ'ό λεωφορείου γιά δυό δεκάρες και να μάς στείλουν στην Ψειρού!

—Σάν έφυγα από κοντά του, πήγα με τ'όν Κράχτη. Αυτός ήταν πιο άνοιχτοχέρης, μά σοβιτάσσης. Μανία να εξαφανίζη πίσω του κάθε ίχνος. Έφραχνε ακόμα και τ'ό πάτωμα, να μ'όν έπεσε κανένα κουμπί

του, κανένα χαρτάκι, μία κλωστή που θ'όν έβρισκε ή άνακρίσις. Μία φορά ξαναεθ'όνε εξη πατώματα, γιά να πάη στη σοφίτα, που ήταν σκοτωμένος ο φύλακας, να βεβαιωθ'όνε καλά μήν τύχη και τ'όν πρόδωση.

—Είχαμε όμως πρόστυχους συντρόφους γύρω μας. Στη δουλειά μας υπάρχουν κι' ευγενικοί άνθρωποι, καλά παιδιά, που δεν τους παίρνεις λόγο, όσο κι' αν τους παιδέψης ή τους τάξης.

—Μία φορά είχαμε στην συντροφιά δυό Έγγλέζους, αλλά μούτρα! Είχανε γδύσει τ'όν κόσμο στη Λόντρα κι' ήρθαν να δουλέψουν στη Γαλλία.

—Στ'ό Τελέ, υπήρχε κάποια βίλλα που έμενε μία πατριώτισσά τους. Αυτή θ'όν έλειπε μία βραδυά μαζί με τ'όν υπηρεσία. Καλή δουλειά.

—Από μία γρηά ταδεράρισα που κουτοπόινε στο μαγαζί της, κι' ήσανε της δουλειάς, οι δυό Έγγλέζοι ζήτησαν έναν μικρό να φυλάη τσίλιες, όσο θ'όν δουλεύανε αυτοί—α στη βίλλα. Πληρώσανε καλά, γιά να ξέρης.

—Τους σύστησε τ'ό μικρούλη, τ'ό Σφυριχτράκι, όπως τ'όν λέγανε, ένα παιδάκι δέκα τριών χρονών, συμπαθητικούλη με έξυπνα μάτια, που όλη την ήμερα έπαιζε βόλους έξω από τ'ό μαγαζί.

—Αυτόν θ'όν δάξαιε έξω από τ'όν πόρτα της βίλλας, ζήτησαν όμως κι' άλλον και βρήκαν ένα Φίλιππο μέχρι δέκα χρόνων. Ο Φίλιππος θ'όν φυλάγε στη γωνιά του δρόμου.

—Τ'ό Σφυριχτράκι ανέθηκε στην κολώνα της πόρτας τ'ό κήπου και τ'όν είπαν να τους φωνάξη γιά σύλλημα κινδύνου: «Τ'ό ρα ρα μ π ο υ μ σ ε γ ι έ!»

—Ήταν δέκα λεπτά που ο δυό Έγγλέζοι δουλεύανε μέσα στο σπίτι, όταν έρχεται ο Φίλιππος και λέει στο Σφυριχτράκι πως είνε σύμφωνος με τους μπάτσους να προδώσουνε τους Ροζμπίηδες και να πάρουν και λεφτά από τ'όν αστυνομία.

—Μά γιατί αυτό; ρώτησε τ'ό Σφυριχτράκι. —Εμένα μου δόκανε τέσσερα φράγκα γιά να φυλάω.

—Ρέ, βλάκα! θ'όν πάρης είκοσι χρυσά κιόλας από τ'όν άρχη. Νά, κύττα πως ασπράφουνε μέσα στη χούφτα μου!

—Τ'ό Σφυριχτράκι όμως έπιμένει πως υποσχέθηκε να φυλάη τους Έγγλέζους και δεν μπορεί να κάνει προδοσία.

—Ο Φίλιππος θυμωσε: —Ρέ μυστήριε! φώναξε. —Αν δεν κατεβ'όν από τ'όν κολώνα θ'όν κατεβάσω με τ'όν σφεντόνα μου.

—Κι' έβαλε μία πέτρα στην

σφεντόνα.

—Στ'ό μετοξύ οι αστυνομικοί έβη με τ'όν υπαυτονομο, πλησίασανε.

—Κατεβαίνεις ή τ'όν τρώς κατακέφαλα! φώναξε ο Φίλιππος.

—Τ'ό Σφυριχτράκι γι' απάντησι άρχισε να τραγουδά μ'όλη του τ'ή φωνούλα:

—Τ'ό ρα ρα μ π ο υ μ σ ε γ ι έ, τ'ό ρα ρα μ π ο υ μ!...

—Μία πέτρα της σφεντόνας τ'ό Φίλιππου τ'όν βρήκε στ'όν κρόταφο κι' έπεσε σαν πληγμένο πουλάκι κατά γής.

—Οι μπάτσοι μπήκαν στο σπίτι μά οι Έγγλέζοι τ'όν είχαν σκάσει πιά.

—Σε λίγη ώρα έφθασε κι' ή Έγγλέζα, ή κυρία τ'ό σπιτιού. Ρώτησε γιά τ'ό μικρό που ήταν χαμώ.

—Αυτός ήταν ή αίτια που μάς τ'ό σκάσανε οι λωποδύτες μαζί με τ'ό χρυσάφικα σας.

—Και τ'ής είπαν τ'όν ιστορία. —Δέ μίλησε εκείνη. Μόνο δακρυμένη, έσκυψε επάνω στο νεκρό παιδάκι, τ'ό φίλησε στο ματωμένο του μέτωπο κι' είπε:

—Πιστό ως τ'ό τέλος στην υπόσχεσί του! Μπράβο!

—Ο Τηλέγραφος σταμάτησε τ'όν ιστορία του. Γιά λίγη ώρα δεν είπαμε τίποτα.

—Μιά στιγμή μίλησα εγώ: —Ο Ίωσηφ Μπαρά ήταν κι' εκείνος δέκα τ'όιω χρονών σαν έπεσε στο Σολέ κάτω από τ'όν τ'όν μπαγιονέττες της Βανδέας...

—Ναί, μά εκείνος έπεσε γιά τ'όν δόξα, στ'όν πόλεμο, ενώ τ'ό Σφυριχτράκι πήγε γιά τέσσερα φράγκα μονάχα, και γιά να κρατήση τ'όν λόγο του σ'άν θρώπους που γιά πρώτη φορά τ'όν είδε...

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΤΙ ΑΛΛΟ ΕΙΧΕ...

—Η επίσκεπτρια εξετάζοντας τ'όν μικρό Πίπη, γιού της φίλης της, που βλέπει γιά πρώτη φορά:

—Έχει τ'ό μάτια του πατέρα του, τ'όν στόμα της μητέρας του, τ'όν μύτη της γιαγιάς του...

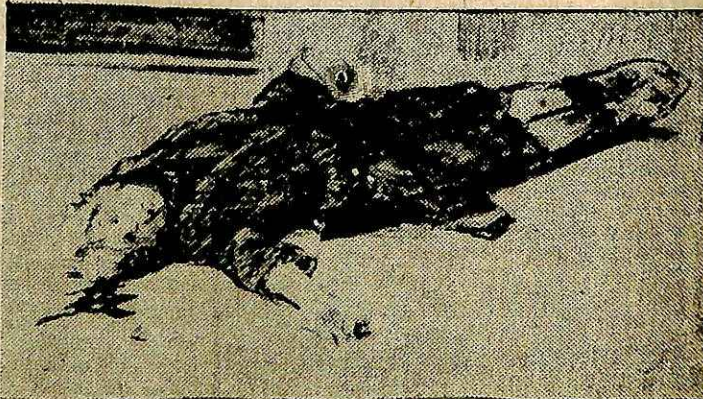
—Ναί, δεδαίνει ο Πίπης. —Έχω επίσης τ'όν πανταλόνι του μεγάλου αδελφού μου.

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΗ ΤΣΙΓΚΟΥΝΙΑ

Δυό Σκωτσέζοι μπήκαν στο τράμ και κάθσαν αντίκρου σε μία νόστιμη κοπέλλα.

—Γιά κύττα τί χαριτωμένο πλάσμα, ψιθύρισε ο ένας. Νά τ'ής πιάσουμε κουδέντα.

—Όχι, γιά όνομα τ'ό Θεού, έγρύλλισε ο άλλος. Περίμενε πρώτα να πληρώση τ'όν εισιτήριό της.

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Η ΑΠΟΓΡΑΦΗ

Τ'ή μέρα της απογραφής, που έγινεν εσχάτως, ο Διευθυντής Συντάξεως, φουργιόζος και τρεχάτος ενωπιόν του εκάλεσε τ'όν «Θησαυρό» τ'όν τύπους... Καί πρώτα ήλθε ή Χοντρή μετ'όλους της τ'όν λίκους, κατόπιν έκ τ'όν Μπύθουλα ή ευγενής Σουσου, ο Καραμπέτ και ή Ζαμφώ, ή φοβερή γλωσσού, ο μάγκας ο Θρασύβουλας, κι' ο Πατατικός, τ'ό «μάλ» γραφικός, ή Κάθριν, παύνη της Σουσούς ο εύκλής της γόνος και τέλος ο καλός Πανσπάρ τ'όν 30ού αιώνας!

Σάν ήλθαν όλοι, άρχισε συζήτησις τερπνή. Έν πρώτοις, ο Διευθυντής τ'όν πάντας προσφώνει.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Άγαπητοί, σ'ας βλέπω μ'όγαλλίσις συγκεντρωμένους φιλικά σ'αυτήν τ'όν συνεδρίσιον. Λοιπόν, είς τ'όν γραφείον μου σ'ας κάλεσα νάρθητε γιάτ'ι καθήκον έχετε και σ'εις ν'απογραφήτε. Σ'ας δίδω τ'όν δελτία σας και προσοχή να δώστε,

άγαπητοί μου, ώστε να μου τ'όν συμπληρώσετε με άπαντα τ'όν ζήλον σας. Θ'όν γράψτε πρώτα τ'όν όνομα και έπειτα τ'όν φύλον σας. ΧΟΝΤΡΗ: Καλέ μου τί μάς λές, πως τάχατες όφειλω να γράψω στο δελτίο μου αν έχω κι'ένα... φ ί λ ο!

ΖΑΜΦΩ: Ήβοι, καμώματα! Καλέ, γιάτ'ι ντροπεύσθαι να γράψω και τ'όν γαϊδουκού; Τ'όν ξέρομε δ'όν πούσθε και σ'εις από τ'όν παστρικάς με δίκως ρεζιλίκια και τρέχει ή τιμιότη σας από τ'όν μπατζκαλίκια...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν σ'ας ρωτούν αν έχ'όν... έραστή! Μά πρέπει στο δελτίο σας σαφές να καταστή αν είσθε άνδρας ή γυνή. Αυτό σημαίνει «φύλο».

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ: Άμάν, μπέ! Σούτ! Θ'όν σε ήδώσω ξύλο. —Αντρας, μπέ, είν'ο Καραμπέτ κι'όποιος δεν ήπιστεύει, άμάν, κυογκά γκυρεύει!

ΚΑΘΡΙΝ: Τί συζητ'όν! Μού έρχεται ναυτία. Μ'αυτά σας τ'όν δελτία, ω, με παρασκοτίζετε!

Τί δλάκες είσθε όλοι σας! Και πόσο μ'έκνευρίζετε! Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ: Όραιο κοπελλάς, σ'ας ήκουσον μετά χαράς και τέρψεως πολλές καθ'όσον έχετε φωνήν, ήτις ήδεις πάλλει.

Σ'ας ήκετωύ ούν, μαμζέλ, υβρίστε μας και πάλι. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν πρέπει έσεις, που και στο Ζών- (ναρ) στα.

στούς συναδέλφους σας μ'αυτ'όν τ'όν τρόπο να μιλάτε! Η ΚΑΘΡΙΝ: Μπα! Συναδέλφω, έτουτα τ'όν γαϊδούρια;

—Ε, πλέον δεν άντέχω και όλους στα παπούτσια μου σ'ας γράφω τ'όν καινούργια, γιάτ'ι... παλ'όν δεν έχω.

ΠΑΝΣΠΑΡ: Ω! πως εκφράζεται ή γενεά ή νέα ή τ'όν προοδευτική, αυθάδης και γενναία!

Τ'όν είπ'όραία ή μαμζέλ, καθ'όσον είνε δ'όν π'όν θ'όν εκλείψη προσεχώς ή διάκρισις τ'όν φύλων. Στο τ'όν τ'όν χιλιάδες, φίλοι μου, θ'όν έχη γίνει πλέον τελεία έξομοίσις άρρέων και θηλέων.

Τ'όν ίδια ρούχα θ'όν φορούν άγάρια και κορίτσια, θ'όν χ'όν τ'όν ίδια γενικάς καμώματα και βίτσια και δεν θ'όν διαφέρουνε στο ναύ ή στην καρδιά!

ΖΑΜΦΩ: Ήβοι! Και ποίος, καλέ, θ'όν κάνη τ'όν παιδιά; ΠΑΝΣΠΑΡ: Ω! είνε πιά, μαντάμ, τ'όν πράγμα έμφανές: Θ'όν κάνουν τότε τ'όν παιδιά οί... κλωσσομηχανές!

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ: Ποιήσατέ μοι χάριν και γράψτε αυθις δι'έμέ είς τ'όν δελτίον «Άρρην».

Ού μήν, άλλα προσθέσατε, ως παρεντεθειμένον: «Ο γονητευτικώτερος τ'όν είδους τ'όν άρρέων».

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: (Πρός τ'όν Σουσου). Άγαπητή μου φίλη, γράψτε είς τ'όν δελτίον σας και σ'εις τ'όν λέξι «θήλυ».

ΣΟΥΣΟΥ: Αυτό μάς έλειπε! Νά γράψω στο δελτίο πως είμαι... αυτό που είπατε! Μόν Ντιέ! Πολύ άστειο! Δεν βλέπεις, πτωχέ άνθρωπε, καμμία τασκαρία...

«Θήλυ» να τ'όν τ'όν σου. Έγώ είμαι Κυρία! ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Πολύ καλά! Συγγνώμη σ'ας ζητά. Καί τώρα πλέον μ'όλο μου τ'όν σεβας σ'ας ρωτά:

Πότε τ'όν κόπο έλάβατε, μαντάμ, να γεννηθήτε; ΣΟΥΣΟΥ: Στο ήμερολόγιο τ'όν Γκότα θ'όν τ'όν βρήτε.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ: «Ε, ρέ, π'όν, π'όν! Έδώ δεν είν'άστεία! Μού ήρθε μπόχα, ρέ παιδιά, άπ'όριστοκρατία.

ΣΟΥΣΟΥ: Σαχλέ! Και νάξερεις τ'όν πως περνούσα π'όν... (τα!)

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ: Θ'όν πέρναγες, μαντάμ, «ζωή και... (γ κ ο τ α ο).

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Άρκεί, άρκεί! Σκεφθήτε, τώρα όλοι τ'όν που έγεννηθήκατε, σε ποίό χωριό ή πόλι.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ: Γιά μένα κουδέντα δέ χωρεί πως είμαι γέννημα τρανό και θρέμμα τ'όν Ψυρρή. Η ΚΑΘΡΙΝ: Ω, μόν Θρασυμπού! Τ'όν λές πολύ όρθα.

—Εγώ λοιπόν γεννηθήκα στην... κούτρα τ'όν Ψαθά. ΧΟΝΤΡΗ: Εγώ σαν ήμουνα πολύ μικρό παιδάκι, μού είπανε πως μ'έφερε στ'όν κόσμο ένα... πουλάκι.

Τί με κυττάς, Θρασύβουλα; Άν δεν πιστεύης, ρώτα με... ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ: (Διακόπτοντας) Τί λές, ρέ ιπποπό- (ταμ;)

ΧΟΝΤΡΗ: Άχ, μ'ήρανε μικρό και όλοι τους με δρίζουν. Μά παίρνει τ'όν παράπονο. Τ'όν μάτια μου δακρύζουν...

ΠΑΝΣΠΑΡ: Μή τ'όν πειράζετε, παιδιά, τ'όν κακομοίρα! Μήν παίρνετε τ'όν λόγια του, μαντάμ, είς τ'όν άκρίβει και μήπως κλάψετε γιάτ'ι θ'όν έχωμε... πλημμύρα και δυστυχώς δεν πήραμε μαζί μας τ'όν σωσίβια!

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ (Πρός τ'όν Χοντρή μ'όρμή): —Έλθε, πτηνόν μοι παχυλόν, ταχέως έν έμοι...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μ'έδλ'αυτά καιρό ασκόπως χάνομε. Καί τώρα σ'όλλο έρώτημα πολύ σπουδαίο θ'όνάνομε. Ποιά γλώσσα έμαθε καθείς και ποίαν όμιλεί;

Τ'όν θέμα είνε δέδωται πολύπολον πολύ. Έν πρώτοις άς ρωτήσωμε τ'όν φίλτατον Άρμένη.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ: Ίτούτος, μπέ, στη μύτη μου ήμπαίνει. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μά, Καραμπέτ, γιάτ'είσαι νευρασμέν- (νος;)

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ: Γιάτ'ι ρωτάς ποίό γλώσσα μιλημένος. Βάί, έτεψίζ, μπέ Ντιευτυνή! Ίμένα άντικεί.

—Αφ'όν ήξερεις, ήμηνώ ήγκλώσσα «Ε λ λ η ν ι κ ή». Ο ΓΕΡΟΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ (Χαμογελών έντόνας):

—Άς μειδιάσω, φίλτατοι, πλατέως και άφθόνως και άς καγχάσω άναφανδόν μετά χαράς άπείρου.

—Ίδού, Άρμένης όμιλών τ'όν γλώτταν τ'όν Όμήρου!... Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ: Ίγκλώσσα του κατόλου ντέν ήξέρω.

Ντέν θ'όν ήξέρει ήγκλώσσα μας Έλληνική τ'όν γέρο. ΠΑΝΣΠΑΡ (Κυττάζων τ'όν Σουσου λιγάκι ειρωνικά):

Σ'εις, δέδωται, μαντάμ Σουσού, μιλάτ'Έλληνικά. ΣΟΥΣΟΥ: Εγώ; Δέ σφάξαμε! Μονάχα Γαλλικά.

ΠΑΝΣΠΑΡ: Παρνιάν, κυρία μου, άλλ'άπό τ'όν άρχη που ή φωνή σας ή κομψή στ'αυτιά μου άντηχεί.

—Έλληνιστί εκφράζεσθε, τόσο πολύ γλυκά, και είπα μήπως ξέρετε μονάχα έλληνικά.

ΣΟΥΣΟΥ: Ω! κελ ίντέ, μόν π'όν ε'κούτεντέ!

—Εγώ, βρέ θάξ, Έλληνικά μιλάω μόν συχνά, μά τάχω—πως να σού τ'όν π'όν—γιά καθημερινά.

—Εν'όν τ'όν έπίσημα, να πούμε, ραντεβού ζε π'όν φρανσαί, μά τί φρανσαί! Τρέ σίκ! Κομπρε- (νεδού;)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Έμνήκαμε στο νόημα, θαρρώ δεν μένει άλλο έρώτημα, που ν'όναι σοβαρό. Καί τώρα δίκως προστριβ'όν μά και χωρίς άστεία τ'όνιμάστε τ'όν δελτία.

Ο ΠΡΑΚΤΙΚΟΓΡΑΦΟΣ

"Ενας ΑΠΑΧΗΣ

"Ενα δράμα του παρελθόντος

Θα σάς διηγηθώ μια υπόθεση απ' αυτές που θυμόταν από το δικηγορικό του στάδιο ένας διάσημος δικηγόρος του κακούργου δικαίου, φίλος μου και γείτονάς μου στην εξοχή.

Λένε πολλά για τους άπαχιδες, είπε. "Εγώ θα σάς διηγηθώ μια ιστορία της οποίας υπήρξε ήρωας ένας απ' αυτούς. Θα ήθελε τι περιεργή νοστροπία και τι έκπληξεις κρύβει...

Θυμάστε το έγκλημα της δού Κλεμπερ; Όχι. Θα σάς το θυμήσω με τρία λόγια. Στον αριθμό 125, στο ισόγειο, κατοικούσε, προ όλιγων ετών, ένας νέος ονομαζόμενος Ραούλ Μπρυνέλ. "Ήταν ένας απ' αυτούς τους "μοιχαλουργούς", ένας απ' αυτούς τους κατακτητές, τους πλουσίους, τους άρσιους, τους καλκαριμένους, που είνε δέσαιοι για την αξία τους, που φθονούν οι άλλοι, που περπατούν με το κεφάλι ψηλά, γά την κατάκτηση της ζωής. "Ενα πρωί, ο καμαριέρης του τον βρήκε στα πόδια του κρεβάτιου, μισόγυμνον μέσα στις κουβέρτες θουτηγμένον στο αίμα. "Ήταν νεκρός.

Το παραθύροφύλλο είχε διασθί, το τζάμι είχε κοπή με διαμάντι, τα συρτάρια και τα κλωβία είχαν ληλητασθί. "Η ανοιχτή και θαθεία πληγή στο λαιμό του θύματος, απέκλυε ότι επρόκειτο περί έμπειρου εγκληματίου.

Σε λίγες μέρες τα όργανα της ασφάλειας ανέκαλυσαν τον δολοφόνο, σ' ένα σπίτι απ' αυτά που ένοικιάζουν δωμάτια της οδού Όρντενερ. "Ήταν ένας νεαρός είκοσι χρονών, που τον έλεγαν Λουί Πικάρ, ένας απ' αυτούς τους πλανοδίσους που περιφέρονται και λεηλατούν, που η φαντασία του λαού και των δημοσιογράφων θέλει να πιστεύει ότι ανήκουν σε ώργανωμένες συμμορίες κι' οι οποίοι δεν διατάζουν να πυροβολούν ή να μαχαιρώσουν για μικροπράγματα.

"Η αστυνομία τον έπείσε, τον έβασάνισε, και ώμολογησε το έγκλημά του. Με έζητησε για συνήγορο. "Εδέχθηκα. Πάντα κονείς κολακέυεται όταν τον κλέση, τον εκλέξη ένα τέτοιο πλάσμα και τον βλέπει σαν σωτήρα του. Στην ανάκριση παρεστάθη ένας βοηθός μου. "Επειτα έπήγα να ιδώ τον Πικάρ στη φυλακή. "Ήταν ένα ψηλό παιδί με ξανθά μαλλιά με πρσσωπο αδύνατο και κίτρινο, με μάτια φασισμένα, με παχειά γείλη, διαρκώς ύγρα και που συνεχώς τα έταρσσε ο ήγας της φυματιώσεως. "Εξ άλλου πολύ εύκολα έμάντεψε κανείς το κοκκαλιάρικο στήθος του κάτω από το μαύρο έλασέυ πουκάμισο και τα λιπάσαγκα πόδια του υπό το κλασσικό θελούδινο πανταλόνι.

"Εδοκίμασα την έντύπωσή ότι είχα μπροστά μου μίαν απ' αυτές τις θλιβερές ανθρώπινες υπάρξεις, έναν απ' αυτούς τους αξιοθρήνητους, χωρίς οικογένεια και χωρίς κανένα σύνδεσμο, κληρονομικά σάπιους, των οποίων τη σάπιλα αποτελειώνει το περιβάλλον κι' οι οποίοι αξίζουν το ίδιο το ενδιαφέρον μας και τον οίκτο μας, όπως τα περιπλανώμενα εκείνα σκυλιά που συναντάμε στους δρόμους. Πρέπει να προσθέσω ότι σ' αυτή την πρώτη μας συνάντησι, έδείχθηκε εντελώς ψυχρός και πολύ αδιάφορος για την τύχη του.

"Εξ άλλου η διαδικασία προς δέλετο εύκολη και σύντομη. "Ο κατηγορούμενος ώμολογούσε την προμελέτη, το έγκλημα, την κλοπή. Είχαν βρή στο δωμάτιο μερικά κοσμηματα και μερικά πράγματα αξίας. Μα ο ανακριτής συνείχετο ότι ο ένοχος θα τα είχε εγκαταλείψει στη σύγχυσή του η γιατί άκουσε κανέναν θόρυβο. Κι' ο Πικάρ παραδεχόταν άδιαμαρτύρητα αυτή την έκδοχή. "Εν όλίγοις, μια άπλουστατή υπόθεσις και κοινοτάτη.

"Ε, λοιπόν, ο Πικάρ άπατοσε την δικαιοσύνη κι' έμένα τον ίδιο! Μέσα σ' αυτό το κοινό έγκλημα κρυβόταν ένα ολοκληρο μυθιστόρημα. Πώς το έμαθα; Μού το εξωμολογήθη ο ίδιος ο Πικάρ όταν, κατόπιν μιάς σοβαράς αίμοπτύσεως, τον μετέφεραν στο νοσοκομείο.

"Εναν χρόνο προηγουμένως, σε κάποια συμπλοκή με μίαν αντίπαλη συμμορία, ο Πικάρ εδέχθηκε έναν πυροβολισμό. Οι δικοί του τον εγκατέλειψαν επί τόπου όταν είδαν να καταφθάνουν τα αστυνομικά όργανα. Τον μετέφεραν σ' ένα νοσοκομείο. "Η κατάστασίς του ήταν πολύ σοβαρά. "Η σφαίρα είχε διατρήσει οκτώ φορές το έντερο. "Ωστόσο, ο χειρουργός επεχείρησε την έγχειρσι. Δεν μπορού να σάς τον ονομάσω και θα καταλάβετε σε λίγο το γιατί. "Επί δύο ώρες σκιωμένον στον πληγωμένο, εργαζόταν. "Η επίσσημη έθαυματούργησε. Τέσσερες μέρες αργότερα, ο Πικάρ ήταν εκτός κινδύνου. Τότε η εύγνωμοσύνη έκυρίεψε αυτή την άτίθασση και άγρια φύσι. "Ο

Πικάρ υποσχέθηκε στον σωτήρα του αιώνια ευγνωμοσύνη και ζητούσε με κάθε τρόπο, με όλες του τις δυνάμεις, να του την αποδείξη. "Ο γιατρός του ξανάδωσε τη ζωή. "Ε, λοιπόν, θα τον έπληρωνε μ' ένα όμοιο δώρο. Θα του προσέφερε μίαν ανθρώπινη ζωή. Ναί, την ημέρα που ο γιατρός θα έπρεπε να άπαλλαγή από κανέναν ένοχλητικό, ο Πικάρ θα ήταν εκεί...

Φεύγοντας απ' το νοσοκομείο, διετύπωσε σαφώς στον γιατρό τις σκέψεις του. Καταλαβαίνετε ότι ο χειρουργός, σαν τον άκουσε, τινάχθηκε. "Επρόσπαθησε να τον ρίξη στο άσπερι. Μα ο Πικάρ επέμενε και λυπόταν γιατί δεν τον καταλάβαινε. Δεν είχε παρά να κάμη ένα μικρό νεύμα ο «κύρ-γιατρός» κι' άμέσως θα είσασκουόταν. Κανείς δεν θα μάθαινε τίποτε. "Εδινε τον λόγο της τιμής του.

Πράγματι, οι τύποι αυτοί έχουν τον δικό τους τρόπο τιμής. Πότε π.χ. ο Πικάρ δεν θα δει καν να θέση την αστυνομία έπί τα ίχνη εκείνου ο οποίος θέλησε να τον σκοτώση. Και ποτέ άσφαλώς δεν θα άγρόδιζε έναν συνένοχο του. "Αφού τελείωσε αυτές τις σκέψεις ο γιατρός έμάλασε με τρόπο πατριτικό τον Πικάρ και αντίθετα τον έσυμβούλευσε να ξεχάση το παρελθόν και να άρχισή μια καινούργια ζωή. "Ήταν ο μόνος τρόπος για να τον εύχαριστήση και να του δείξη την εύγνωμοσύνη του.

"Ο Πικάρ όμως δεν έμεινε ικανοποιημένος. "Επήγαγε κι' έπείχεμε τον γιατρό μπροστά στην πόρτα του. Με ύφος σιωπηλό και ίκετευτικό, επείχεμε μια διαταγή. Μα δεν ήθελαν να τον καταλάβουν. Τον ρωτούσαν νέα για την πληγή του. Του έλεγαν καλά λόγια, του χτυπούσαν τον ώμο. Καλά ήταν όλα αυτά, μα δεν ήταν αρκετά.

Τότε ο Πικάρ άλλαξε τακτική. "Αν ο γιατρός δεν ήθελε τις υπηρεσίες του, θα τον έκανε να τις δεχθή άθελά του. Π.χ. ένας μεγάλος άνθρωπος σαν κι' αυτόν έχει πάντα έχθρους. Και δεν θα θύμασε αν τον άπληλασσε μια μέρα από έναν απ' αυτούς.

"Ο Πικάρ λοιπόν σταμάτησε να μπαίνει στο δρόμο του σωτήρος του. Μα συναναστρεφόταν τους υπηρέτες του. Καθώς είχε γνώσεις μηχανικού, συνδέθηκε με τον σωφέρ του γιατρού με τον καμαριέρη και με την καμαριέρα του και απ' αυτούς έμαθε την ιδιωτική ζωή του σωτήρος του. "Εμαθε ότι ο γιατρός παντρεύτηκε μια γυναίκα πολύ νεότερή του, ότι την έλάτρευε κυριολεκτικώς και ότι την έζηλευε για τη φιλαρέσκεία της.

Μαντεύετε, φαντάζομαι, τα ύπολοιπα. "Ο Πικάρ διαισθάνθηκε ότι για τον ευεργέτη του αυτή η αγαπημένη και έπιπλολη σύζυγος άποτελούσε τον λόγον της υπάρξεώς του και την πηγή κάθε λύπης και χαράς. Τότε άρχισε να την επίδελπη μυστικά, με πίστι και άφοσίωσι. "Απ' τον σωφέρ έμαθε τους περιπάτους και τις επισκέψεις της νεαρής γυναίκας. Ποτέ δεν είχε πύει, με γλυστορούσε προς τον κατεσρο. "Ο Ραούλ Μπρυνέλ της είχε πέσει από κοντά. "Επεδίωκαν εύκαιρίες συναντήσεων προς το παρόν μπροστά σε τρίτους. Και να σκέπτεται κανείς έτι ο «κύρ-γιατρός», άπασχολημένος με τις δουλειές του, δεν ύποπτευόταν καν την ύπαρξη του αντίζηλου του. "Ω! αυτόν τον όμορφονεϊό, με το ύφος του κατακτητού, ο Πικάρ τον συχάθηκε άμέσως! Και την ημέρα όπου έτοιμάσε την γκαρσονιέρα του για να δεχθή την έπομένη την καινούργια του κατάρτησι, την ημέρα αυτή ο Πικάρ άπληλασε τον σωτήρα του από δαύτον... χωρίς οίκτο...

"Εμάζεψε απ' τα συρτάρια τα γράμματα της κυρίας, ώστε να μην μάθη ποτέ ο γιατρός αυτή την ιστορία. Και τα έκρυψε σε μέρος σίγουρο, το όποιον μού το ύπέδειξε. Τα βρήκα, κι' αυτά μόνα άποδεικνύουν την άυθεντικότητα της ιστορίας.

"Εάν θέλετε να μάθετε τον έπίλογο του δράματος, ο διάσημος γιατρός—τον όποιον και τώρα άκόμη συναντώ συχνά στους κοσμικούς κύκλους—δεν ύποψιάστηκε ποτέ του τίποτε. Μη γνωρίζοντας τον Ραούλ Μπρυνέλ, έπίστεψε ότι ο Πικάρ ξανάπεσε στο έγκλημα. Κι' η γυναίκα του, χτυπημένη απ' τον τραγικό θάνατο εκείνου στον όποιον έπρόκειτο να δοθή, φαίνεται πως ξαναπληγάσε τον άνδρα της. "Όσο για τον Πικάρ, επέζησε λίγο ακόμη μετά την έξωμολογήσι του. Και η φύσις προηγήτη της ανθρώπινης δικαιοσύνης και τον κατεδικάσε σε θάνατο.

ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

—Δεν έχεις παρά, δεν έχεις χαρά.

—Ο, τι γράφει η μοίρα με λανό ο ήλιος δεν τ' άσπριζει.

—Οί ζητιάνοι κρύβουν τους φτωχούς.

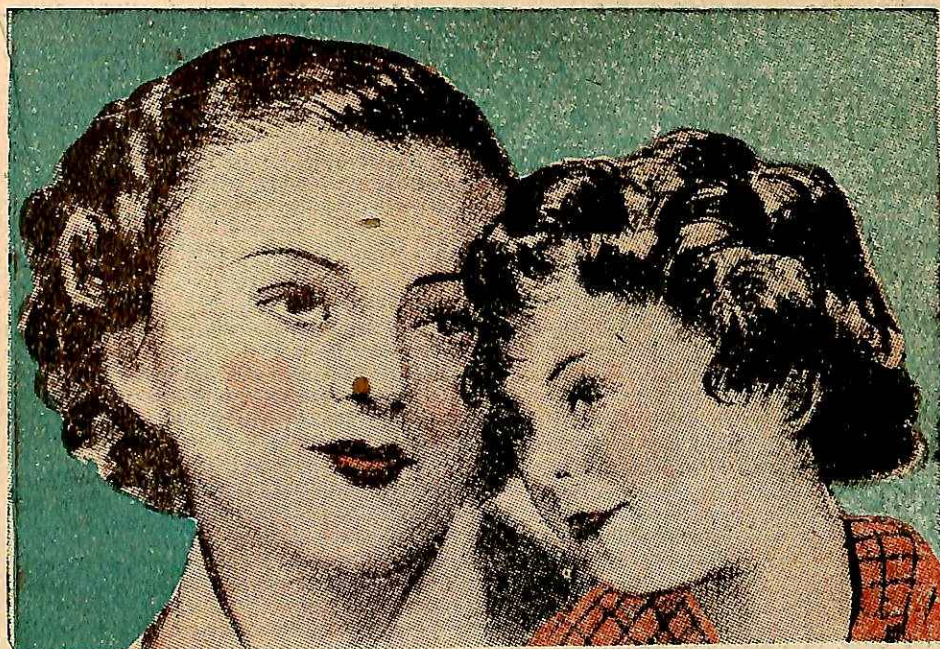
—Στη φίλια όλα είνε κοινά για τον έναν από τους φίλους!

—Αν ο άξιωματικός σφή πέντε αυγά, οι στρατιώτες θα φάγουν χίλιες κόττες.

—Όποιος προδίδει τα δικά του μυστικά δεν μπορεί να φυλάξη τα ξένα.

—Το θάρος δεν καταικεί στο σώμα άλλα στην ψυχή.

—Τον ξένο μέσ' στο σπίτι σου για μάρτυρα τον έχεις.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΕΙΣ ΓΑΜΟΝ

"Ήμουν διδασκάλισσα σ' ένα ταπεινό χωριό του Κορέ. "Ήμουν καλύτερα ή μεγαλύτερη άδελφή ή η μητέρα—βρίσκομαι σήμερα στα 27 μου χρόνια—τρίαντα περίπου παιδιών, άγοριών και κοριτσιών, που είνε όλα άληθινα διαβολάκια και στα όποια άφιερώνω όλη μου τη ζωή και όλες μου τις φροντίδες, χωρίς να κάνω καμμία άπολύτως έπιφύλαξη. Γιατί δεν θεωρώ αυτό το έπάγγελμα σαν κάτι που μού παρέχει τα μέσα της ζωής μόνο, άλλα σαν μια άληθινή άποστολή, θα έλεγα μάλιστα σαν ένα θρησκευτικό λειτουργήμα.

"Ανάμεσα στους μαθητάς μου, είχα ιδιαίτέρως άφοσιωθή σ' ένα κοριτσάκι έπίτά ετών, μια άξιολάτρευτη μικρούλα, που μεγάλω μαύρα μάτια και ένα πρόσωπο κάπως ώχρο, που το έπασιόσαν ώραιες καστανές μπουκλές. Το πρόσχαρο και πάντα γελαστό ύψος της δεν ήταν ή μόνη άφορμή της συμπάθειάς μου. "Η Λίζα είχε χάσει πριν από τρία χρόνια την μητέρα της, που ύπηρεσε θύμα ενός τρομερού σιδηροδρομικού άτυχήματος.

"Ετσι, η μικρούλα αυτή, μαζί με τον άδελφό της, που ήταν νεώτερος κατά ένα χρόνο, είχαν άπομείνει υπό την άνταλη έπιδελψή του πατέρα των, που, έπειτα από την άπώλειά της συζύγου του, δεν είχε τη δύναμη να άντιδράση και να φροντίση να προσαρμοσθή προς τις νέες απαιτήσεις της ζωής.

"Ο άνθρωπος αυτός είνε ένα κατάστημα, που ήταν πλάι ακριβώς στο σχολείο μου. Μερικές ημέρες, έπειτα από το δράμα που σάς ανέφερα, ήλθε να με βρή, κρατώντας από το χέρι, με μίαν άδέξια αλλά τόσο στοργική κίνησι, τη μικρή Λίζα, που ήταν πνιγμένη στα δάκρυα και είχε χαμένο το πρόσωπό της ανάμεσα στο άναδιπλωμένο χέρι της. Κάθε τόσο ξεφώνιζε:

—Μαμά! Μαμά!

—Σας φέρνω τη μικρούλα μου! μού έιπε ο πατέρας με πνιγμένη φωνή. "Εάν μπορούσατε να την κρατήσετε κατά την διάρκεια της ημέρας, μαζί με τις μικρότερες μαθητρίδες σας, θα σάς έχρωστούσε μια μεγάλη εύγνωμοσύνη. Δεν έπαψε καθόλου να κλαίει από τη στιγμή...

Λυγμοί έπνιξαν τη φωνή του στα λόγια αυτά, θυμίζοντάς μου το δράμα που του έξέσχιζε την καρδιά.

Χωρίς να διατάσω καθόλου, άνέλαβα να έπιφορτισθώ με τη φροντίδα της Λίζας.

Σιγά-σιγά, κατόρθωσα μάλιστα να κερδίσω την καρδιά της μικρής άρρώστης.

Μιά άληθινή ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

"Αφωσιώθηκα στη μικρούλα αυτή με όλη μου την ψυχή. Και έδοκιμάσα μια μεγάλη χαρά, όταν, κάθε πρωί, άδηνουμένη από τον πατέρα της, η Λίζα διέσχισε το κατώφλι του σχολείου και, τρέχοντας κοντά μου, με κραυγές μικρού ζώου, έπηδούσε επάνω στο λαιμό μου και μού έλεγε με την τρυφερή και μελωδική φωνή της:

—Καλημέρα, δεσποινίς.

"Ο πατέρας της παρακολουθούσε επί μερικά δευτερόλεπτα αυτή τη σκηνή, χωρίς να λέγη τίποτε. "Ήταν φανερό ότι, τις στιγμές αυτές, η άνάνησις της πραγματικής υπτέρας της Λίζας, της γυναικός του, έξαναγύριζε πιο έντονη στο μυαλό του. "Εσυνεχίε τότε με μεγάλα δήματα και πολλές φορές έξεχνούσε μάλιστα να με χαιρετήσει.

Την Πέμπτη και καμμία φορά την Κυριακή έπήγα να την προστατευόμενη μου σ' ένα γειτονικό χωριό, στο σπίτι μιάς χωρικής, που είχε αναλάβει την περιποίησι του μικρότερου άδελφού της.

"Επισκοπίζα διάφορα παιχνίδια για τα δύο αυτά παιδιά, τους έφτιανα μικρά παλάτια από έξυλο και, έμάζενα προς χάριν τους ώραια λουλούδια από τους άγρούς.

"Ενα μοντέρνο ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Γιατί δεν τα κάνουν;

Το παιχνίδι αυτό συνίσταται στο να άνεζητήται γιατί δεν κατασκευάζονται διάφορα άντικείμενα ή όργανα που θα συντελούσαν στην έπίλυσι πολλών ένοχλητικών μικροπροβλημάτων της ζωής.

Στις ύποδείξεις που κάνουν οι άνεγνώσταί στις έφημερίδες ή τα περιοδικά οι πιο άτίθανες άνακατεύνται με τις πιο έφευρετικές.

"Ιδού μερικά παραδείγματα:

★ Πώματα όδοντόπαστας πιο άγγκύδη, ώστε να μη διαφεύγουν μέσα στον σωλήνα της λεκάνης.

Πολλές φορές ο πατέρας των παιδιών έρχόταν και αυτός, όταν οι άσχολίες του το έπέτρεπαν.

Στην άρχή δεν έμιλούσε καθόλου. "Αλλά, σιγά-σιγά, η μισανθρωπία του μετέβληθη σε καλωσύνη και τρυφερότητα. Νομίζω μάλιστα ότι είχε άρχισή να νοιώθι μια πραγματική συμπάθεια για μένα και δύο ή τρεις φορές μού έκαμε μερικά μικρά δώρα: βιβλία, γλυκίσματα, άνθη...

"Επέρασαν έτσι τρία χρόνια.

Κατά την εποχή της έπιστρατεύσεως, μια θεία των μικρών ήλθε στο σπίτι τους και παρέμεινε κοντά τους καθ όλο το διάστημα που ο πατέρας τους ήταν στο μέτωπο. Τον Ιούλιο, μετά την καταστροφή, άπελεύθη και έξαναγύρισε στο σπίτι του.

Δεν είχα ιδή καθόλου σχεδόν τα δύο μικρά κατά το διάστημα αυτό, άπασχολημένη όπως ήμουν με τις διάφορες ύποχρεώσεις που μού είχε δημιουργήσει η πολιτική άπιστρατεύσις της χώρας.

"Από το άλλο μέρος, η θεία τους δεν μού τα έφερνε καθόλου στο σχολείο.

"Ενοιώθα ένα άπέραντο κενό μέσα στην ψυχή μου, γά την έλλειψι αυτής της τρυφερότητας, άλλ' είχα τόσα να κάμω αυτή την εποχή...

Τέλος, ένα πρωί, η πόρτα του σπιτιού μου άνοιξε και τέσσερα μικρά ποδαράκια άρχισαν να άνεβαίνουν τρέχοντας τη σκάλα.

"Ενα βαρύ βήμα έρχόταν πίσω τους... "Η άλλοτινή ζωή ξανάρχισε και πάλι.

Χθές, καθώς έτελείωνα το μάθημά μου, ο πατέρας των δύο παιδιών ήλθε να με βρή.

"Εραινόταν πολύ ταραγμένος.

—"Η Λίζα είναι άρρωστη, μού έιπε. "Έχει έναν δυνατό πυρετό... δεν ξέρω ακριβώς. Σας ζητάει όλη την ώρα. Θέλετε ναρρήθε; "Ετρέξα άμέσως στο προσκέφαλο της μικρής μου φίλης, που έψηνόταν από τον πυρετό.

Λίγη ώρα αργότερα ήλθε ο ίατρός. "Αφού εξέτασε την Λίζα, άπεφάνθη ότι επρόκειτο περί ίλαρας.

"Εμεινα κοντά της όλη τη νύχτα.

"Ο πατέρας της με έκτύπαε και έπειτα το δάχτυλό του έστηλωνόταν στο κρεβάτάκι της κόρης του.

Δυό έβδομάδες έπέρασαν έτσι.

Τέλος, η Λίζα έγινε καλά.

"Εμεινα όλη την ώρα σχεδόν κοντά της.

Μια μέρα, ο πατέρας της ήλθε να με βρή και, με τη φωνή παλλομένη από συγκίνησι, μού έιπε:

—Δεσποινίς Ζάν, δεν θα θέλατε να μείνετε μαζί μας... για πάντα;

—Επρόσθεσε άμέσως πιο σιγά:

—Τα παιδιά μου σάς λατρεύουν, κι' εγώ...

"Εδέχθηκα, χωρίς να διατάσω καθόλου.

Σήμερα είμαι εύτυχισμένη κοντά στον άνθρωπο και τα παιδιά αυτά, που τα άγαπάω σαν να είνε δικά μου.

ZAN TIMPO

★ Κορδέλλες φωσφορίζουσες επάνω στις παντόφλες για να βρίσκωνται εύκολα τη νύχτα.

★ Γάνβες από καουτσούκ κάτω από τα δοχεία σκουπιδιών ώστε να μην κάνουν τόσο σασμά το πρωί.

★ Υφάσματα διαφανή τα όποια τοποθετούμενα επάνω σε φουστάνια με πλισέδες όταν τα σιδερώνουν, να έπιτρέπουν να διακρίνεται εάν ύπάρχη καμμία κακή δίπλα.

★ Αμετακίνητα κομπιά κολάρων για τ' άνδρικά πουκάμισα.

★ Συνδρομές για προϊόντα που άνανεύονται περιοδικώς (λάμες ξυρίσματος, όδοντόπαστας κλπ.), οικονομία χρόνου και χρημάτων.

Δοκιμάστε τώρα κι' έσεις να βρήτε παρόμοιες ιδέες, θα ήθελε ότι δεν είνε τόσο εύκολο. Πάντως, ο "Θησαυρός" άναρχίστως θα δημοσιεύη τις ύποδείξεις που θα του στέλλωνται, άρκει να είνε έπιτυχημένες.

90N

«Σαίν-Ζερμαίν». Ξενοδοχείον τῆς «Βασιλικῆς Δρυός».

Μόλις ἡ δοῦκισσα καὶ ὁ Ἀρτανιάν, μαζί με τοὺς στρατιώτες πού τοὺς συνώδευαν, ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸ περίπτερον, ἕνας στρατιώτης ἐπλησίασε στὴν κολώνα, ἐδιάβασε τὶς λέξεις καὶ ὑστερα τὶς ἐξέδωκε μετὰ τὸ μανίκι του. Ἐπειτα ἐκαβαλλίκεψε τὸ ἀλογό του καὶ ἐσπευσε νὰ ἐνωθῇ μετὰ τὸ ἀπόσπασμα, πού συνάδευε τὴν ἀμαξία τοῦ Καρδινάλιου.

Ὁ Ρισελιέ, χωμένος μέσα στὸ κάθισμα, εἶχε ἀφήσει τώρα τὸ θυμὸ του νὰ ξεσπάσῃ.

— Αὐτὸν τὸν νεαρὸ στρατιώτη, τὸν συνονόχο τῆς, πρέπει μετὰ κάθε θυρία νὰ τὸν ξεναδροῦμε. Μὲ ἀκούτε, κύριε Μαζαρίνη;

— Μάλιστα, Ἐκλαμπρότατε. Μείνετε ἤσυχοι!

— Ὅσο σκέπτομαι ὅτι ἀναγκάστηκα νὰ τὴν ἀφήσω ἐλεύθερη, ἐνῶ τὴν ἐκράτουσα στὰ χέρια μου!

— Ἀλλὰ τί μπορούσατε νὰ τῆς κάνετε, Ἐκλαμπρότατε; Ὅα ἦταν ἀνῶφελο καὶ ἐπικίνδυνον νὰ ἐπιχειρήσετε τὸ παραμικρό...

— Ὅα εἶχα ἐκδικηθῇ τοῦλάχιστον! ἀπήντησε ὁ Ρισελιέ.

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΣΥΝΔΑΙΤΗΜΩΝ

Ὅα ἦταν περίπου ἑνδεκά ἡ ὥρα, ὅταν ὁ Ἰππότης ἐφθάσε στὸ Κολομπιέ. Ἡ ἀπόστασις πού εἶχε διανύσει ἦταν ἀρκετὰ μεγάλη, ὥστε νὰ μὴν διατρέχῃ πιά κανένα φόβο. Ἀλλ' ἡ κοῦρασις εἶχεν ἀρχίσει νὰ γίνεται αἰσθητὴ ὅχι μόνο σ' αὐτόν, ἀλλὰ καὶ στὸ ἀλογό του. Ἐπρεπε δέβαινα νὰ σταματήσουν κάπου.

Καί, τὴ στιγμὴ αὐτή, ἕνα σοβαρώτατο πρόβλημα ἀρχισε νὰ τὸν ἀνησυχῇ.

Ὅα τοῦ ἐφθάνον ἀρὰ γε τὰ χρήματα πού εἶχε, γιὰ ν' ἀποτελειώσῃ τὴν ἀποστολὴ πού εἶχεν ἀναλάβει;

Ὅλη του ἡ περιουσία ἀνῆρχετο σὲ καμμιά δεκαρία λουδοβίκεια. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ περνᾷ αὐτὸς καὶ τὸ ἀλογό του μετὰ τὰλλῃρα τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ πελόγιζε ὅτι τὸ ταξίδι του θὰ διαρκούσε τοῦλάχιστον δέκα πέντε ἡμέρες.

Στὴν εἰσοδο τῆς πόλεως ὁ Ταγκρέντ εἶδε τὴν ἐπιγραφὴ ἑνὸς παιδοχείου. Ἀπὸ τὴν ἐμφάνισί του, τὸ ἔκρινε ὡς ἀκριβὸς γιὰ τὴν τσέπη του καὶ σκέφθηκε νὰ προχωρήσῃ. Ἀλλὰ τὸ ἀλογό ἐσταμάτησε ἐνστικτωδῶς ἐξῶ ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ἐνας ἱπποκόμος ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ στὸν Ἰππότη καὶ ἐπάσσε τὰ χαλινάρια.

Ὁ ἐγνώσιμος δὲν ἐπέτρεπε πιά στὸν Ἰππότη νὰ ὑποχωρήσῃ.

Ἐκατέβηκε λοιπὸν καὶ παρήγγειλε νὰ τοῦ ἐτοιμάσουν ἕνα καλὸ γεῖμα.

Ἐπειτα ἠκολούθησε τὸν ὑπὸνῆτὴ πού ὡδηγοῦσε τὸ ἀλογό στὸ σταῦλο.

— Πρόσπε, φίλε μου, ἐφώναζε. Θέλω νὰ περαιοποιῶμαι... ἄλλο γό μου!

καὶ ἡ ὁποία ὡδηγοῦσε στὴν αὐλὴ τοῦ παλαιοδοχείου.

Μόνον τὸ μέρος ὅπου ἐκαθόταν ἦταν κάπως φωτισμένο. Ὅλη ἡ ὑπόλοιπη αἴθουσα ἦταν θυσιμένη στὸ μισοσκόταδο.

«Ὁραὶό μέρος γιὰ ἐνέδρα!» ἐσκέφθηκε ὁ Ἰππότης.

Καί, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τοῦ ἤλθε στὸ μυαλὸ ἡ ἀνάμνησι τοῦ καπουκλίου, πού εἶχε συναντήσει στὴν αὐλή.

«Μπῆ! ἔκαμε. Γιὰ ὅλους δὲν εἰμαι παρὰ ἕνας στρατιώτης πού ἐπιστρέφει στὸ σῶμα του. Μήπως δὲν ἔχω στὴν τσέπη μου μιὰ κανονικὴ ἀδεία, μετὰ τὴν ὑπογραφή τοῦ συνταγματάρχου μου;»

Γιὰ περισσότερη ὁμως ἀσφάλεια, ἀφοῦ ἐβεβαιώθηκε πὺς ὁ μανδύας του, μέσα στὸν ὅποιον εἶχε τὰ πολῦτιμα ἐγγραφεῖς, βρισκόταν κοντὰ στὸ εἶδος του, ἐβγάλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὰ δύο πιστόλια, πού εἶχε βρῇ μέσα στὴ σέλλα καὶ τὰ ἐτοίμασε ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἐμπαίνει στὴν αἴθουσα ὁ ξενοδόχος, κρατώντας στὰ χέρια του μιὰ πιστόλλα, μέσα στὴν ὁποία ἀκίχζε ἕνα γευστικώτατο ψητό.

— Εἰσθε πολὺ προνοητικὸς ἄρχοντά μου, ἔκανε βλέποντας τὰ δύο πιστόλια ἐπάνω στὸ τραπέζι.

— Κανεὶς δὲν ξέρει σήμερα τί μπορεῖ νὰ τοῦ συμβῇ, εἶπε ὁ Ἰππότης.

— Ἀ! Ἐδῶ τὸ μέρος εἶνε ἥσυχο, εἶπε ὁ ξενοδόχος. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού ὁ μεγάλος μας Καρδινάλιος μᾶς ἀπήλλαξε ἀπὸ τοὺς Οὐγκενότους, εἰρήνη καὶ ἡσυχία βασιλεύει σ' ὅλη τὴν περιοχὴ.

— Εἰς ὑγίαν λοιπὸν τοῦ κ. Καρδινάλιου, ἔκανε ὁ Ἰππότης.

— Ἀνῆκετε δέβαινα στὸ στρατό; ἐρώτησε ὁ ξενοδόχος.

— Ὁ Ἰππότης ἐκύτταζε τὸ συνομιλητὴ του. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἐπροσπαθοῦσε νὰ ἀνοίξῃ συζήτησι μαζί του, γιὰ νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὸ μυστικὸ τοῦ ταξιδίου του.

«Ἐγὶνε λοιπὸν ἀμέσως ἐπιφυλακτικὸς καὶ ἀπάντησε μ' ἕνα ἡδρὸ ναί.

— Καὶ ἐπιστρέφετε τώρα στὸ σῶμα σας;

— Ναί.

— Ὁραὶό ἐπάγγελμα τὸ στρατιωτικόν. Ἐχει ὁμως καὶ τὴ δυσάρεστη πλευρά του. Γιὰ νὰ καί-εἶνε εὐχάριστο νὰ ξεσπαθώ-νῃ κανεὶς ἐναντὶν τῶν Ἰσπανῶν καὶ τῶν Αὐστριακῶν, εἶνε δέβαινα πολὺ σκληρὸ, ὅταν πρόκειται νὰ κυτηθῇ μετὰ συμπατριώτας του, μετὰ ἀδελφούς του...

Αὐτὴ τὴ φορά, τὸ πρᾶγμα ἦταν ὁλοφάνερο. Ὁ ξενοδόχος ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ πῇ ποιὰ ἦταν τὰ φρονήματά του.

Ὁ Ἰππότης ἔσκυψε λοιπὸν στὸ πιάτο του καὶ δὲν ἀπάντησε τίποτε. Ἀλλ' ὁ ἄλλος ἐπέμεινε.

— Καὶ αὐτὸ δυστυχῶς θὰ ἀναγκασθῇ νὰ τὸ κάνει καὶ σεις, ἐξηκούθησε. Γιὰ τὸ στοιχηματίζω ὅτι πηγαίνετε στὸ στρατόν μου, ὅταν ἐπιστρέψετε νὰ κυτηθῇ τοὺς ἐπαναστατημένους πρίγκηπας, πού ἔχουν συγκεντρωθῇ στὸ Σεντάν... Πηγαίνετε λοιπὸν καὶ σεις στὸ Σεντάν;

— Ναί, δέβαινα...

— Ὅα μοῦ ἐπιτρέπετε λοιπὸν νὰ σὰς εὐχρηθῶ καλὴ ἐπιτυχία... Ἀς ἐλπίσωμε πὺς οἱ πρίγκηπες θὰ καταλάβουν αὐτὴ τὴν φορά τὸ καθήκον τους, χωρὶς νὰ χυθῇ αἷμα. Γιὰ δέβαινα εἶνε τρομερὸ νὰ πολεμᾷ κανεὶς τὸν Βασιλέα του... καὶ τὸν κ. Καρδινάλιο.

Καὶ ὁ ξενοδόχος, καταληφθεὶς ἀπὸ αἰφνιδίον ἐνθουσιασμό, ἐφώναζε:

— Ζήτην ὁ στρατός μας! Ζήτην ὁ Βασιλεὺς! Ζήτην ὁ κ. Καρδινάλιος.

— Εἰς ὑγίαν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως Λουδοβίκου 13ου! ἔκανε ὁ Ἰππότης, ὑψώνοντας τὸ ποτήρι του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἀκούσθηκε ἕνα βῆξιμο ἀπὸ τὸ βάθος τῆς αἰθούσης.

Ὁ Ἰππότης ἐγύρισε τότε τὸ κεφάλι καὶ ἐπρόσπε, γιὰ πρώτη φορά, ὅτι δὲν ἦταν μόνος του. Ἐνας ἄλλος ταξιδιώτης ἐκαθόταν σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνία.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶχε πολὺ περὶεργον ὕψος καὶ ἐκίχινε ἀμέσως τὴν πε-

ριέργειαν τοῦ Ἰππότου.

Ὁ ξενοδόχος ἐμάντευσε τὴν περιέργειαν του καὶ ἐπροθυμοποιήθηκε νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ.

— Κυττάζετε αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο! εἶπε. Εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ θύματα τῶν ἐμφυλίων πολέμων, μας Παρ' ὅλα τὰ χάλια πού τὸν βλέπετε, εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε καλύτερες ἡμέρες... Ἦταν ἄλλοτε ὑφασματέμπορος στὸ Παρίσι. Καθόταν στὴν ὁδὸ Γκρανταγί. Στὸ ξενοδοχεῖο «Ὁ Λευκὸς Ἀμνός».

«Περιέργη σύμπτωσι, ἐσκέφθηκε ὁ Ἰππότης. Ἐκεῖ μένει καὶ ὁ φίλος μου Συράνος».

Ὁ ξενοδόχος ἐσυνέχισε τὴ φλυαρία του σχετικῶς μετὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτό.

— Γυρίζοντας λοιπὸν ἀπὸ τὴ Φλάνδρα, ὅπου εἶχε πάει γιὰ νὰ ἀγοράσῃ διάφορα ἐμπορεύματα, ἔπεσε στὰ χέρια τῶν στρατιωτῶν τῶν πρίγκηπων. Κατάρ-θως, ὡς τόσο, νὰ τοὺς ξεφύγῃ, θυσιά-ζοντας ἕνα μέρος τῆς περιουσίας του.

Πιὸ κάτω ὁμως, ἔπεσε στὰ χέρια τῶν στρατιωτῶν τοῦ στρατάρχου, πού τοῦ ἀφῆρσαν καὶ τὰ ὑπόλοιπα. Τώρα λοιπὸν ἀναγκάζεται νὰ γυρίσῃ μετὰ τὰ πόδια στὸ Παρίσι, ζητώντας ἐλεημοσύνη στὸ δρόμο.

Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Ἰππότης παρακολουθοῦσε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, πού εἶχε πῶς πολὺ τὸ ὕψος τυχοδιώκτου, παρὰ φιλησυχίου ἐμπόρου. Ἀδύνατος καὶ κουρελιασμένος καθὼς ἦταν, φαίνονταν σὰν νὰ εἶχε ἡμέρες νὰ φάῃ καὶ κατεβρόχιζε πῶς πολὺ παρὰ ἔτρωγε τὸ λιτὸ γεῖμα, πού τὸν εἶχε σεβρίσει ὁ ξενοδόχος.

Ὁ Ἰππότης τὸν λυπήθηκε καὶ ἔκαμε τὴν παρατήρησι πὺς αὐτὸς εἶχε χορτάσει, ἐνῶ τὸ τραπέζι του ἦταν γεμάτο σχεδὸν ἀκόμη.

— Παρακάλεσε αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο, εἶπε στὸν ξενοδόχο, νὰ ἔλθῃ νὰ συμμερισθῇ τὸ φαγητό μου.

Ὁ ξενοδόχος ἐσπευσε νὰ μεταβιβάσῃ ἀμέσως τὴν παράκλησι αὐτὴ τοῦ Ἰππότη. Τότε ἐκεῖνος ἐπλησίασε καὶ ἐπῆρε τὴ θέσι, πού τοῦ ἔδειξε ὁ Ἰππότης ἀπεναντί του.

Ἐπειτα, δάζοντας κατὰ μέρος κάθε εὐγένεια, ἐρρίχθηκε στὰ διάφορα φαγητά.

Ὁ Ταγκρέντ ἐπρόσπε ὁμως πὺς ὁ ξένος, ἐνῶ ἔτρωγε, ἐρρίχνε συγχρόνως ἀνῆσυχες ματιὰς γύρω του καὶ πειραζόταν στὸν πῶς μικρὸ θούρο.

Ὁ ξενοδόχος εἶχε φύγῃ τώρα. Τότε ὁ περιέργος αὐτὸς ἄνθρωπος, πού εἶχε χορτάσει ἐν τῷ μεταξύ, εἶπε στὸν Ἰππότη:

— Νέε μου, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς γενναϊότητας σας, θὰ σὰς δώσω μιὰ συμβουλή... Ἐκάνετε πρὸ ὀλίγου ἕνα μεγάλο σφάλμα. Τὴν ὥρα πού ἐμιλοῦσατε μετὰ τὸν ξενοδόχο, σὰς ἐξέφυγε κάποια ἐπικίνδυνη φράσι... Γι' αὐτὸ ἔβηξα, γιὰ νὰ σὰς εἰδοποιήσω...

— Εἴπατε πὺς μοῦ ἐξέφυγε μιὰ ἐπικίνδυνη φράσι; ἔκανε ὁ Ἰππότης. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔκανα τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἀπαντᾷ μετὰ ναι ἢ μὴ ναι. Ποῖο ἀπὸ τὰ δύο κρίνετε ἐπικίνδυνον;

— Τίποτε ἀπ' αὐτά. Ἀπαντήσατε ὁμως σὲ μιὰ πρόποσι ὑπὲρ τοῦ Καρδινάλιου, προπίνοντας «εἰς ὑγίαν τοῦ Βασιλέως».

— Αὐτὸ μόνον: Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὺς κάθε κελὸς Γάλλος θὰ ἔκανε τὸ ἴδιο στὴ θέσι μου.

— Γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, νέε μου! Δὲν ξέρετε λοιπὸν πὺς γιὰ τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Καρδινάλιου δὲν ὑπάρχει ἄλλος Βασιλεὺς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀρμάνδο Ντυπλεσσά, δοῦκα τοῦ Ρισελιέ;

— Μιὰ ζητακραυγὴ ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως εἶνε γι' αὐτοὺς σημεῖον ἐχθρότητας.

— Διάδολε! ἐγέλασε ὁ Ἰππότης. Μοῦ φαίνεται πὺς δὲν τοὺς πολυχανεῖτε τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Καρδινάλιου.

— Σιωπή! ἔκανε ὁ ἄλλος, κυττάζοντας μετὰ τρόπο πρὸς τὴν πόρτα.

— Ἀλλὰ, ἐξηγηθῇτε λοιπὸν! ἔκανε ὁ Ταγκρέντ. Ἀρχίζετε νὰ με ἀνησυχεῖτε.

— Ἀκούστε με λοιπὸν. Ἀπὸ τὴν ἀδεία πρόποσι σας, ἐκατάλαβα ἀμέσως πὺς εἰσαθε ἀπὸ τοὺς δικούς μας. Ἀλλωστε, ὁ δρόμος αὐτὸς ὡδηγεῖ πρὸς τὸ Σεντάν. Δηλαδὴ πρὸς τοὺς ἐπαναστάτας.

— Καθόλου. Ὁδηγεῖ ἐπίσης καὶ πρὸς τὸ βασιλικὸ στρατόπεδο.

— Ναί, δέβαινα, ἀλλ' ἐπιτρέψτε μοι νὰ σὰς πῶ πὺς δὲν ἔχετε ὕψος ἀνθρώπου, πού πηγαίνει σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Πού ἀκούσθηκε ποτὲ, ἕνας στρατιώτης πού γυρίζει ἀπὸ τὴν ἀδεία του, νὰ κάνῃ τόσο ἐξοδα καὶ νὰ ὀπλίζεται σὰν ἀστακὸς καὶ τὴν ὥρα πού τρώει ἀκόμη;

— Λοιπὸν, κατὰ τὴ γνώμη σας πού πηγαίνω;

— Στὸ στρατόπεδο τῶν πρίγκηπων! ἐβεβαίωσε ὁ ἄλλος. Μαντεύω ὅτι, κάτω ἀπὸ τὴν ἀπλὴ στολὴ τῶν στρατιωτῶν πού φορεῖτε, κρύβεται κάποιος ἐπατηρίδης.

Ὁ Ταγκρέντ, φοβούμενος καμμία παγίδα, ἔσκαψε στὰ γέλια.

— Μὴν γελᾶτε, νέε μου! ἔκαμε ὁ ἄλλος. Ἐχετε στὸ δάκτυλο ἕνα δακτυλίδι, πού μιλεῖ καλύτερα ἀπὸ ὅτι νομίζετε.

Ὁ Ἰππότης τὰ εἶχε χαμένα. Ἀλλὰ καθυσάχασε, βλέποντας τὸν ἄλλον νὰ δαχλὴ ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα δακτυλίδι ὁμοίον μὲ τὸ δικό του.

— Βλέπετε, τοῦ εἶπε, γελώντας γιὰ τὴν ἐκπληξί του, πὺς βρισκόμαστε καὶ οἱ δύο στὸ ἴδιο στρατόπεδο. Γιὰ νὰ σεις ὑπηρετεῖτε τὴν κυρία δοῦκισσα, ἐγὼ ὑπηρετῶ τοὺς πρίγκηπας. Ἐξέχασα ὁμως... Πρέπει νὰ σὰς συστηθῶ... Ἰωάννης—Βαπτιστῆς Λερμίτ ντὲ Βαζέλ, Παρ' ὅλη τὴν ἀξιοθρήνητη σημερινὴ κατάστασί μου, τολμᾷ νὰ κἀθωμαι στὸ τραπέζι σας, γιὰ νὰ τὴν οἰκογένειάν μου συγγενεύει μετὰ τὸν Βασιλέα τῆς Ἰσπανίας.

Ὁ Ἰππότης, ἐπιθυμώντας νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικὸ του, ἐχαιρέτησε ἀπλῶς μετὰ τὸ κεφάλι.

— Δὲν σὰς ζητῶ τὸ ὄνομά σας, ἔκανε ὁ Βαζέλ, πειραγμένος κάπως, ἀφοῦ φαί-

νεται ὅτι θέλετε νὰ τὸ κρατήσετε μυστικό.

— Πιστεύετε με, κύριε, εἶπε ὁ Ἰππότης, ὅτι αὐτὸ δὲν προέρχεται ἀπὸ δυσπιστίαν, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἀποστολὴ πού ἐκτελᾷ.

— Καλὰ, καλὰ... δὲν ἐπιμένω, ἔσπευσε νὰ πῇ ὁ ντὲ Βαζέλ. Ἀκούστε με τώρα... Πρέπει νὰ μάθετε μερικὰ πράγματα. Πρὸς τὸν ἕνα χρῆσιμους ἴσως... Ἐκεῖνο πού μ' ἔκαμε νὰ βρίσκωμαι σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι εἶνε ἡ συνεχὴς καταδίωξις ἀπὸ τὸ Σεντάν ἕως τὸν Σιλὸν ἑνὸς κατασκόπου τοῦ Καρδινάλιου. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν, κατὰ τὸν ὅσον νὰ ξεφύγῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ Σεντάν, τὴ στιγμὴ ἀκριδῶς ἐτοιμαζόταν νὰ με παραδώσῃ σ' ἕνα ἀπόσπασμα ἐφιππων φρουρῶν. Ἐκτοτε, γυρίζω κρυβόμενος διαρκῶς στὸ δάσος καὶ δὲν τολμᾷ νὰ προχωρήσῃ παρὰ μόνον τὴ νύκτα, χωρὶς ἄλλο καὶ χωρὶς χρήματα.

«Σήμερα μόνον ἐτόλμωσα νὰ πλησιάσω σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ εὐτυχῶς πού σὰς συνήτησα, γιὰ νὰ ἐγὼ δὲν ξέρω πὺς θὰ ἐπληρώσῃ τὸ λιτὸ γεῖμα μου... Ἡ πείνα, βλέπετε, με ἀνέκα-σε...»

— Ὅα μοῦ ἐπιτρέψετε λοιπὸν νὰ πληρώσω ἐγὼ τὸ λογαριασμό σας, εἶπε ὁ Ταγκρέντ καὶ νὰ σὰς προσφέρω αὐτὰ τὰ λίγα λουδοβίκεια, μετὰ τὰ ὅποια θὰ μὴ μὴν ὑστερεῖτε στὸ Παρίσι.

Ὁ ἄλλος ἐδέχθηκε μετὰ προθυμία τὴν εὐγενικὴν προσφορά τοῦ Ἰππότη.

— Καὶ τώρα πρέπει νὰ σὰς εὐχαριστήσω γιὰ τὶς καλὲς συμβουλὰς πού μοῦ ἐδώσατε, εἶπε ὁ Ταγκρέντ. Ὅα φυλάγωμαι ἐφεξῆς ἀπὸ τοὺς κατασκόπους...

— Ὅα κάνετε πολὺ καλὰ, γιὰ νὰ τὸ δρόμος εἶνε γεμάτος.

— Ποίος ξέρει! εἶπε ὁ Ἰππότης σὰν νὰ ἐμιλοῦσε στὸν ἑαυτό του. Ἰσως καὶ ὁ Καπουτσίνος πού συνήτησα πρὸ ὀλίγου νὰ ἀνήκῃ σ' αὐτούς.

Ὁ Βαζέλ ἔγινε ἀμέσως κατακίτρινος.

— Ἐνας Καπουτσίνος; ἔκανε.

— Ναί, ἕνας φραγκισκανὸς κολήγης, κοντὸς καὶ χονδρός. Τριγυρίζει ἐδῶ ἀπ' ἐξῶ. Τὸν εἶδα νὰ μιλάει μετὰ τὸν ξενοδόχο.

— Ἦταν μήπως καβάλλα σ' ἕνα μουλάρι;

— Ἀκριδῶς.

Ὁ Βαζέλ ἐτινάχθηκε ἐπάνω.

— Αὐτὸς εἶνε! εἶπε. Εἶνε ὁ πᾶτερ Ἰωάννης, κατασκόπος τοῦ Καρδινάλιου.

Καί, χωρὶς νὰ περιεῖν περισσότερο, ἐφόρεσε τὸ καπέλο του καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγῃ.

«Ἀλλ' ἐκεῖ δρεθῆκε ἀντιμέτωπος μετὰ τὸν πᾶτερ Ἰωάννη, πού εἶνε πολὺ πιθανόν ὅτι ἐκρυπαῖτο πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ὁ Βαζέλ ἀποσπασθεὶς ἀμέσως, ἔτρεξε στὸ παράθυρο καὶ τὸ διεσκέλισε μετὰ μεγάλῃ ἐπιδεξιότητι.

Ὁ Ἰππότης παρακολουθοῦσε τὴ σκηνή, ὡς νὰ κατακαβαίνει.

Ἐνα λεπτὸ ἀργότερα, ἀκούσε καλπασμὸν ἀλόγου καὶ, κυττάζοντας ἀπὸ τὸ παράθυρο, εἶδε τὸν Βαζέλ, καβάλλα ἐπάνω στὸ ἀλογό του, τὸν «Καπιταίν», νὰ χάνεται μέσα σ' ἕνα σύννεφο σκόνης.

— Ἀ! τὸν παληάνθρωπο! ἔκανε. Μοῦκλειπε τὸ ἀλογό μου.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, στὴ γωνία τοῦ δρόμου ἐμφανίσθηκε ἕνα ἀπόσπασμα δραγόνων.

— Τρέξετε γρήγορα! ἐφώναζε ὁ καλὸς ἄνθρωπος, πού εἶχε κι' αὐτὸς πλησιάσει στὸ παράθυρο. Μόλις ἔφυγε!

Κρύος ἰδρὼς περιέλουσε τὸν Ἰππότη. Τὴν εἶχε γλυτώσει πολὺ ὀθηνά! Εἶχε πέσει σὲ μιὰ ἐνέδρα τοῦ Καρδινάλιου καὶ δὲν θὰ ἐξέφυγε ἀσφαλῶς ἀπὸ τὰ χέρια τῶν δραγόνων, ἂν δὲν βρισκόταν αὐτὸς ὁ Βαζέλ, γιὰ νὰ συμπαρασύρῃ πίσω του τοὺς στρατιώτες καὶ ἔτσι νὰ τοῦ ἀφῆσιν ἐλεύθερο τὸ δρόμο. Τὸ μόνον κακὸ ἦταν πὺς, φεύγοντας εἶχε πάρει μαζί καὶ τὸ ἀλογό του.

Ἐπρεπε

να φθάσει στο Σαιν Κώρ, όπου θα εὑρι-
σκε...

Ο ἱππότης ἐγύρισε καὶ πάλι στὴν αἶ-
θουσα, ἐφόρεσε τὸ καπέλλο του καὶ διευ-
θύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα, ἀποφασισμένος
νὰ τρέξει περὶ αὐτὸ τὸ διάστημα.

Ἄλλα, καθὼς ἀπεμακρύνετο, ἄκουσε
μιά φωνὴ πίσω του.

—Μιὰ στιγμή, νῆ μου, ἔκανε ὁ καλὸ-
γερος, πού εἶχε παρακολουθεῖ μετ' προ-
σοχῆ ὅλες τὶς κινήσεις του, αὐτὸ τὸ ἀλο-
γο ἦταν οἰκὸ σας;

—Ναί, πάτερ μου, ἀπήντησε ὁ ἱππό-
της.

—Ὡραῖο ἄλογο, ἔκανε ὁ Καπουτσίνο-
ς. Θὰ σὰς ἐστοίχισε ἀκριβὰ...

—Εἶνε δῶρον μίας ὥραιας, πού ἐνδια-
φέρεται γιὰ μέ.α. εἶπε γελώντας ὁ ἱπ-
πότης.

—Καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι καὶ τὸ γεμά-
το λουδοβίκεια θαλάττιο πού ἐβγάλατε
πρὸ ὀλίγου θὰ εἶνε δῶρον τῆς ἰδίας.

—Ναί, ἀπήντησε καὶ πάλι ὁ ἱππότης,
πού εἶχε ἀρχίσει νὰ θυμῶν. Βλέπω ὅτι
τὰ προσέχετε ὅλα.

—Ἐπρόσεξα καὶ πολλὰ ἄλλα, φίλε
μου, εἶπε ὁ καλὸγερος, γελώντας πονηρά
καὶ προχωρώντας κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥ-
στε νὰ τοῦ φράσσει τὴν ἔξοδο.

—Ναί, ἄλλα δὲν θὰ ἐπρόσεξατε καὶ
αὐτὸ, ε.α. ὁ ἱππότης, προτεινόμενος τὰ
δύο πιστόλια του πρὸς τὴν διέθυνσίν του.

Ὁ καπουτσίνο-ς ἔκαμε ἕνα δῆμα πρὸς
τὰ πίσω τρομαγμένος.

—Μὴν τρομάζεις, πάτερ μου. Εἶνε κι'
αὐτὰ δῶρον τῆς ἰδίας. Τώρα κάνε μου τὴ
χάρη νὰ περᾷς ἐκεῖ στὴ γωνία...

Κι' ἐσπρώξε τὸν περίτρομο καπουτσίνο
στὸ βάθος τῆς αἰθούσης.

Τοῦ ἔλυσε τότε τὸ κορδόνι πού ἐσφιγ-
γε τὴ μύση του καὶ ἔδεσε μ' αὐτὸ τὰ χε-
ρια του.

Υστερὰ ἐπῆρε μιά πετσέτα καὶ τοῦ ἔ-
δεσε τὰ πόδια του καὶ ἔχωσε μιὰν ἄλλην
μέσα στὸ στόμα του, γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ
μιλήσῃ.

Ἐκλείσσε ἔπειτα καλὰ τὸ παράθυρο καί,
γυρίζοντας πρὸς τὸν καλὸγερο, τοῦ εἶπε:

Σοῦ ζητῶ συγγνώμην, πάτερ μου,
ἀλλ' εἶμαι πολὺ διαστειμένος. Θὰ μοῦ ἐπι-
τρέψῃς λοιπὸν νὰ δανεισθῶ προσωρινῶς
τὸ μουλάρι σου, ὥς ποὺ νὰ βρῶ καλύτερο
ζῶον.

Κατόπιν ἐβγήκε ἀπὸ τὴν αἰθουσα καὶ
ἐκλείδωσε καλὰ τὴν πόρτα, παίρνοντας τὸ
κλειδί στὴν τσέπη του.

Ὅταν ἔφθασε στὴν αὐλή, διευθύνθηκε
ἀτάραχος στὸ σταῦλο, ἔλυσε τὸ μουλάρι
τοῦ καπουτσίνο-ς καὶ τὸ ἀκαβαλλίκεψε.

Στὴν εἴσοδο τοῦ πανδοχείου, συναντή-
θηκε μὲ τὸν ξενοδόχο, πού ἦταν ἑτοιμὸς
νὰ φωνάξῃ.

Ἄλλ' ὁ ἱππότης δὲν τοῦ ἔδωκε τὸν
καιρὸ.

Ἐπρόχωρησε πρὸς τὸ μέρος του καὶ
ἐφώνησε ὠργισμένος:

—Ὅστε εἶσαι, λοιπὸν ; Δέχεσθε στὸ
πανδοχεῖο σας ἐχθροὺς τοῦ Καρδινάλιου
καὶ τοὺς ὑποβόητες τοῦ φύγου, δίνον-
τάς τους τὰ ἄλογα τῶν πελατῶν σας;

Ὁ ξενοδόχος δὲν ἤξερε τί νὰ ἀπαντή-
σῃ. Εἶχεν ἀρχίσει νὰ τρέμει.

Ὁ ἱππότης τὸν ἐκερουνοβόλησε μὲ τὸ
βλέμμα του.

—Πρόσεξε, τοῦ εἶπε. Καὶ πρὸ παντὸς
ἐφώνησε ὠργισμένος:

—Ὅστε εἶσαι, λοιπὸν ; Δέχεσθε στὸ
πανδοχεῖο σας ἐχθροὺς τοῦ Καρδινάλιου
καὶ τοὺς ὑποβόητες τοῦ φύγου, δίνον-
τάς τους τὰ ἄλογα τῶν πελατῶν σας;

Ὁ ξενοδόχος δὲν ἤξερε τί νὰ ἀπαντή-
σῃ. Εἶχεν ἀρχίσει νὰ τρέμει.

Ὁ ἱππότης τὸν ἐκερουνοβόλησε μὲ τὸ
βλέμμα του.

—Πρόσεξε, τοῦ εἶπε. Καὶ πρὸ παντὸς
ἐφώνησε ὠργισμένος:

—Ὅστε εἶσαι, λοιπὸν ; Δέχεσθε στὸ
πανδοχεῖο σας ἐχθροὺς τοῦ Καρδινάλιου
καὶ τοὺς ὑποβόητες τοῦ φύγου, δίνον-
τάς τους τὰ ἄλογα τῶν πελατῶν σας;

Ὁ ξενοδόχος δὲν ἤξερε τί νὰ ἀπαντή-
σῃ. Εἶχεν ἀρχίσει νὰ τρέμει.

Ὁ ἱππότης τὸν ἐκερουνοβόλησε μὲ τὸ
βλέμμα του.

—Πρόσεξε, τοῦ εἶπε. Καὶ πρὸ παντὸς
ἐφώνησε ὠργισμένος:

—Ὅστε εἶσαι, λοιπὸν ; Δέχεσθε στὸ
πανδοχεῖο σας ἐχθροὺς τοῦ Καρδινάλιου
καὶ τοὺς ὑποβόητες τοῦ φύγου, δίνον-
τάς τους τὰ ἄλογα τῶν πελατῶν σας;

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

MARGYRION ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Μὲ τὴν συνοδεία τοῦ Ἀρτανιάν, ἡ δού-
κισσα ἐπρόχωρησε πρὸς τὸ Σαιν Ζερ-
μαίν, ὅπου εἶχε ὀρίσει συνάντησιν στὸ Μα-
ζαρίνο.

Ἡ φίλη τοῦ Ἀρταίου ἐφορούσε ἀκόμη
τὴν ἀνδρικήν στολή τοῦ κ. Μπερνάρ.

Ἀπὸ τὴν ἀναχώρησίν των, ἡ δούκισσα
καὶ ὁ συνοδὸς τῆς δὲν εἶχαν ἀνταλλάξει
οὔτε λέξει, θυθισμένοι ὅπως ἦταν καὶ οἱ
δύο αἰτὶς σκέψεις τους.

Ὁ πονηρὸς σωματοφύλαξ διέκρινε κά-
ποια ἀνησυχία στὴ δούκισσα. Εἶχε προ-
σέξει τὴν χειρονομία τοῦ Μαζαρίνου, τὴν
ὥρα πού εἶδον τὸ σημείωμα στὴ δούκι-
σα, καθὼς καὶ τὴν ταραχὴ τῆς μετὰ τὴν
ἀναγνώσιν του καὶ ἐκτάλαβε ἀμέσως ὅτι
κἀὶ σοβαρὸ συνέβαινε.

Ἐχρειάζεται μεγάλη προσοχή, ἐσκέπτε-
το. Ποιὸς ξέρει τί ἐτοιμάζει ὁ πονηρὸς
Ἰταλός;

Ἡ μικρὴ συνοδεία ἔφθασε ἔτσι στὸ
Σαιν Ζερμαίν.

Ἐκεῖ, ἡ δούκισσα ἔλυσε πρώτη τὴ
σιωπὴ.

—Πέστε μου, κύριε ὑπολοχαγέ, ἐρώτη-
σε, τί σκοπεύετε νὰ κάμετε τὴν αἰχμάλω-
τό σας;

—Τὸ ξέρετε, κυρία μου. Σκοπεύω νὰ
σὰς πᾶω στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Βασιλικῆς
Δρῦος», γιὰ νὰ ξεκουρασθῆτε.

—Καὶ ἔπειτα;

—Ἐπειτα; Ὁ νοικιάσιος ἕνα ταχυδρο-
μικὸ ἀμᾶξι. Νομίζω ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ ἀ-
ναγκατικώτερον μέσον γιὰ τὸ ταξίδι μας.

—Καὶ πότε θὰ φύγωμε;

—Ἀύριο τὸ πρωῒ, διευθυνόμενοι πρὸς
τὴν Βουλώνη...

—Ἄν τὸ ἐπιτρέπετε, θὰ
εἶχα τὴν γνώμη ὅτι δὲν πρέπει νὰ κάμω-
με κανένα σταθμὸν...

—Ἄν σὰς τὸ ἐπιτρέπω; Ἀκούγοντάς
σας, θὰ ἐνόμιζε κανεὶς πὼς πηγαῖν στὴν
Ἀγγλία μὲ τὴν θελήσιν μου...

—Ἀλλοίμονον ! Τὸ ξέρω, κυρία, πὼς
δὲν τὸ θέλετε αὐτὸ τὸ ταξίδι καὶ πιστέ-
ψτε με πὼς οὔτε κι' ἐγὼ τὸ θέλω...

—Ἦναι ἀπολύτως ἀντιθέτως, ὁ κύριος ἐπιθυμεῖ νὰ
δειπνήσῃ μόνος.

—Αὐτὸ δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐγενικὸ, εἶ-
πε ὁ Ρουβινύ.

Οἱ ἄλλοι ἐπεδοκίμασαν τὰ λόγια του.

Ὁ Ἀρτανιάν εἶχε ἀντιληφθῇ. Ἐπιζητοῦ-
σαν νὰ τὸν ἀπασχολήσουν γιὰ νὰ τοῦ ἀ-
ποσπάσουν τὴν αἰχμάλωτό του.

Μὲ μιὰ γρήγορη ματιά, τοὺς ἐμέτρησε.

«Δώδεκα! ἔκαμε. Διάβολο! Ὁ κύριος
Μαζαρίνος ἄρχισε θλέπω νὰ μὲ ἐκτιμᾷ».

Ἐπειτα ἐπῆρε κατὰ μέρος τὸν Ρουβινύ.

—Ἀκούστε, εἶπε, καὶ προσπαθήστε νὰ
μὲ καταλάβετε. Ἐχω σοβαροὺς λόγους γιὰ
νὰ μὴν θέλω νὰ δειπνήσω μαζί σας ἀπό-
ψε. Ἡ ἐπιμονή σας λοιπὸν δὲν θὰ ἔχη κα-
νένα ἄλλο ἀποτέλεσμα, παρὰ νὰ μὰς ὀδη-
γήσῃ εἰς συμπλοκή.

Ὁ Ρουβινύ ἀντελήφθη ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑ-
ποχωρήσῃ.

—Καλὰ, εἶπε διανά, ὁ λόγος σας εἶνε
πολὺ σοβαρὸς, κύριε κ. Ἀρτανιάν. Δὲν ἐ-
πιμένω.

Ὁ σωματοφύλαξ ἔλαττεισε καὶ ἔκαμε
νεύμα στὴ δούκισσα νὰ προχωρήσῃ.

Ἐφθασαν ἔτσι στὸ ἐπάνω πάτωμα.

Ὁ ξενοδόχος τοὺς ὡδήγησε σὲ ἕνα δω-
μάτιο, πού βρισκόταν ἐπάνω ἀκριβῶς ἀπὸ
τὴν κεντρικὴ αἰθουσα τοῦ πανδοχείου.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, τοὺς ἐσέρβισε
ἕνα πολυτελέστατο δείπνο.

Σιωπηλοὶ, ὁ Ἀρτανιάν καὶ ἡ δούκισσα
ἄρχισαν νὰ τρώνε.

Ἡ σιωπὴ αὐτὴ ἔφερνε μίαν ἀπερίγραπτην
ἀνία στὸν σωματοφύλακα, πού, γιὰ νὰ τὴν
διασκεδάσῃ, παρήγγειλε νὰ τοῦ φέρουν
κρασί.

Ἐνῶς ὑπηρετὴς ἐμπήκε σὲ λίγο, κρα-
τώντας δύο μπουκάλεις κρασί στὰ χεῖρά
του. Ἡ μία εἶχε λευκὸ κρασί καὶ ἡ ἄλλη
κόκκινο.

Ὁ ὑπηρετὴς ἔβαλε πρὸς τὸ μέρος τῆς
δουκίσσης τὸ λευκὸ κρασί καὶ πρὸς τὸ
μέρος τοῦ κ. Ἀρτανιάν τὸ κόκκινο.

Συγχρόνως, ἔκαμε ἕνα ἀδιόρατο νεύμα
πρὸς τὴν δούκισσα, πού ἐκείνη ἀντελήφθη
ἀμέσως τὴν σημασίαν του.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΓΙΑ ΣΑΥ, ΚΥΡΙ' Ξ ΜΟΥ

Τὸ χνουδὶ

Συμβαίνει συχνὰ ἐπάνω ἀ-
πὸ τὰ χεῖλιά σας νὰ βγαίνει
ἕνα ἐλαφρὸ χνουδὶ. Ὅσες κυ-
ρίες θέλουν νὰ τὸ κάμουν νὰ
μὴ φαίνεται, ὅς τοῦ περιούν
τακτικὰ ὀδοντοῦχο νερὸ ἢ ἀμ-
μωνία, πού ἔχουν τὴν ιδιότητα
νὰ ξανθαίνουν τὸ τρίχωμα. Ἀλ-
λὲς κυρίες ἔχουν τὴν ὑπομονὴ νὰ
ἐξοριάζουν τὶς μικρὲς τρίχες
μὲ τσιμπιδάκι. Ἀπαιτεῖ ὅμως
κατόπιν ἀμέσως νὰ κάμουν ἐπὶ
τοῦ δέρματος μίαν τοπικὴν ἐν-
τριβὴ μὲ οἰνόπνευμα ἀνακατεμέ-
νο μὲ χυμὸ λεμονίου. Ἐπίσης
εἶνε καλὸ νὰ τρίβουν συχνὰ τὴν
ἐπιδερμίδα ἐκεῖ μὲ χλιαρὸ νε-
ρὸ, στὸ ὁποῖον ἔχει διαλυθῇ
στύψις, πού σφίγγει τοὺς πό-
ρους καὶ ἐμποδίζει νὰ σχηματι-
σθῇ νέο χνουδὶ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΙΣ

γιὰ παντρεμένους

★ Μὴ γκρινιάζετε ποτὲ γιὰ
σφάλματα τοῦ παρελθόντος.

★ Μὴν ἀφίετε νὰ σὰς ἐπα-
ναλάβῃ τὸ ἔτερον ἡμισυ σας
μιά λογικὴν ἀπαιτήσιν του.

★ Μὴν κάνετε ποτὲ παρατη-
ρήσεις εἰς ὅρους τοῦ (ἢ τῆς)
συζύγου σας.

★ Ζητεῖτε τέλος μὲ ἐλκρί-
νεια συγγνώμην, ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν
ἄλλο, γιὰ κάθε φταιξίμῳ σας.

ΑΝ ΜΠΟΡΗΤΕ

ἀπαντήστε

Ἐνα ἀμερικανικὸ περιοδικὸν
εἶχε τελευταία τὴν ἀτυχὴ ἐμ-
πνευσὶν ν' ἀναγγεῖλῃ στοὺς ἀ-
ναγνώστας του, ὅτι ἀνελάμβαν-
ε τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀπαντήσῃ
στ' ὅποιονδήποτε ἐρώτησιν θὰ τοῦ
ὑπεβάλλετο. Ἀπὸ μερικὲς ὁμῶς
ἐρωτήσεις πού τοῦ ἐτέθησαν καὶ
τὶς ἀποκρίσεις παραθέτομε, θὰ κα-
ταλάβετε ὅτι τὸ ἀμερικανικὸν πε-
ριοδικὸν βρέθηκε σὲ πολὺ δύσκολ-
η θέσι. Καὶ νὰ οἱ ἐν λόγω ἐ-
ρωτήσεις:

— Πὼς ὀνομαζόταν ὁ πρῶτος
κάτοικος τοῦ Πεκίνου;

— Πόσες πέτρες περιέχουν οἱ
λιθέστρωτοι δρόμοι τοῦ Λονδίνου;

— Πόσα τζάμια παραθύρων
ὑπάρχουν σ' ὅλη τὴ Νέα Ὑ-
όρκ;

— Ποιὸς ἦταν ὁ πρῶτος ὑπο-
δηματοποιὸς τοῦ αυτοκράτορος
Γουλιέλμου τοῦ Κατακτητοῦ;

— Μὲ ποῖον βαθμὸν συγγενεί-
ας συνδέεται ὁ Ρούσβελτ μὲ
τὸν... Κάιν;

— Πὼς ὀνομαζόταν ἡ πλῆ-
στρο τῆς γιγαγίας τοῦ Ποντίου
Πιλάτου;

— Πόσες ὥρες κοιμήθηκε σ'
ὅλη του τὴ ζωὴ ὁ Μέγας Ναπο-
λέων;

— Τώρα, τί λέτε; Μπορεῖτε μὴ-
πως νὰ βγάλετε ἐσεῖς τὸ ἀμε-
ρικανικὸν περιοδικὸν ἀπὸ τὴ δύ-
σκολη θέσιν πού βρίσκεται;

Ἀφορισμοὶ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

★ Κανείς μας δὲν βρίσκει δυσάρεστο τὸν ἐκμοντερι-
σμὸ μίας γυναίκας, ἀρκεῖ ἡ γυναίκα αὐτὴ νὰ μὴ εἶνε
οὔτε σύζυγος, οὔτε ἐρωμένη, οὔτε μητέρα μας.

★ Ἡ εὐτυχία στὸν ἔρωτα δὲν ἐξαρτᾶται τόσο ἀπὸ
τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ πόθου, ὅσο ἀπὸ τὶς ψυχικὲς μας ιδιο-
τητες.

★ Ἐὰν ὁ ἔρως διαρκῇ, εἶνε γιὰτὶ μέσα μας, μένει κά-
τι ἀκόμη ἀνικανοποίητο.

★ Ὁρισμένες γυναῖκες δὲν θὰ μὰς ἐνδιέφεραν... ἐὰν
δὲν ἦσαν γυναῖκες ἄλλων.

★ Ὁ Θεὸς ἔπασσε τὸ θῆλυ, οἱ ἄνθρωποι ὅμως ἐφεύραν
τὴν γυναίκα.

★ Ἐρως εἶνε τὸ νὰ ποθῇ κανεὶς μίαν γυναίκα καὶ ἀ-
φοῦ τὴν ἀπέκτησε.

★ Μόνον ἡ γυναίκα ξέρει νὰ κρύβῃ τὶς ἀντιπάθειές της.

★ Ἡ γυναίκα πού δὲν ξέρει νὰ γελάσῃ εἶνε ἄσπερνη.

★ Ὁ ἄνδρας, συνήθως, πάει κατ' εὐθείαν σ' ἕναν σκο-
πὸ. Ἡ γυναίκα, ἀπ' ἐναντίας, πάει μὲ ἐλιγμούς. Κι' αὐ-
τὸ γιὰτὶ εἶνε πλησιέστερα στὴ Φύσιν. Καὶ ἡ φύσις ἀγνοεῖ
τὶς εὐθείας γραμμῆς.

★ Τὰ μόνον ὅπλα πού δὲν ἄλλαξαν ἀπὸ ἀμνημονεύτους
χρόνους εἶνε τὰ ὅπλα τῆς γυναίκας. Καὶ ὅμως εἶνε πάν-
τα καινούργια.

★ Δὲν πρέπει νὰ ὑποπτεύεσθε πάρα πολὺ τὴν γυναί-
κα σας. Ἀλλὰ οὔτε καὶ πρέπει νὰ δείχνεσθε πάρα πολὺ
ἀδιάφορος. Καὶ στὶς δύο περιπτώσεις ὁ κίνδυνος εἶνε ὁ
ἴδιος.

★ Τὰ ἐρωτικὰ γράμματα τὰ πιὸ θερμά, τὰ πιὸ τρυ-
φερά, τὰ γράφομε ὅχι στὸν παροξυσμὸ τῆς ἀγάπης μας,
ἀλλ' ὅταν ἀρχίζουμε νὰ μὴν ἀγαπάμε. Εἶνε τὰ φύλα πού
ρίχνουμε στὸ τζάκι γιὰ νὰ ζωντανέψωμε τὴ φωτιά τοῦ
πάει νὰ σβύσῃ.

★ Ὁ ἔρως ἀρχίζει μὲ περιπάτους στοὺς δρόμους, τὰ
πάρκα, τὶς παραλίες, συνεχίζεται σ' ἕνα δωμάτιο καὶ
τελειώνει μὲ περιπάτους στοὺς δρόμους, τὰ πάρκα, τὶς
παραλίες.

ΟΙ ἄθλοι τοῦ Γερο-Παρατατικού

ΕΝ ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΕΙ

Τὰ χειμωνώδη σινεμά ἠνοίξαντο τὰς θύρας
κι' ἐδέχθησαν χειμαρρῶδες συζύγους τε καὶ χήρας
ἀνύμφους τε νεάνιδας, τοῦτέστιν κοπελίδιας,
οὐ μὴν ἀλλὰ, ὡς φίλτατοι, καὶ γράας—παμπαιδίας.

Ἐν τῷ ἡμίφωτι, λοιπὸν, ὡραίαν σινεμάσαν
προβάλλεται τὸ νέον φιλμ φλαουριστὸν καὶ ἄδων
καί—ὡς τῆς ματαιότητος τῶν ἀφελῶν γυναικῶν!

Ἐμβλέπουσιν κάποιοι σαχλοειδῆ ἐν τῇ ὁδῶν νέαν
κι' εἰς ἀπυθμένους ὀπισθοὺν ἐκπῶσιν στεναγμούς,
καθὼς καὶ εἰς πυριφλεγεῖς τῆς καρδίας παλμούς.

Αὐτὸ γὰρ τὸ φαινόμενον προχθὲς τὴν νύξ ἀντίκρυσεν
καὶ θλίψεως οὖν ἀτέρμονι τὸ στόμα μου ἐπικρίσεν.

Εἰσηλθὼν μὲ τὸ κέφι μου, φεῦ!, ἀναπεπταμένον
ἐν τινὶ μέγα σινεμά ἐκ τῶν ἐναρξασμένων.

Ἐκάθισον ἐσπλητιστὶ, οὐ μὴν καὶ ἀγερώχως
ἐν πελυθρόνῃ μαλθακῇ καὶ ἐβόλεπον ἐξόχως.

Εὐθὺς οὖν ὡς προέβλεψεν ὁ ἥρωες τῆς ταινίας,
ἤρχισαν στεναγμοὶ σφοδροὶ ἀπὸ πολλὰς γυναικας.

Τὰ θῆλα τὸν κύτταρον καὶ τὸν ἐπανακύτταρον
τὰ μάλα ἡδυσπασμένως.

προφίλιον κι' ἀμφάσιν ἀφθόνης τὸν ἐξήταζον
κι' ἐστέναζον δαθείως.

Ἦν, πλέον ἐνεურίσαν ἐντὸς τοῦ ἡμισκό-
(τοῦς)

μ, αὐτὰς τὰς παλαδάς γυνὰς τὰς τῶσον
(ἐσπεριώτους)

καὶ αὐθις γὰρ ἀνέκραζον εἰς τόνον λὰ μι-
(νῶρε:

—Ἦν, αἰεὶ γυναὶ τρελλόσασαι, μαυρολαὶ καὶ
(σακαφιόραι)

στερεῖσθε τοίπας ἐντελῶς; Δὲν ἔχει; οὐ
(αἰδῶ;

Τί σαλιαρίζεσθε μ' αὐτόν, ἀφουμοὶ ἐγὼ
(ἐδῶ;

Ἦν, φίλοι! Πρέπει τόχιστα καὶ ἀνευ χα
(σομερία)

νὰ λάβω μέτρα καίρια
γιὰ τούτους γὰρ τοὺς Χελλυγουντ τοὺς σα-
(χλοειδεῖς γοήτους)

τοὺς τῶσον ἀνοήτους!
Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΕΝΑΣ ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ

γιὰ τὶς

ἀρραβωνιαστικές

Ἡ Ἀμερικανὴς μὲς Κάθλιν
Χάρντεν φρονεῖ ὅτι ὁ εὐτυχὴς
γάμος ἐξαρτᾶται ἐξ ὀρισμένων
τινῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα δια-
τυπώνει ὑπὸ τύπον ἐρωτήσεων
στὶς δεσποινίδες καὶ εἰδικώτε-
ρα στὶς ἀρραβωνιασμένες νέες,
πού πρόκειται νὰ παντρευθῶν.

ΡΟΖΙΤΑ

Ένα μαραμένο λουλουδι της -έρημου

—Ακόμα και στη ζωή του ανθρώπου υπάρχει ο μεσαίω, είπε χαμογελώντας ο γέρος και πλουσιώτατος έμπορος του Λίβερπουλ. Μαάλιστα! Ο μεσαίω, η εποχή που αρχίζει με την ανακάλυψη της Αμερικής και τελειώνει με τους πρώτους συζυγικούς καυγάδες. Η Αμερική, στη ζωή του ανθρώπου, αντιπροσωπεύει α πάντα από ένα κορίτσι που το ανακαλύπτουμε με μυρβόλα ανοιξιάτικη βραδυά. Όταν φθάσει κανείς στην ηλικία μου, κατά την οποία αναγκαστικά έχει τραβήξει τα κουτιά μέσα στη δερμά, έχει ξεχάσει πολλά πράγματα... Κι' ένα μοναχά μένει αληθινό: η ανακάλυψη της Αμερικής, ή, όπως σας είπα, ο μεσαίω, κι' ένα κοριτσιότικο όνομα.

Ο συμπληρωτικός εκείνος γέρος εσταμάτησε μια στιγμή, τίσωσε για να συγκεντρώσει τις αναμνήσεις του.

Βέβαια, το όνομα ενός κοριτσιού, εξακολουθούσε. Για πολλούς αυτό το όνομα θυμίζει μονάχα ένα ευτυχισμένο έπεισόδιο της ζωής τους. Ένα φιλόκλειμμένο μίαν αργυρόλευστη βραδυά... Για άλλους όμως αυτό το όνομα έχει πολύ πιο μεγάλη σημασία. Το δικό μου το κορίτσι τώλεγε Ροζίτα, όνομα που κάνει ακόμα την καρδιά μου να χτυπά πιο δυνατά, θυπνώντας ένα πλήθος γλυκύτατες και τρυφερές αναμνήσεις. Και τρομερές, φυσικά.

Αν και άγνοούσαμε κάθε λεπτομέρεια, ξέραμε όμως ότι ο γέρος είχε περάσει μια ζωή πολύ περιπετειώδη. Και τώρα έτοιμαζόταν να μας αποκαλύψει μίαν από τις πιο μυστικές σελίδες της ιστορίας του.

—Δεν ήμουν καλά — καλά είκοσι χρονών την εποχή εκείνη, εξακολουθούσε. Ύστερα από μερικές περιπέτειες βρέθηκα σ' ένα χωριό της Νοτίου Αφρικής, ολόμοναχος, χωρίς οικογένεια και με μόνη περιουσία την υγεία και το θάρος μου. Άνηκα στο άπειρο πλήθος των τυχοδιωκτών, ανειρενόμενων διαρκώς να γίνω πλούσιος, κι' ωστόσο εδούλευα μέρα και νύχτα στα χρυσωρυχεία, περιμένοντας με ανυπομονησία τη βοήθεια της τύχης.

Ίσως να ξέρετε τί περίπου είναι ο λεγόμενος «δρόμος των αδαμάντων». Σ' αυτά τα μέρη όταν ανακαλύπτουν μίαν αδαμάντινη πέτρα, συνήθιζαν να κάνουν ένα πολύ περίεργο και κοπιαστικό αγώνισμα. Όλοι όσοι πρόκειται να εκμεταλλευθούν ένα μέρος της αδαμάντινης πέτρας, πρέπει να λάβουν μέρος σ' έναν αγώνα δρόμου. Όποιος φθάσει πρώτος έχει το δικαίωμα εκμεταλλεύσεως μιας λουριδας γής. Είναι ένας πραγματικός αγώνας

για την κατάκτηση της τύχης. Αυτά καλά πόδια και μια γερή καρδιά αρκούν κάποτε για να εξασφαλίσει κανείς μια τεραστιά περιουσία. Εκείνες τις ημέρες λοιπόν έγινε ακριβώς ένας τέτοιος αγώνας, γιατί σε απόσταση πέντε μιλίων από το χωριό βρέθηκε ένα πλουσιώτατο αδαμαντοφόρο κοίτασμα.

«Ήμαστε καμμία διακεσάρια, όλοι τυχοδιώκτες, άραδια σμένοι σε μια γραμμή, με το κεφάλι κάτω, έτοιμοι να πάμε με δρόμο. Διακόσια πρόσωπα παραμορφωμένα από την αγωνία, με μάτια που πετούσαν φωτιές. Ο ένας κυτούσε τον άλλον με δυσπιστία και μίσος. Διακόσιοι κυνηγοί του πλούτου, άνθρωποι κάθε ηλικίας και εθνικότητας, μερικοί πολύ νέοι ακόμα και κάμποσα κορίτσια που έτρεχαν για λογαριασμό των ηλικιωμένων γονέων τους.

Ένας έφιππος φρουρός κρατούσε μια γαλανή σημαία, με την οποία θα μας έδινε το σύνθημα να ξεκινήσουμε. Ο ή-

λιος μας έκαιγε το κεφάλι. Ο δρόμος ήταν ανώμαλος, πυρακτωμένος, κι' έμεις έπρεπε να τον καταβροχθίσουμε. Μια κινήσις του φρουρού, και δρόμο!... Όλοι μαζί!... Όποιος περάσει τον άλλον και φθάσει πρώτος!

«Να περιγράψω το τρελλό εκείνο τρέξιμο; Φαντασθήτε διακόσιους τρελλούς, που τρέχουν καταδιωκόμενοι από άφηνισμένους ταύρους. Μερικοί σωριάζονται στις φλεγόμενες πέτρες, άλλοι περνούν από πάνω τους και τους ποδοπατούν. Κι' εμπρός, όλο εμπρός!... Ο δρόμος είναι μακρύς, ατελείωτος... Ένα λεπτό ακόμη για το τέρμα; Μια ώρα; Δεν ξέρω. Ύστερα από λίγο βρέθηκα μόνος. Πίσω μου, ο δρόμος έρημος. Ήμουν πρώτος!... Έτσι λοιπόν, έτρεχα πάντα σαν τρελλός με το κεφάλι σκυφό, σαν να θέλα να δαγκώσω το χώμα.

«Έξαφνα, κάποιος βρέθηκε δίπλα μου. Ποιος είναι; Μια νέα δεκάξη χρονών. Την γνωρίζω και ξέρω ότι τρέχει για τον πατέρα της. Ο αέρας φαίνεται σαν να θέλει να της ξεριζώσει τα μαλλιά. Το πρόσωπό της είναι κατακόκκινο, τα μάτια της έχουν μια φοβερή έκφραση αγωνίας και φρίκης. Το φρέμα της, σχισμένο μπροστά, αφήνει να φαίνεται το πλούσιο στήθος της.

«Η νέα τρέχει, με άφαντα στη νύχτα, ως που βρίσκεται πολύ κοντά μου. Φαίνεται όμως, ότι η υπεράνθρωπη εκεί-

νη προσπάθεια κοντεύει να την γονατίσει. Ίσως, σε λίγο, κοντά στο τέρμα του δρόμου, θα σωριασθή εξητλημένη επάνω στις φλογισμένες πέτρες, και το πλήθος των άλλων που έρχονται από πίσω θα ποδοπατήσει το παρθενικό κορμί.

«Τότε ήμουν είκοσι χρονών... Η νέα έκόντευε να πέσει. Ήμουν είκοσι χρονών, είχα μπράτσα γερά και καρδιά όλο φλόγα. Η νέα άρχισε να κουτσάινει... Κανείς δεν με ακολουθούσε. Το τέρμα ήτανε πια σιμά και διέκρινα τη σημαία που θάδινε το σύνθημα της άφιξης. Τα μάτια της Ροζίτας πετούσαν κάτι παράξενες αστραπές ικεσίας. Τότε την άρπαξα από τα μαλλιά κι' από τα πόδια και την πετώ στους ώμους μου σαν μανδύα, έτσι όπως ένας δασκός φορτώνει το άρρωστο άρσενά του.

«Μια προσπάθεια ακόμη, μερικές πηδημάτα, κι' επί τέλους φθάνα, πέφτω εξητλημένος στο τέρμα με το ζωντανό φορτίο στην πλάτη. Με φλογισμένο στόμα καταφιλά και δαγκώνω αυτό το χώμα που κλείνει μέσα του τόσα πλούτη. Έπ'άνω στους κουρασμένους ώμους μου νοιώθω θερμό το σώμα της νέας, που δεν μπορεί δέβαινα να χωρισθί πια από μένα.

«Μια μέρα αποφάσισα να πάω ταξίδι. Θα πήγαινα στην πόλη, που απείχε μερικές ημέρες, για να ιδώ πώς θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω καλύτερα τα λεφτά που είχα μαζέψει σε δύο χρόνια μέσα μαζί με τη Ροζίτα. Δεν έπρόκειτο να λείψω παραπάνω από ένα μήνα.

«Εννοείται, πώς η Ροζίτα, δεν ήθελε να φύγει, αλλά του κάκου προσπάθησε να με πείσει ότι έπρεπε να εγκαταλείψω το αγέντιό μου. Τέλος, την έπεισα ότι δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά. Άλλωστε, ένας μήνας δεν θ' άργούσε να περάσει.

«Ωστόσο, ένοιωθα όλον τον πόνο της γλυκειάς μου συντροφιάς. Η αγάπη που μας ένωσε άσκούσε μεγάλη δύναμη επάνω μας. Ξέραμε λοιπόν, ότι ο μήνας αυτός του χωρισμού θα ήταν για μας πραγματικό μαρτύριο, και προ παντός για τη Ροζίτα, που θα υπέφερε πιο πολύ μόνη της.

«Έπειτα, το μαρτύριο του χωρισμού, για μας εκεί-κάτω, είναι πολύ πιο μεγάλο, παρά γι' αυτούς που βρίσκονται σε οποιοδήποτε άλλο μέρος του κόσμου. Γιατί ξέραμε ότι το αγαπημένο πρόσωπο για το οποίο πονάμε δεν μας το χωρίζει θάλασσα ή ώκεανος, αλλά βρίσκεται στη γη που πατάμε κι' έμεις. Ξέραμε ότι περπατώντας ως το μακρυνό εκείνο σημείον του ορίζοντος, θα φθάσαμε κοντά στο αγαπημένο πρόσωπο, κι' η σκέψις αυτή μας κάνει να πονάμε πιο πολύ. Γιατί ξέραμε ότι ποτέ δεν θα διαβίσαμε μερικές πολλές, έβδομάδες και μήνες, χωρίς να συναντήσουμε κανέναν από δρόμο. Κανέναν!...

«Όταν βρέθηκα καβάλλα στο αλόγο μου, η Ροζίτα, ευπρόλητη, σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών για να με φτάσει και να με φιλήσει. Και είχε τα μάτια υγρά, καρφωμένα στα

δικά μου, σάμπως επρόκειτο να χωριστούμε για πάντα. Τα μάτια της είχαν μια γεύση πίκρης. Μετά, έχτυπησα το αλόγο με το μαστίγιο, και δρόμο!...

«Όταν έστράφηκα να την αποχαιρετήσω, η Ροζίτα ήταν ακόμη εκεί, στο κατάφλι της αλυσδας μας, με χέρια τεταμένα προς μένα, στέλνοντας τον τελευταίο χαιρετισμό.

«Ήμουν νέος κι' είχα μαζέψει πολλά λεφτά. Επί τέλους, ύστερα από τόσα βάσανα και τόσες στέρσεις, μπορούσα να χαρώ τη ζωή! Είχα κερδίσει να ντύνομαι καλά και να κυττώ τις όμορφες γυναίκες, γιατί γνώριζα ότι με τα λεφτά μου μπορούσα ν' άπασχόησω τα πάντα!

«Και η Ροζίτα; Ένα τόσο άπραγματάκι, με γυμνά παρόμοια, με μαλλιά διαρκώς ανακατεμένα κι' ένα προσωπάκι ήλιοκαμένο. Ένα κορίτσι που ήξερε να σκάβει, που έκαβαλλε σαν κάου-μπού, που ύστερα από κάθε φιλήσκουπιζε το στόμα με την άναποδο του χεριού της. Ήταν άναμνησις πια, μια αδαμαντοθήρας σαν τους άλλους, που σκαλίζει διαρκώς το χώμα, με τα χέρια και τα γόνατα καταματωμένα, ζητώντας διαρκώς τα πλούτη. Μια νεαρή μου περιπέτεια, τέλος πάντων, ένα αγριακόριτσο που δεν έβαλε ποτέ της πούδρα, καλή για τους ιδρωμένους αδαμαντοθήρες που βρωμούσανε πάντα από τζίν!

«Αλλά μια μέρα, ίσως ύστερα από τρεις μήνες θέλησα να ξαναπαρώ τον ατελείωτο δρόμο του γυρισμού, για να πάω πάλι κοντά στη γυναίκα μου, να σφίξω ξανά στην αγκαλιά μου το θερμό, έρωτιάτικο κορμί της. Θέλησα να επιστρέψω για να καθρεφτιστώ στα γαλάζια της μάτια που βλάμπαν από χαρά κι' από δάκρυα.

«Το αλόγο μου καταβροχθίζει το δρόμο και όλο τρέχει, τρέχει διαρκώς!... Νά, διακρίνω τώρα τη στέγη της καλύβας μας. Ω, αν ήξερε η Ροζίτα ότι ο άνθρωπος της βρίσκεται τόσο σιμά!... Σε λίγο θα χτυπήσω την πόρτα κι' αυτή θα παρουσιασθή στο κατάφλι. Μια κραυγή, δύο μπράτσα, ένα στόμα, η χαρά, η ευτυχία!

«Η Ροζίτα δεν ήταν πια εκεί. Οι σύντροφοι, αυτοί που μέναν στις άλλες καλύβες, γύρω από τη δική μου, μαζεύτηκαν όλοι κοντά μου. Στα πρόσωπά τους είδα την έκπληξη και κάτι σαν επίπληξη. Το μικρό και σιωπηλό εκείνο πλήθος των τυχοδιωκτών, στεκόταν εκεί, στο κατάφλι του σπιτιού μου, και με κυτούσε. Η Ροζίτα δεν ήταν πια εκεί. Την είδα ν' έπι τόσες μέρες να λυγίζει και να οδύρεται, με το στενό βλέμμα στηλωμένο στο μακρυνό ορίζοντα.

«Και μια μέρα που ο φλογερός ήλιος φαινόταν πώς ήθελε να καψί και ν' αφανίσω τον μικρό εκείνο κόσμο των τυχοδιωκτών, είδα την Ροζίτα σκυμμένη επάνω στο πυρακτωμένο χώμα. Κι' έσκασε με τα νύχια της, έσκαλίζει προσπαθώντας

ΤΟ ΝΟΥ ΣΑΣ

στο πορτοφόλι

Στην Νέα Υόρκη, αυτές τις μέρες ανοίξε η περιεργότερη σχολή του κόσμου. Ένας ταχυδακτυλουργός έσκέφτηκε να χρησιμοποιήσει την ικανότητά του, όχι για να διασκεδάσει τους άλλους, αλλά για να τους δδάξει κάτι ωφέλιμο: πώς να προστατευούνται από τους λωποδύτες και τους πορτοφολάδες.

Ορισμένες μέρες λοιπόν της εβδομάδας και ώρισμένες ώρες δίνει τέτοιου είδους μαθήματα στην κεντρική αίθουσα ενός των μεγαλειτέρων ξενοδοχείων της αμερικανικής μητροπόλεως. Και το εισιτήριο της εισόδου είναι αρκετό ακριβό, όπως καταλαβαίνετε, για τι όλοι οι άκροατά του είναι πλούσιοι και πάνε μάλλον από

να ανακάλυψη κανένα διαμάντι. Ο ήλιος όμως την εξέληψε, θέλησε να την πάρει.

«Ετσι η Ροζίτα σωριάστηκε με μιάς: ένα δογνήτο, ένα όνομα ίσως της γήκε από τα χέρια, και τα γαλάζια της μάτια έκλεισαν για πάντα. Ο ήλιος, ο τρομερός αφρικανικός ήλιος την είχε κεραυνωθήσει. Την άλλη μέρα, όλος αυτός ο κόσμος, κάθε ηλικίας και κάθε φυλής, αυτό το πλήθος των άπιστων και των δάστυμων έσκυψε επάνω σ' έναν μικρό τάφο, για να προσευχηθεί και να κλάψει.

«Σου έδωσαν έναν τάφο από διαμάντια, μικρή Ροζίτα. Ίσως μια μέρα, άλλοι αδαμαντοθήρες θα θάρθουν να σκαφούν απλήστα το πυρακτωμένο χώμα, και ανάμεσα στα λαμπρότατα διαμάντια θα βρουν, τρέμοντας, το κρανίο ενός κοριτσιού είκοσι μόλις χρονών. Για μια στιγμή μόνοχα! Κι' μετά, θ' άρχίσουνε πάλι να σκάδουν, όλο να σκάδουν δαθεία στη γή...

ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΗΡΛΥ

περιέργεια. Έν τούτοις, τα μαθήματα που δίνει είναι αρκετά ενδιαφέροντα, αν λάβει κανείς υπ' όψιν του την ικανότητα και τη γρηγοράδα με την οποία εργάζονται οι λωποδύτες, ένσόν των οποίων είναι δύσκολο να προστατευθή κανείς μόνος του. Χάριν περιεργείας ανάρουμε δύο παραδείγματα, που αναφέρονται στα χρονικά της εγκληματολογίας.

ΔΥΟ ΓΕΡΕΣ ΜΠΑΖΕΣ

Ακριβώς εδώ κι' εκατό χρόνια, δηλαδή κατά το 1840, ζούσανε στο Παρίσι δύο διάσημοι πορτοφολάδες, ο Μιμι Πλέλ και ο Λεμπόρν.

Μια μέρα αποφάσισαν να συναγωνισθούν, για να ιδούν ποιος είναι ικανότερος από τους δύο. Εκείνη την ημέρα έπρόκειτο να γίνη μια μεγάλη λαϊκή έορτη, που θα τελείωνε με πυροτεχνήματα. Έπισει λοιπόν δουλειά κατά τις πέντε το απόγευμα και τα μεσάνυχτα παρουσιάστηκαν σε μίαν έλλα-αυτούς επιτροπή από συναδέλφους, που συνεδρίαζε σε μια κακόφημη ταβέρνα της οδού Σαιντ Όνορέ.

Ένας λαϊκός μυθιστοριογράφος του περασμένου αιώ-

ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΠΟΡΤΟΦΟΛΑΔΕΣ

Ο νεοορκέζος ταχυδακτυλουργός που δίνει μαθήματα προστασίας κατά των κινδύνων αυτών, ανέφερε τα παραπάνω γεγονότα και εξέγησε τα αίτια της καταπληκτικής αυτής επιτυχίας του λωποδύτη, που έχει πάντα ένα μεγάλο πλεονέκτημα απέναντι του θύματος: σκέφτεται μοναχά το κόλπο που πρόκειται να κάνει, χρησιμοποιώντας για την επιτυχία του όλη του την ικανότητα, ενώ το θύμα δεν υποψεύεται καν τί τον περιμένει.

Ο πορτοφολάς πρέπει να είναι εξαρετικά γρήγορος στο χέρι και το μάτι. Ένας απ' αυτούς μάλιστα ώμολόγησε κάποτε το εξής καταπληκτικό:

—Τα δάχτυλά μας, είπε, βρίσκονται σε μια συνεχή ποινή. Όταν είμαστε στη φυλακή κλεβόμαστε μεταξύ μας για να βρισκόμαστε πάντα σε φόρμα. Στη φυλακή μάλιστα τελειοποιούμαστε, γιατί είναι πολύ δύσκολο να κλέβει κανείς τους λωποδύτες και τους πορτοφολάδες!

Ένας λαϊκός μυθιστοριο-

γράφος του περασμένου αιώ-
νος, ο Μαστριανί, σε ένα από
τα έργα του μιλάει για τους
πορτοφολάδες της εποχής του.
Και λέει πως οι περισσότεροι
απ' αυτούς έγδερναν την άκρη
από τα δύο πρώτα δάχτυλα
του χεριού, που γίνονταν έτσι
υπερευαίσθητα και έπιαναν το
διάφορο αντικείμενο με την
μεγαλύτερη ελαφρότητα που
μπορεί κανείς να φανταστή
«Ετσι, δεν υπήρχε ποτέ κίνδυ-
νος να συλληφθούν επ' αυτό
φάρω.

Ο λωποδύτης αυτός ήταν
μανιώδης χαρτοπαίκτης, και
μια μέρα που έτυχε η έξης πε-
ριπέτεια. Έπαιξε σε μια μυσ-
τική λέσχη και σε μίαν ώρα
έχασε όλα τα λεφτά που είχε
μαζί του.

Εβγήκε τότε από τη λέσχη,
έκανε μια δόλτα στα βουλε-
βάρτα και μετά μια ώρα είχε
αφαιρέσει από διάφορους δια-
βάτες τα ρολόγια και τα πορ-
τοφολιά τους. Έτρεξε στον
κλεπταποδόχο του, άφησε τα
πράγματα, έπηρε τα ανάλογα
λεφτά και ξαναγύρισε στη λέ-
σχη. Τάχασε όμως κι' αυτό
και ξαναγύρισε στα βουλεβάρ-
τα για να προσποιηθή νέα.Αυ-
τό έγινε τρεις φορές, ως που
η τύχη τον ευόησε κι' έκέρδι-
σε όλα τα χαμένα, με τους
τόκους.

ΝΟΜΟΙ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

Άλλως τε, οι λωποδύτες ου-
τοι έχουν δικούς τους νόμους
και κανόνες τους οποίους δεν
παραβαίνουν ποτέ.

Ο πρώτος και κυριώτερος
νόμος είναι ότι δεν εργάζονται
ποτέ μόνοι, αλλά πάντα με έ-
να σύντροφο. Προσποιούνται
πως είναι άγνωστοι μεταξύ
τους, διπλώνουν το θύμα
και εργάζονται με απόλυτον
συγχρονισμό. Και αυτό στη
γλώσσα τους, το λένε «σάνδου-
ιτς», γιατί πραγματικά το
θύμα τους μοιάζει με μια φέ-
(Το τέλος στη σελίδα 50)

ΜΑΝΤΩ & ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ

ΤΟ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ
ΔΥΟ ΓΕΝΝΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙ-
ΣΤΩΝ. — Η ΜΑΝΤΩ ΜΑΝΘΑ-
ΝΕΙ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ Υ-
ΨΗΛΑΝΤΗ ΜΕΣ' ΤΗ ΦΩΤΙΑ
ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ. — ΜΙΑ ΠΑ-
ΛΗ ΨΥΧΗΣ ΜΕΤΑΞΥ ΠΑΤΡΙ-
ΔΟΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ. — Η Α-
ΠΕΛΠΙΣΙΑ ΤΟΥ ΥΨΗΛΑΝΤΗ.
— ΜΙΑ ΛΕΥΚΗ ΝΥΧΤΑ ΜΕ-
ΣΑ Σ' ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑ-
ΣΤΡΟΥ. — ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕ-
ΝΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΝΤΑΛΛΑ-
ΣΟΥΝ ΟΥΤΕ ΕΝΑ ΦΙΛΙ —
ΟΠΟΥ Η ΜΑΝΤΩ ΜΕΝΕΙ ΧΩ-
ΡΙΣ ΣΤΕΓΗ. — ΣΚΛΗΡΕΣ
ΣΤΙΓΜΕΣ ΣΤΟ ΝΑΥΠΛΙΟ. —
Ο ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΧΩΡΙ-
ΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ
ΤΟΥ ΥΨΗΛΑΝΤΗ.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο 'Υψηλάντης συναντούσε την Μαντώ, μέσα στη φωτιά του πολέμου, στον κάμπο του 'Αργους όπου ο ελληνικός στρατός είχε στήσει καρέτι στον Δράμαλη.

Στο όχυρο κάστρο που είχε στρατοπεδεύσει η Μαντώ με τα παλληκάρια της, είχαν ξαντανιώσει κι' άλλοτε, οι δυο γενναίοι αγωνιστάι. Μά και πολύ πρίν, είχαν ξαντανιώσει. Γιατί και οι δύο, έπεδωκαν σ' αυτή την συνάντησι...

Από την Τεργέστη ακόμη, όπου είχε καταφύγει η Μαντώ με την οικογένειά της, ο 'Υψηλάντης γνωριζόταν μαζί της. Ήταν τότε μόλις 18 ετών, αυτή πάνω στην ανθηρή της νεότητος της. Λά μπέλλα γκρέκα — ή ώραία 'Ελληνίς — την άποκαλούσαν οι ντόπιοι. Και πραγματικά ήταν χάριμα όφθαλμών η Μαντώ.

Ο 'Υψηλάντης την αγάπησε μόλις την αντίκρουσε. Συνδεόμενος στενά με τον πατέρα της τον Νικόλα Μαυρογιάννη, που ήταν ένας από τους πιο σημαντικούς φιλικούς, είχε την πολύτιμη ευκαιρία να γνωρίσει από πολύ κοντά την όνειράδουσα όμορφιάς κόρη του.

Η Μαντώ δεν έμεινε βέβαια άσυγκινητή από τις ευγενικές φιλοφρονήσεις που της έπεσάφεισε κάθε τόσο ο 'Υψηλάντης. 'Αλλά, ποτέ δεν πέρασε από το νου της, ότι ο γόνος της άριστοκρατικής αυτής οι-

κογενείας της μιλούσε κι' αγάπη. Γιατί, ήταν τόσο πολιτισμένη ή συμπεριφορά του και με τόσο υπερηκότα και ευγένεια έπενδυμένα τα έρωτόλογά του, ώστε πίστευε μάλλον σε μια ζωηρή συμπάθεια παρά σ' ένα έρωτα.

Γι' αυτό, όταν στο κάστρο του 'Αργετικού κάμπου, ο 'Υψηλάντης, σφίγγοντάς της το χέρι, της είπε με συστολή, που με κόπο κατέστειλε :

— Δεσποσύνη, είμαι ευτυχής γιατί σήμερα, για πρώτη φορά από την γνωριμία μας, θα μάς δοθεί ή ευκαιρία να μείνουμε όλη την νύχτα μόνοι.

Η Μαντώ, τίνεζε ξαφνιασμένη τα χρυσά μαλλιά της στον αέρα και κυττώντας μ' δάανοιχτα μάτια τον 'Υψηλάντη, τούπε :

— Μά, πρίγκηψ... Δεν σ'ας καταλγδαίνω...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΙΣ

Τότε ο πρίγκηψ, δόηκε την μοναδική ευκαιρία να της εξηγήσει, ότι έως τότε, κρινόντάς το πρόωρο, δίσταζε να της εκμυστηρευθί :

— Μαντώ, της είπε ενώ τα μάτια του πετούσαν φλόγες. Η τύχη θέλησε ώστε άπόψε, την κρίσιμότερη βραδυά που περνά ή πατρίδα μας δόκκληρη, περιμένοντας την φοβερή κάθοδο του Δράμαλη με τις όρδές του, να σ'ας όμολογήσω το φοβερό μυστικό της καρδιάς μου, που μου πιέζει τόσον καιρό την ψυχή.

» Ο Δράμαλης άπόψε πρόκειται να καταστραφή. Το κάστρο αυτό, όπου θα φιλοξενηθούμε άπόψε κι' οι δυο, πρόκειται αύριο να έγκραταλειφθί. Ο Δράμαλης πιστεύει ότι σ' αυτό έχουμε βασίσει την έπιτυχία της άμυνής μας. 'Αλλά έμεις δεν θ' άμυνθούμε, θα έπιτεθούμε... Ναι, μη σ'ας φανή αύτά παράξενο. Αύριο δεν θα πολεμήσουμε, ούτε έγώ, ούτε σεις... Τά τα κταοίησα τα πράγματα, κατά ένα τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορέσετε να μου χαρίσετε άπόψε μια λευκή νύχτα αγάπης... Μαντώ, σ'ας αγαπάω. Από την Τεργέστη που σ'ας γνώρισα, από την πολιορκία της Καρύστου, απ' την έκστρατείά της Θεσσαλίας... Σ'ας άφίκα να το καταλάβετε με χίλιους δυο τρόπους. Δεν τολμούσα να προσφέρω την μεγάλη λέξι, γιατί φοβόμουν την άρνησι...

— Και σήμερα, δεν την φοβάσθε, πρίγκηψ; τον διέκοψε ή Μαντώ, που πάντα έμβρόντητη τον άκουε σαν σε έκστασι.

— Όχι. Γιατί έχει φουλτώσει τόσο το αίσθημά μου για σ'ας που νοιάθω ότι κατέχω την δύναμι να κατανικήσω κάθε διασταγμό σας... Άπόψε όλη ή νύχτα και όλος ο πύργος είναι δικός μας. Τα παλληκάρια σας θα φύγουν για τους Μύλους άπόψε, όπου θα πάτε να τ' ανταμώσετε αύριο. Κι' έγώ, αύριο πρωί — πρωί θα ξεκινήσω για ν' ανταμώσω τον Κολοκοτρώνη. Ο Δράμαλης θα φάση αύριο την νύχτα. Θα στρατοπεδεύσει και θα έτοιμασθί για την επίθεσι. Μα όταν έπιτεθί, θα αντίκρουση την έρημια. Στο μεταξύ ο 'Ανδρούτσος απ' τη Θεσσαλία, ο Τομπάζης απ' τον Κορινθιακό, ο Νικητεράς απ' τη Ρούμελη, θα τούχουν στήσει στενή πολιορκία. Κι' άφού τον εξαντλήσουν απ' την πείνα και την δίψα — γιατί τα πρόβια θα τ'α κρατούν όλα στον τόπο, τ'α δέ πηγάδια του κάμπου έχουν ήδη στερέψει όλα από ένα θαύμα του Θεού — θα τον χτυπήσουν κατακέφαλα...

» Έτσι, δεσποσύνη, από αύριο δεν θα βρεθίτε πια στην ανάγκη να υποφέρετε μέσα στην άβάσταχτη κάβα του κατακείμενου κάμπου, το μπαρούτι της φωτιάς και την αγάνια του πολέμου.

Ανωρθώθηκε άγριεμένη και διαμαρτυρήθηκε ή Μαντώ στα λόγια αυτά :

— Μιά Μαντώ, δεν υποφέρει ποτέ από τίποτε!

— Ίσως. Δεν είναι όμως γεννημένη για το βαρύ έργο του πολέμου. Γιατί πιστεύω, Μαντώ, ότι θα μπορούσατε να φανήτε άπείραως χρησιμότερη στην πατρίδα μας αν πετούσατε τ' άνδρικά αυτά ρούχα που φοράτε και τ' όβριος του πατέρα σας και άναλαμβάνετε με την θεία γλυκύτητα της φωνής σας να προπαγανδίζετε την ίερά

ιδέα της έπαναστάσεως. Να ξυπνήσετε όσους άκόμη έχουν διαταγμούς... Να έμβουσιάζετε και να έμψυχώσετε όσους κοιμούνται. Κι' άκόμη, να αναλάβετε με τ' ό κύρος της προσωπικότητάς σας να καταναύασετε τον σάλο των παθών, των διχονοιών και φιλοδοξιών που έχουν έμφανισθί τελευταία μεταξύ των πολιτικών και των στραταρχών του ίερού άγώνος μας.

— Μιά γυναίκα είναι πολύ άδύνατη για μια τόσο σοβαρά άποστολή.

— Οιαδήποτε άλλη, ναι. Όχι όμως και σεις, Μαντώ...

— Έγώ όμως νοιάθω τον έαυτό μου πολύ άδύνατον ν' αναλάβη ένα τέτοιο βαρύ έργο...

«—ΕΠΑΨΑ ΝΑ ΕΙΜΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑΙ!»

Φλόγες άνυπομόνου αγώνιας φώτισαν τα μάτια του 'Υψηλάντη. Αγκάλιασε με ένα βλέμμα θαυμασμού και λατρείας την φαρφουρένια μορφή της νεαρής πολεμιστρίδας.

— Είσθε άδύναμη για τον πόλεμο και όχι για το λεπτό έργο που σ'ας άνέφερα! φώναξε. Όχι, δεν έχω δικαίωμα ν' άφήσω τ'α σφριγώντα νεύατά σας, την εύθραυστη όμορφιά σας και την πουπουλένια ψυχή σας να φθείρουνται στο καμίνι των κακουχιών του πολέμου... Γιατί, για μια γυναίκα ή όμορφιά — και μάλιστα μια όμορφη σαν τη δική σας — άποτελεί ένα από τα ισχυρότερα και χρησιμότερα όπλα για την πατρίδα μας. Και σεις, με τέτοια όμορφωσι, τόσες γλώσσες, τέτοια ευγένεια, μπορείτε να τ'ο χρησιμοποιήσετε αυτό το όπλο ποικιλοτρόπως.

Μιά ρόδινη άνταύγεια πορφύρωσε τα μάγουλα της Μαντώς.

— Αν συνεχίσετε, πρίγκηψ, στον τόνο αυτό, θα μ' αναγκάσετε να σ'ας άποχαίρετίσω, τού είπε φανερά στενωχωρημένη.

— Θέλω να πιστεύω ότι δεν έχω καμμία υπερβολή, δεσποσύνη... ψιθύρισε ο 'Υψηλάντης.

— Γιατί με κρίνετε σαν γυναίκα, άφού έπαψα από καιρό να είμαι τέτοια, φώναξε ή Μαντώ όλοπρόθυμη από το ζήναμμα της ζωηράς συζητήσεώς. Δεν ξέρετε ότι απ' την ήμερα της Έθνεγερσίας μας δεν είμαι παρά ένα άνθρωπινο δν που πολεμά για την ανεξαρτησία της πατρίδας του, άδεν γνωρίζετε μήπως από λόγια για τον όποιο φορά τ' άνδρικά αυτά ρούχα; Γιατί λοιπόν με πιέζετε ν' άπαρηθώ την φωνή της καρδιάς μου, να καταπνίξω τον πόθο της έλευθερίας που κατακαίει το είναι μου;

Ο 'Υψηλάντης σιώπησε άποστομωμένος. Δεν εύρισκε λόγια να εξηγήσει στην θερμή αυτή πατριώτισσα ότι ή ανθρώπινη καρδιά δεν ζή μόνο με τα ύψηλά αισθήματα, όπως της γενναίουψυχίας και της φιλοπατρίας, αλλά και με κάποια άλλα ταπεινότερα και εύτελέστερα, όπως τον έρωτα...

— Δεσποσύνη, συνέχισε. Μη θέλετε να με τυραννήτε. Σ'ας εξήγησα προηγουμένως τους λόγους που επιβάλλουν να σ'ασε την πολύτιμη νεότητά σας. Και άκόμη, πώς κατάρβωσα να σ'ας εξασφαλίσω άπόψε μια νύχτα γαλήνης και περισυλλογής. Θελήσατε, σ'ας ίκετεύω, να μου κρατήσετε όλίγες ώρες συντροφιά, άπόψε... Άπόψε που δεν φοβούμεθα κανένα έχθρό και μπορούμε να κοιμηθούμε με τ'α όπλα κρεμασμένα στον τοίχο.

— Πρίγκηψ, θα μείνω μαζί σας! είπε τέλος άποφασιστικά ή ηρώτις της 'Ελληνικής Έπαναστάσεως, ενώ μέσα απ' τα μάτια της περνούσε μια άστροπη φωτός. Θ'α μείνω όσο θελήσετε. Και θα προσπαθήσω να πεισθώ απ' τα λόγια σας...

Έξαλλος από χαρά ο 'Υψηλάντης έσπευσε προς το μέρος της. Άρπασε το χέρι της και το έφερε με ευγένεια σ'α χείλη του.

— Σ'ας εύχαριστώ, ψιθύρισε συγκινημένος.

ΝΥΧΤΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΧΩΡΙΣ ΕΝΑ ΧΑΔΙ!

Έπ'άνω σ' ένα άχυρμένο στρώμα, μέσα σ' ένα γυμνό από κάθε άλλη επίπλαστο δωμάτιο, ο 'Υψηλάντης και ή Μαντώ, έ-

γρυπνούσαν συζητώντας.

Μιά πάλι άγρια, δουθή όμως και άσφα νέρωτη, διεξάγεται μετωξύ των. Η Μαντώ, γνωρίζει καλά ότι, αν ύποκύψη στην σαγήνη του υπέρχου έρωτος που της προσφέρεται, δεν θ'άνε πια σε θέσι να έξυπηρετήση την πατρίδα της. Η γυναικεία διαίσθησις της της λέει ότι αν άφυσώθι στον 'Υψηλάντη, θα παύση να είναι ή καπετάνισσα που όλοι ύπακούουν και σέβονται.

Ο 'Υψηλάντης, πάλι ξέρει πολύ καλά πώς απ' την βραδυά αυτή έξαρτάται ή ευτυχία της ζωής του. Αν λιποψυχήση, έχασε την αγάπη της υπέρχου αυτής γυναικάς. Όσοσο, δεν τολμά και να επιστρατεύση όλο το θάρρος της γενναίας ψυχής του. Γιατί έχει συναισθήσει της μειονεκτικότητός του άπέναντι των γυναικών. Γνωρίζει ότι δεν είναι ούτε όραίος, ούτε γούρι, ούτε με κυπαρισσένιο κορμί.

Απεναντίας, είναι πολύ άσχημος... Και ή Μαντώ, ένας άγγελος όμορφιάς.

Κατω από τ' άχρό φως του λυχναριού που κρέμεται στον τοίχο, ή μορφή της Μαντώς φαίνεται σαν Μαντόνα του Ραφαήλου. Έχει τα μαλλιά λυτά, το στήθος έλευθερό από τις πανοπλίες, τα μπράτσα άνοιχτά, άλαδάρτρινα.

—Λοιπόν; τολμά να ρωτήση ο 'Υψηλάντης ύστερα από μια μακρόχρονη σιωπή. Δεν θ' άνοιξετε λοιπόν την θύρα της έλπίδος στην αγωνιάς ψυχή μου;

— Γιατί είσθε τόσο άνυπομόνος, πρίγκηψ; Γιατί δεν περιμένετε το τέλος του μεγάλου άγώνος μας; Τότε, ίσως...

— Πάλιν ίσως; Πάλιν ποτίζει την καρδιά μου με το δηλητήριο της άνέλπιδος άναμνησις;

— Ύψηλότε, έπιμένετε να σ'ας πώ κάτι που και έγώ άγνώω; Σ'ας όμολογώ ότι ή αγάπη που μου προσφέρετε άποτελεί για μένα μια από τις μεγαλύτερες τιμές. Ένας πρίγκηψ, να ζητή τον έρωτα μιας χαρικής...

— Μην άυτοαπεινώνεσθε, Μαντώ. Η καταγωγή παίζει τον τελευταίο ρόλο εκεί όπου μιλούν οι καρδιές.

— Ίσως... Όμως έγώ δεν ξεετάζω, όπως σ'ας είπα προηγουμένως, την καρδιά μου...

Η έπιμονή της Μαντώς, άφώτισε για μίαν άκόμη φορά τον 'Υψηλάντη. Λαχταρούσε βέβαια, την πολύτιμη αγάπη της. Μά, δεν ήθελε και να στερήση την αγωνιζόμενη σκληρά πατρίδα του από μια γενναία πολεμιστριά.

Πλησίασε δειλά την Μαντώ και της άρπασε το χέρι. Ήταν πολύ συγκινημένος. Με ευγένεια και διάκρισι το έφερε διαστικά σ'α χείλη του. Και άπέθεσε ένα παρατεταμένο φίλι. Η Μαντώ δεν έφερε αντίστασι.

— Με συγχωρείτε της είπε, αν σ'ας λύπησα, χωρίς να το θέλω. Σ' αυτό όμως δεν φταίω έγώ, αλλά ή ούράνια σαγήνη σας... Καληνύχτα σας, Μαντώ...

— Ποι πάτε, πρίγκηψ; ρώτησε φανερά λυπημένη ή αγωνιστριά. Το κάστρο δεν έχει άλλο ύπνοδωμάτιο.

— Θα κοιμηθώ στο διάδρομο του Ισογείου...

— Μπορείτε να μείνετε μαζί. Σ'ας είπα! Δεν είμαστε παρά δυο στρατιώτες. Πρό πολλού έχω λησμονήσει το φύλον μοι έγώ...

Έτσι, το ιστορικό εκείνο βράδυ, δυο καρδιές αληθινά έρωτευμένες, κοιμήθηκαν μαζί στο ίδιο δωμάτιο. 'Αλλά, πόσο χωρισμένες... Πόσο μακριά ή μ'α από την άλλη...

Την έπομένη χωρίστηκαν. Η Μαντώ άνεχώρησε για τους Μύλους. Και ο 'Υψηλάντης για ν' ανταμώση τον Κολοκοτρώνη.

— Πάντα έλπιζω, Μαντώ, ήσαν τ'α τελευταία λόγια που της άπήλυνε άποχαίρετάς την.

— Δεν έχω το δικαίωμα να σ'ας το άπαγορεύσω αυτό, πρίγκηψ, τον καθούχασε σ'α μέτωπο υγρά από τ'α δάκρυα ποί! με κόπο συγκρατούσε.

ΠΟΝΕΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ

Δεν το είχαν έλπίσει κι' οι δυο. Κι' έ-

ΤΑ ΘΗΡΙΑ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Τα θηρία δεν κάνουν καθόλου... το θηριο, όταν άρχίζουν να πέφτουν γύρω τους, σαν βροχή, οι άεροπορικές δόμβες! Αυτό τουλάχιστον άποδεικνύει ένας Άγγλος ρέπορτερ, που άσχολήθηκε τελευταίως με τ'α ζήτημα της αντιδράσεως, που δείχνουν τα έκαπομείναντα διάφορα θηρία του ζωολογικού κήπου του Λονδίνου, κατά την διάρκεια των έναερίων βομβαρδισμών.

Προς τούτο, ο Άγγλος ρέπορτερ έπεσκέφθη τους άρμόδιους του ζωολογικού κήπου και πρώτον άνέκρινε τον φύλακα του τμήματος των πιθήκων: «Οι παδιανοί, απήντησε ο φύλακας, φαίνεται να τ'α χρειάζονται για καλά. Όταν την νύχτα πέσουν δόμβες και άκουσθούν οι τρομακτικοί κρότοι των έκρήξεων, οι παδιανοί, φαίνεται τρομοκρατούνται. Και τρομοκρατούνται τόσο πολύ, ώστε μόνο από το μεσημέρι κι' έπειτα της έπαύριου, είναι δυνατόν να έπιτρέψω με πλησιάζουν προς τα κλουβιά των οι έπικέπται του ζωολογικού κήπου. Όλο το πρωί, οι πιθήκοι αυτοί, υπό το κράτος άκόμης της έντυπώσεως, εκ των κρότων της νύχτας κάθονται συμμαζεμένοι, άποτραβηγμένοι στο δάσος του κλουβίου των, όλοσούρι. Ξαφνικά, ο άρχηγός των ύψων την φωνή. Ύστερα από αυτό, σαν να τούς έδόθηκε το σύνθημα, οι πιθήκοι άρχίζουν να χειρονομούν και να δαγάζουν διάφορες κραυγές σαν να συγκροτούν συμβούλιο προς συζήτησιν των νυκτερίων έντυπώσεων. Οι μόνοι από τους πιθήκους που διατηρούν, όπως πάντοτε, την φιλοσοφημένη ήσυχία των, είναι οι ούρακοτά-γκοι! Όλοι οι άλλοι πιθήκοι συμμαζεούνται φοβισμένοι και ζωαμένοι σε μια γωνία του κλουβίου των και μόνο οι ρωμαλέοι άρσενικοί, κατά τα διαλείμματα των βομβαρδισμών, ριψακινδυνεύουν να προχωρήσουν προς τα κλουβία και να ιδούν τί συμβαίνει. Στον

παραμικρό όμως θόρυβο το δάζουν στα πόδια και άποσύρονται πανικόβλητοι. Το άποτέλεσμα είναι, ότι την έπαύριον παρίσταται άνάγκη... μεγάλης και γενικής καθαριότητος στο κλουβί των πιθήκων. Ο φόβος, βλέπετε, έχει κάποτε τόσο... πέρες συνέπειες!»

Οι έλέφαντες κατορθώνουν αντίθετως να διατηρούν την παχύδερμη άναίσθησία των. Τα παχύδερμα αυτά έδειξαν άνησυχία μόνο τις πρώτες νύχτες των βομβαρδισμών και τραβούσαν νευρικά τις άλυσίδες των —γιατί την νύχτα οι έλέφαντες άλυσσοδένονται — μετά όμως έσυνήθισαν και από τότε άπόλυτη ήσυχία έπικρατεί στο τμήμα των έλεφαντων κατά την διάρκεια των έναερίων βομβαρδισμών.

Ήσυχία δείχνουν κατά την διάρκεια των βομβαρδισμών και οι ρινόκεροι. Άτάραχοι κατά το μάλλον και ήττον δείχνονται κατά την διάρκεια των βομβαρδισμών και οι βουβαλοί. Σ' αυτούς δεν φαίνεται να κάνουν καμμία έντύπωσι ούτε οι φωτοβόλιδες. Ο κόσμος να χαλά από τις έκρήξεις, οι βίσσωνες δεν άποφασίζουν να μπουν στους σταύλους των. Διανυκτερεύουν στο ύπαιθρο. Τα μεγάλα αϊλουρσειδή, λεοντάρια, τίγρεις, ζαγούαροι, λεοπαρδάλεις διατηρούν κατά την διάρκεια των νυκτερίων βομβαρδισμών, όλη τους την άξιοπρέπεια. Δεν φαίνονται καθόλου να φοβούνται.

Δειλότερες είναι οι άρκούδες. Άκόμη πιο άξιοβρόντητοι είναι —ποίος θα το έπίστευε— οι κροκόδειλοι. Αυτά τα θηρία χαλούν τον κόσμο από τις κραυγές καθ' όλη την διάρκεια του βομβαρδισμού και των έκρήξεων. Το ρεκόρ όμως του πανικού το έχουν τα περιστέρια. Την έπαύριον κάθε νυκτερίου έναερίου βομβαρδισμού, όλα τα μικρά περιστέρια βρίσκονται ψάρια στις φωλές των. Πηβαίνουν από φόβο! Όχι έκρήξεις δόμβας, αλλά άπλως μία πιστολιά άρκεί για να ψοφήσουν!

μωσ ή μοίρα το θέλησε. Μόλις κόπασε ή έπαναστατική τρικυμία και ή αύγη της έλευθερίας άρχισε να ροδίζει, βρέθηκαν κι' οι δυο στο Ναύπλιο, όπου είχαν συγκεντρωθί όσοι είχαν γλυτώσει απ' την θύελλα του πολέμου.

Η Μαντώ ήταν πια πάμπωτη. Άφού είχε διαθέσει την περιουσία της στην έξοπλιση στρατιωτικών σωμάτων και την κατασκευή των δυο πλοίων της, στο Ναύπλιο άναγκάστηκε να καταθέση και όλα τα κοσμημάτα της για να σώση απ' την πείνα τους άνδρείους άναξιοπαθούντας.

Ο 'Υψηλάντης ήταν άποκατατημένος από καιρό εκεί. Όταν πληροφορήθηκε την άφίξι της, έστειλε κι' την έκάλεσε. Μά, ή Μαντώ, περήφανη στην φτώχεια της, άρνήθηκε. Ήξερε ότι την καλούσε για να την συνδράμει.

Ύστερα από λίγους μήνες, τελείωσαν και οι τελευταίοι πόροι της. Και βρέθηκε στην άνάγκη να ζητήσει απ' την κυβέρνησι να της παραχωρήσουν ένα ένδιαιτημα... Κινδύνευε να κοιμηθί στους δρόμους...

Η Έθνική Συνέλευσις της παρεχώρησε τότε ένα έθνικό σπίτι. Τί είρωνεία και πόνος όμως! Βρισκόταν πλάι στο μέγαρο του 'Υψηλάντη!

Λίγο άργότερα, την διώρισαν διευθύντρια στο όρφανοτροφείο Ναυπλίου. Έκει πήγε και την βρήκε ο 'Υψηλάντης μια μέρα.

— Με άποφύγετε! Γιατί; ήσαν τα πρώτα λόγια που της είπε.

— Δεν είμαι πια άξία ενός πρίγκη

πος! του απήντησε με πόνο. Είμαι ένα έρείπιο... 'Αλλά και ούτε ενός 'Υψηλάντη. Σ'ας έπικρανα τόσο, που δεν αξίζω ούτε της συγγνώμης σας.

— Άλλά, Μαντώ. Η καρδιά μου όλοκληρη πάντα σ'ας άνίκη! φώναξε άτελιτισμένος ο 'Υψηλάντης.

Φαίνεται ότι οι δυο γενναίοι άγωνιστάι έδωσαν τότες άμοιβάδες εξηγήσεις αυτή τη φορά, ώστε άναζωπύρωσαν την φλόγα του μισοσυνσμένου αισθήματος των. Γιατί οι ιστορικοί μάς βεβαιώνουν ότι οι σχέσεις Μαντώς και 'Υψηλάντη, έγιναν τόσο στενές στο Ναύπλιο, ώστε προέκυψαν την δυσάρεσκεια του τότε πρωθυπουργού Κη.λέτη, που δεν συμπαθούσε τον 'Υψηλάντη.

Και ένα πρωινό, ή άνυπόπτη Μαντώ, έλαβε την διαταγή να έγκαταλείψι το Ναύπλιο και να μεταβή στην ιδιαίτερη πατρίδα της, την Μύκονο. Μάλιστα, της άφαιρείτο προσωρινώς και ο βαθμός του άντιστρατήγου που της είχε άπονειμηθί, τιμή ένεκεν...

Άπογοητευμένη, συντετριμμένη, ή Μαντώ άναγκάστηκε να ύπακούησι. Και άνεχώρησε για την Μύκονο. Εκεί, μόλις έστους πληροφόρήθηκε τον θάνατο του 'Υψηλάντη.

Ένα πονεμένο ειδύλλιο γεμάτο άγνό άποκατάστασι και άδολο ρομαντισμό... Αυτή ύπάρχει ή ιστορία γνάπης του 'Υψηλάντη και της Μαντώς.

MIX, ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

Η ΚΟΡΗ του Πάστορος

Μιά σύγχρονη αίσθημα-
τική ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ο Μπόμπ Μπέσλεϋ πετούσε με το αεροπλάνο του σε μεγάλο ύψος στὸν οὐρανὸ τοῦ Τιγάκ Τσάο, ὅταν μιὰ σφαῖρα ὁρῆκε τὴν μηχανή σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ζωτικότερα σημεῖα τῆς. Δὲν τὸ ἔβλεπε λοιπὸν παρὰ νὰ προσγειωθῇ μπροστὰ στὸ στρατόπεδο τῶν Κινεζῶν ἐπαναστατῶν, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσαν ἀπὸ κάτω καὶ τὸν ἐπερίμεναν νὰ γκρεμισαῖν ἀπὸ τὰ ὤψη ἐκεῖνα.

Ὡστόσο, ὁ Μπέσλεϋ ἔκαμε μερικὸς ἐπιδέξιους χειρισμούς· καὶ κατάρθωσε νὰ προσγειωθῇ σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ ἐκεῖ, μπροστὰ στὸ σπῆτι ἐνὸς ἱεραποστόλου. Τὸν εἶδαν ὅμως καὶ μὲν τὸ ἀεροπλάνο προσγειώθηκε, ὁ Μπόμπ ἔκουσε πίσω του τὸ χαρακτηριστικὸ τραγοῦδι τοῦ πολυβόλου.

Ὁ νεαρὸς πιλότος πετάχθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ μόνον καταφύγιον ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντά· τὸ σπῆτι τοῦ ἱεραποστόλου. Τότε τὸ πολυβόλο ἔστα μάστιξ. Καὶ αὐτὸς ζαλισμένος ἀκόμη ἀπὸ τὴν περιπέτεια, ἄκουσε σὰν σὲ ὄνειρο, μιὰ φωνὴ ποὺ τοῦ ἔλεγε:

— Ἐλάτε λοιπὸν, γρήγορα!
Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ εἶχε ἀνοίξει καὶ στὸ κατώφλι φαίνονταν μιὰ σκιά. Προφανῶς, οἱ ἐπαναστάτες εἶχαν σταματήσει τὸ ντοφεκίδι ἀπὸ τὸν φόβο μήπως χτυπήσουν αὐτὸν ποὺ στεκοῦσαν στὴν πόρτα.

Ὁ Μπόμπ ὤρμησε πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἐμπήκε μέσα καὶ ἡ πόρτα ἐκλείσθη πίσω του. Καὶ στὸ σκοτάδι δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ παρὰ μιὰ λευκοντυμένη σιλουέττα.

— Ὑστερα ὅμως, σιγὰ σιγὰ τὰ μάτια του ἐσυνήθισαν στὸ σκοτάδι καὶ μπόρεσε νὰ διακρίνῃ πὼς ἡ σιλουέττα ἐκείνη ἀνῆκε σὲ μιὰ γυναῖκα, καὶ μάλιστα στὴ μνηστὴ του, τὴν Ἄννα Πέτερς.

Εἶχαν γνωρισθῇ στὸ Πανεπιστήμιο κάμ περὶ ἑξήκοντα πρὶν καὶ εἶχαν ἀγαπήθῃ. Ἀλλὰ δὲν μίλησαν ποτὲ γιὰ γάμο, γιὰτὶ ἡ κοινωνικὴ του θέσις δὲν εἶχε καλὰ σταθεροποιηθῇ καὶ δὲν μπορούσε νὰ δημιουργήσῃ οἰκογένεια. Ἐτοί· ὁ Μπόμπ τὴν ἄφησε στὴ Βοστώνη καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἄπω Ἀνατολή, ὅπου κατατάχθηκε ἐθελοντῆς στὴν ἀεροπορία μὲ ἑξὶ χιλιάδες τάλληρα τὸν μῆνα.

— Ἄννα, τί κάνεις ἐδῶ; τὴν ρώτησε μόλις κατάρθωσε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του.

— Ἀνῆκα στὴν ἱεραποστολή, ἀπήντησε ἡ Ἄννα ἥρεμα.

— Ἐσὺ, ἐδῶ, μέσα σ' αὐτὴ τὴν κόλασι;

— Μὴ φοβάσαι καὶ οἱ ὁστρατιῶτες δὲν μποροῦν νὰ πυροβολήσουν κατὰ τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ. Ἀπὸ τότε ποὺ ἦρθε ἐδῶ πέρα ὁ πατέρας ὡς ἱεραποστόλος ἐξοφάλοις τὴν ἀσφάλεια γιὰ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του.

— Καὶ ποῦ εἶνε ὁ πατέρας σου;

— Μέσα στὸ δωμάτιό του.

Ὁ Μπόμπ ἐκτύπησε πάλι τὴν Ἄννα, θυμῶς πὼς τὴν εἶχε ἀφήσει πέντε χρόνια πρὶν μικρὸ κορίτσι ἀκόμα καὶ εἶδε πὼς ἔγινε πρὸ ὁμορφῆς, καλοδεμένη, σωστὴ γυναῖκα.

— Ἐσένα ὅμως θὰ σὲ πιάσουν, μουρμούρισε. Ὁ πατέρας δὲν μπορεῖ νὰ φίλο ξενὴ στρατιωτικούς.

Ἀκούσθηκαν χτύποι στὴν πόρτα. Ἡ Ἄννα ἐκτύπησε τὸν Μπόμπ μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ δὲν ἐτόλμησε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα.

— Ὅθι παραδοθῶ, ἔκαμε ὁ Μπόμπ θλιβέν...

Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικὰ.

— Ναί, ἀλλὰ θὰ σὲ σκοτώσουν!

— Τὸ ξέρω, ἀλλὰ τί θέλεις νὰ γίνῃ;

— Δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀφίσω, Μπόμπ, δὲν ἀντέχει ἡ ψυχὴ μου.

— Πρέπει νὰ φανῶς δυνατὴ.

Πάλι ἀκούσθηκαν χτύποι στὴν πόρτα.

— Ἀκούσε, Μπόμπ, ἔκαμε τότε ἡ Ἄννα μὲ ἀγωνία. Ἀπάντησε σ' αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ: Μ' ἀγαπᾷς ἀκόμα ὅπως καὶ τότε ὅταν ἤμαστε ἀκόμη φοιτηταί;

— Καὶ ἀμφιβάλλεις γι' αὐτό;

— Ἀχ, τί εὐτυχισμένη ποὺ με κάνεις, Μπόμπ! Κι' ἐγὼ σὲ ἀγαπᾶ καὶ μάλιστα περισσότερο ἀπὸ τότε. Καὶ τώρα δὲν θέλω νὰ πεθάνῃς, καταλαβαίνει Μπόμπ. Δὲν θέλω νὰ σὲ πάρουν ἀπ' ἐδῶ καὶ νὰ σὲ σκοτώσουν! Τί θ' ἀπογίνω ἐγὼ χωρὶς ἐσένα;

— Ἀκούσε, ἀγαπητὴ μου, ἀπήντησε ψυχραῖα ὁ νέος. Ἐγὼ εἰμαι στρατιώτης καὶ δὲν ὀρίζω τὴ ζωὴ μου, ἐνῶ εὖ εἶσαι κόρη ἐνὸς ἱεραποστόλου. Πρέπει λοιπόν...

Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ τελειώσῃ. Ἡ πόρτα ἐκόντευε νὰ ὑποχωρήσῃ ἀπὸ τοὺς χτυπούς, ἐνῶ ἀπ' ἔξω γινόταν σωστὸ πανδαμόνιο. Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἐφάνηκε ὁ πᾶτωρ, κρατώντας ἓνα διδλίο προσευχῶν.

— Τί εἶνε, τί συμβαίνει, Ἄννα; ρώτησε. Κι' ἐσεῖς, ἐδῶ;... ἔκαμε βλέποντας τὸν νέο.

— Πατέρα, ἀπήντησε ἡ Ἄννα μ' ἓνα χαμόγελο, εἶνε ὁ Μπόμπ Μπέσλεϋ, ὁ ἀρραδωνιστικὸς μου.

— Ἀρραδωνιστικὸς σου; Οἱ ἐπαναστάτες ὅμως τὸν ζητοῦν...

Ἡ Ἄννα ἐπλησίασε στοργικὰ τὸν πατέρα της καὶ κατὰ τὸν ἔλεπε σπῆτι αὐτοῦ. Ἐκεῖνος στὴν ἀρχὴ ἐκφρονίσθη, μετὰ τοὺς ἀρπάζε καὶ τοὺς δυὸ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοὺς ἐτραβήξε μέσα.

Ὡστόσο οἱ ἐπαναστάτες εἶχαν κατορθώσει νὰ σπάσουν τὴν πόρτα καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἐμπαιναν ἀπειλητικὰ στὸ σπῆτι. Ὁ ἱεραποστόλος τοὺς ὑποδέχθηκε μ' ἓνα εἰρωνικὸ χαμόγελο.

— Τί συμβαίνει; Τί θέλετε; Γιατὶ χαλάτε τὸν κόσμον;

— Ζητᾶμε ἓναν ἐχθρό, ἓναν ἀεροπόρο ποὺ κατέφυγε ἐδῶ μέσα, εἶπε αὐτὸς ποὺ φαινόταν ἀρχηγὸς τους. Νὰ τοὺς! ἐπρόσθεσε δείχνοντας τὸν Μπόμπ ποὺ παρουσιάστηκε ἀγκαλιασμένος μετὰ τὴν Ἄννα.

— Αὐτὸς ὁ νέος, ἀπήντησε ἥρεμα ὁ πᾶτωρ, εἶνε ἀντρας τῆς κόρης μου. Μόλις τώρα τοὺς ἐπάντρεψα. Καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ τὸν πειράξετε γιατί εἶνε μέλος τῆς οἰκογενείας μου. Αὐριο μάλιστα θὰ φύγουν γιὰ νὰ περάσουν τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος στὴν Ἀμερικὴ. Γι' αὐτὸ σὰς παρακαλῶ νὰ τοὺς ἐτοιμάσετε μιὰ φρουρὰ νὰ τοὺς συνοδεύσῃ ὡς τὰ σύνορα μήπως τοὺς πειράξῃ καὶ νείς στὸ δρόμο. Γεῖά σας καὶ εὐχαριστῶ.

ΜΑΡΙΟ ΡΙΚΑΡΝΤΙ

★ ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΟ ΓΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τὸ χαρτοπαίγνιο δὲν καταδικάζεται μονάχα στὴν ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου, ὅπου ἐπὶ τέλους ἐκατάλαβαν ὅτι τὸ «παίχνιδι» δὲν συντελεῖ καθόλου στὴν πρόοδο μιᾶς χώρας. Ἐτοί, στὸν Καναδὰ ἡ ἀστυνομία ἐκλείσθη τελευταῖως μιὰ τέτοια λέσχη ποὺ ἐλειουργοῦσε παρανόμως.

Τὸ γεγονός δὲν θὰ εἶχε ἐξαιρετικὴ σημασία ἀν ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἀπὸ τῶν συνηθισμένων χαρτοπαίκτης λέσχης. Αὐτὴ ὅμως εἶχε τοῦτο τὸ ἐξαιρετικόν: Ὅτι ἐσυνήχον ἐκεῖ μόνον γυναῖκες, διεφθαρμένες φυσικὰ, ἀν καὶ ἐπρόκειτο περὶ κυριῶν τῆς ἀνωτάτης κοινωνικῆς τάξεως, ποὺ ἔχαναν ἢ ἐκέρδιζαν κάθε βράδυ τεράστια ποσά.

Μιὰ μεγάλῃ πινακίδα στὴν εἴσοδο τῆς λέσχης ἔγραφε: «Ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος μόνον εἰς τὰς κυρίας». Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ αἰφνιδισμοῦ ποὺ ἔκαμε ἡ ἀστυνομία, πολλὰς κυρίες ἐλιποθύμησαν, ἐνῶ ἄλλες ὄρμησαν νὰ κλαῖον με θερμὰ δάκρυα γιὰ ν' ἀφεθοῦν ἐλεύθερες καὶ νὰ μὴ δημιουργηθῇ σκάνδαλο γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά τους. Ἡ ἀστυνομία ὅμως ἐφάνηκε ἀμείλικτῃ σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι, καὶ τώρα ὅλες αὐτές οἱ κομψὲς χαρτοπαίκτριες πρόκειται νὰ ἐμφανισθοῦν στὸ ἐδῶλό τοῦ κατηγορουμένου.

ΠΟΛΕΜΙΚΑ Α.Ο.Δ.Ο.

ΠΟΛΕΜΟΣ, ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΙΑ.

Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Γερμανοῦ ὑπουργοῦ τοῦ Ἐπιστιτισμοῦ, αὐξάνονται τὰ ἐπ' εὐκαιρία οἰκογενειακῶν ἑορτῶν, γάμων ἢ ἑορτασμοῦ ἀργυρῶν ἢ χρυσῶν γάμων, παρεχόμενα ἐκτακτὰ δελτία τροφίμων. Τὰ ἐκτακτὰ αὐτὰ δελτία θὰ δίδωνται γιὰ δώδεκα τὸ πολὺ πρόσωπα σὲ κάθε οἰκογένεια, θὰ ἐπιτρέπουν δὲ κυρίως τὴν προμήθεια ὑψηλῆς ποσότητος κρέατος καὶ λίπους. Ἐπὶ πλέον, σὲ κάθε ἄτομο τῆς ἑορταζούσης οἰκογενείας θὰ παρέχωνται ἐκτάκτως 200 γραμμάρια ἀλευρίου ἢ ἄρτου, 100 γραμμάρια ζαχαρώς, 25 γραμμάρια συνθετικοῦ καφέ καὶ ἓνα αὐγό.

ΕΞ ΟΙΚΕΙΩΝ ΤΑ ΒΕΛΗ...

Κατὰ τῆς ἰσπανικῆς ἐφημερίδας, ἡ ἀγγλικὴ ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ πυροβολικοῦ, ποὺ ἐξήτησε μερικὴς μὴ ἐκπαιδεύσεως δόμβες ἀπὸ τὸν τελευταῖο βομβαρδισμό τοῦ Γιβραλτάρ ὑπὸ Γαλλικῶν ἀεροπλάνων, διεπίστωσε ὅτι οἱ δόμβες ποὺ ἐρρίφθησαν κατὰ τὸν Βρετανικὸ φρουρίον ἦσαν... ἀγγλικές. Προφανῶς προκεῖται περὶ Βρετανικῶν δομβῶν, ποὺ εἶχαν σταλῇ τὴ Γαλλία, γιὰ τὴν Γαλλικὴ ἀεροπορία, πρὸ τῆς συνθηκολογήσεως τῆς Γαλλίας.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΓΕΝΕΙΑΔΕΣ

Ἡ ἑλλειψὶς σαπουνιοῦ στὴ Γαλλία τείνει νὰ δημιουργήσῃ μιὰ κατὰ στας πραγματικὴς οἰκτρία. Τὰ κουρέια δὲν ἔχουν σαποῦνι καὶ προβλέπεται ὅτι, ἐὰν ἡ κατάστασις δὲν βελτιωθῇ, θ' ἀναγκασθοῦν οἱ Γάλλοι νὰ ἐπανεέλθουν στὴν ἐποχὴ τῶν γενεαίδων. Οἱ ὑπάρχουσες καὶ οἱ παρασκευαζόμενες ποσότητες σαπουνιοῦ δὲν ἐπαρκοῦν οὔτε γιὰ τῆς στοιχειώδεις ἀνάγκες τῆς καθαριότητος.

ΚΑΙ ΟΙ... «ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ»

Μετὰ τὰ εὐρωπαϊκὰ γεγονότα κοντεύουμε νὰ ξεχάσουμε ὅτι ἐκεῖ ἐπάνω στὴν Ἄπω Ἀνατολή δυὸ μεγάλοι λαοὶ ἀλληλοσπαράσσονται τώρα ἀπὸ ἐτῶν. Κατὰ τὴν διεκρίσιν, λοιπόν, μιᾶς ἰαπωνικῆς ἀεροπορικῆς ἐπιδρομῆς κατὰ τοῦ κινεζικοῦ ἀεροδρομίου τοῦ Τά-Πιγκ-Σού, τέσσερα ἰαπωνικὰ ἀεροπλάνα, ἀφοῦ κατέρριψαν ἑξὶ κινεζικά, προσγειώθηκαν στὸ κινεζικὸ ἀεροδρόμιον. Τέσσερις αἰετοὶ τοῦ Οὐρανοῦ, τότε, κατέβηκαν ἀπὸ τὰ ἀεροπλάνα τους, ἐβάλαν φωτιά σὲ 25 κινεζικὰ ἀεροπλάνα ποὺ ὄρισκονταν ἐκεῖ καὶ τὰ κατέστρεψαν. Μετὰ, οἱ ἰαπωνεὲς ἀεροπόροι ἐπέβησαν πάλιν τῶν ἀεροπλάνων των καὶ ἀπῆλθαν ἀνευρόχλητοι, προτοῦ οἱ Κινεζικοὶ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξί των.

ΕΝΩ ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΠΟΛΕΜΟΥΝ...

Ενας Ἑλβετὸς ἠλεκτρολόγος εἶχε τὴν ἐμπνεῦσι νὰ κατασκευάσῃ ἐπιτραπέζιους ἠλεκτρικοὺς λαμπτήρες, μὲ ἀκριβὲς σχέδιο τῆς ὑδρογείου πρὸς παρακολούθησιν τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον συμβαινόντων κατὰ τὴν ταραχώδη αὐτὴν ἐποχὴ μας.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΟΙΟΣ ΉΤΑΝ!

— Κύριε ἀστυνόμε, τὸν ὀρῆκαμε τύφλα

στὸ μεθῦσι...

— Ποιὸς εἶνε;

— Ὁ πρόεδρος τοῦ... «Ἀντιαλκοολικοῦ Συνδέσμου».

ἽΘΙΛΕΙ ἓνας ψυχολόγος

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΚΑΙ ΤΑΧΡΩΜΑΤΑ

Θέλετε νὰ μάθετε τὸν χαρακτῆρα τῶν γυναικῶν; Παρατηρήσατε τῆς προτιμήσεις των στὰ χρώματα. Αὐτὴ τὴν συμβουλὴν τοῦλάχιστον δίνει ἓνας Ἀμερικανὸς ψυχολόγος, ποὺ κατόπιν ἐιδικῶν μελετῶν κατέληξε στὰ ἀκόλουθα συμπέρασματα:

1) Οἱ γυναῖκες, λέγει, ποὺ προτιμοῦν τὸ γαλάζιο χρῶμα ἔχουν τρυφερὴ καρδιά. Εἶνε εὐθymes καὶ ἀφελεῖς. Γίνονται στοργικαὶ σύζυγοι καὶ ἐξαιρετεῖς μητέρες.

2) Οἱ γυναῖκες ποὺ ἀγαποῦν τὸ ζωηρὸ κόκκινον χρῶμα, εἶνε ὑπερφύρονες, ὑψηλάρρονες, ἀριστοκρατικὲς καὶ ἀεγυκτεῖς στὰ ζήτημα τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς. Εἶνε κάπως ψυχρὲς στὸν ἔρωτα καὶ δὲν εἶνε ἡλιάρδες.

3) Ὅσοις προτιμοῦν τὸ πράσινον χρῶμα, εἶνε ἀστατες καὶ ἰδιότροπες καὶ δὲν ἔχουν καμμίαν τάξι, οὔτε στὴ ζωὴ των, οὔτε στὶς ἰδέες των. Περιέργες ἐκ φύσεως καὶ ἐλαφρόμυαλες, ἀρέσκονται τρομερὰ στὴν κακογλωσσία.

4) Στὸν ἔρωτα παραμένουν συνήθως πιστὲς, πράγμα ποὺ δὲν τῆς ἐμποδίζει ἐν τοῦτοις νὰ εἶνε ἡλιάρδες καὶ γκρινιαρές. Ἐχουν μεγάλη ἐπιτηδεσιότητα στὰ χέρια τους καὶ εἶνε μοναδικές στὴν κατασκευὴ χειροτεχνημάτων.

5) Ἡ προτίμησις πρὸς τὸ βαθύ κόκκινον προδίδει φιλεργον χαρακτῆρα. Οἱ γυναῖκες ποὺ ἀρέσκονται σ' αὐτὸ τὸ χρῶμα, εἶνε βίαιες καὶ παρὰφορες, ἀλλὰ δὲν ἔχουν τῆς περισσότερες φορές κακία. Ὁ θυμὸς των δηλαδὴ περνᾷ γρήγορα. Μεγαλύνουν τὰ παιδιὰ τους χωρὶς σύστημα καὶ τὸ σπῆτι τους ἀνησχεῖ συχνὰ ἀπὸ φωνῆς κι' ἀπὸ κλάματα.

6) Ὅσοις ἀγαποῦν τὸ βιολετὸ χρῶμα, εἶνε πραικισμένες με φαντασία ποὺ ἐπιζητεῖ τὰ ἀλλόκοτα καὶ ἀδύνατα. Ὀκνηρὲς καὶ ἀσοκίνητες, εἶνε φίλες τῆς πολυεστίας καὶ τῆς λιχουδίας. Ἀπλὲς φαίνονται, πεθαίνουν ἐν τοῦτοις γιὰ κολακείας καὶ περιποιήσεις. Ὡστόσο, εἶνε ἐξυπνες καὶ ἀγαποῦν πολὺ τὰ γράμματα.

7) Τὰ ἴδια περίπου γνωρίσματα διακρίνουν καὶ ὅσοις ἀγαποῦν τὸ μὲν χρῶμα, μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι οἱ τελευταῖες αὐτὲς νασακτῆριζονται ἀπὸ μιὰ μετὰ τῆς λεπτότητας καὶ εὐγένειας.

ΤΙ ΕΙΝΕ

ΤΟ ΦΙΛΙ

Κάποια Ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα εἶχε τὴν ἰδέαν ν' ἀπευθύνῃ στοὺς ἀναγνώστες τῆς τὸ ἑρώτημα: «Τί εἶνε τὸ φιλί;» Ἀπὸ τῆς ἀπαντήσεως ποὺ πήρε, καλύτερες ἐκρίθησαν οἱ ἐξῆς:

— Φιλί εἶνε τὸ εἰσιτήριο τῶν γυναικῶν γιὰ τὸ βαλάντιον τοῦ ἀνδρός.

— Τὸ πλουσιώτερον δῶρο τῆς φτωχότερης ὑπέρτας.

— Ἡ διεθνὴς γλῶσσα τῶν ἐρωτευμένων.

— Ἡ σταγόνα ποὺ κάνει νὰ ξεχειλίξῃ τὸ γεμάτο ποτήρι τῆς ἀγάπης.

— Τὸ βουλοκέρι τοῦ γυιοῦ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Εἴστε κατάλληλες γιὰ νὰ πάρετε...

Α'. ΕΝΑΝ ΑΝΔΡΑ 20 ΕΤΩΝ...

1) ΕΑΝ σκέπτεσθε: «Ὁ ἔρως; Κατὰ δάθος εἶνε ἡ εὐτυχία τοῦ ν' ἀγαπᾷς».

2) ΕΑΝ τὴν Κυριακὴν τοῦ προτείνετε νὰ πάτε νὰ φάτε καθισμένοι στὸ γρασιδί ἀντὶ νὰ γευματίσετε σ' ἓνα ἐξοχικὸ κέντρο.

3) ΕΑΝ ὀνειροπολεῖτε μιὰ σκηνή, μιὰ δευξινάκατο καὶ σπὸρ τῆς υπαίθρου.

4) ΕΑΝ φέρεσθε κατὰ τρόπον ποὺ νὰ μὴ σᾶς ἐνδιαφέρῃ ἂν ἔχετε δίκην ἢ ὄχι.

5) ΕΑΝ κρίνετε ὅτι ἓνα νέο ἀνδρόγυνον μπορεῖ νὰ παραβρίσῃ καὶ νὰ ἐμπιστευθῇ, κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, τὰ παιδιὰ, στὰ πεθερικά του.

6) ΕΑΝ συνήθως εἰσθε ἐσῆς ποὺ τηλεφωνεῖτε πρώτῃ.

7) ΕΑΝ δὲν ἐξοργίζεσθε ὅταν ἀρχίξῃ ὅλες τῆς φράσεις τους μὲ τὸ: «Ἐγώ...».

8) ΕΑΝ ξέρετε νὰ ταξιδεύετε μὲ μιὰ μόνο βαλίτσα.

9) ΕΑΝ σᾶς ἀρέσῃ νὰ σᾶς θαυμάζουν.

10) ΕΑΝ γελάτε ὅταν τὸν βλέπετε νὰ περιφέρεται μὲ μιὰ κόκκινη κηλὶδα στὸ λαιμό.

11) ΕΑΝ μαθαίνετε τὰ λόγια κάθε μοντέρνου τραγουδιοῦ.

12) ΕΑΝ ἀποφεύγετε νὰ κλειδώνετε μὲ τὰ κλειδιά σουρτάρια καὶ ντουλάπια.

13) ΕΑΝ φροντίζετε γιὰ τὸν σκύλο του.

14) ΕΑΝ ἀλλάζετε συχνὰ ὄργανα.

15) ΕΑΝ, ὅταν σᾶς ἐρωτοῦν «Τί ποτὶ προτιμᾶτε;», ἀπαντᾶτε: «Αὐτὸ μού εἶνε ἀδιάφορον».

16) ΕΑΝ φορᾶτε πολὺ μακρὲς ρόμπες στὸ σπῆτι σας.

17) ΕΑΝ δὲν ἀποφεύγετε νὰ δανείσετε τὸ στυλό σας.

Β'. ΕΝΑΝ ΑΝΔΡΑ 40 ΕΤΩΝ...

1) ΕΑΝ σκέπτεσθε: «Ὁ ἔρως; κατὰ δάθος εἶνε τὸ ν' ἀγαπιέσαι».

2) ΕΑΝ διαλέγετε ἀκριβὰ ἐστιατόρια.

3) ΕΑΝ ὀνειροπολεῖτε ἓνα σπῆτι στὴν ἐξοχή.

4) ΕΑΝ φάχνετε γιὰ παιδιστῶν καυγάδες καὶ μένετε κακιωμένη ὥσπου νὰ σᾶς ζητήσουν συγγνώμη.

5) ΕΑΝ λατρεύετε τὰ παιδιὰ καὶ σᾶς ἀρέσει νὰ φροντίζετε τὰ δικά σας μόνον σας.

6) ΕΑΝ σᾶς ἀρέσῃ ἡ ἀνάγνωσις καὶ ἡ κλασσικὴ μουσικῇ.

7) ΕΑΝ τὸ θέμα συζητήσεως ποὺ προτιμᾶτε εἶνε νὰ μιλᾶν γιὰ σᾶς.

8) ΕΑΝ σᾶς ἀρέσῃ νὰ σᾶς συνοδεύουν στὶς ἐκβῆσεις.

9) ΕΑΝ σᾶς λείπουν πάντοτε δυὸ φουστάνια στὴ μέση τῆς σαῖζόν κι' ἓνα χαρτονόμισμα τῶν χιλίων δραχμῶν στὸ τέλος τοῦ μηνός.

10) ΕΑΝ ὅταν ξεχνοῦν νὰ σᾶς εὐχέθουν στὴ γιορτῇ σας, αὐτὸ νὰ γίνεταί ἀφορμὴ μικροῦ δράματος.

11) ΕΑΝ ἔχετε ἀνάγκη νὰ θαυμάζετε γιὰ νὰ ἀγαπᾶτε.

12) ΕΑΝ ξέρετε νὰ κρατᾶτε λογαριασμούς καὶ νὰ κάνετε ψώνια.

13) ΕΑΝ σᾶς ἀρέσῃ νὰ φροντίζῃ ἐκεῖνος γιὰ τὸν σκύλο σας.

14) ΕΑΝ ἀντιγράφετε τὸ φουστάνι τοῦ ὁποῖου οἱ γραμμὲς σᾶς πηγαίνουν.

15) ΕΑΝ ὅταν ἓνας ἄνδρας σᾶς ἐρωτᾷ «Τί ποτὶ θέλετε;», ἀπαντᾶτε: «Μὰ ἐσῆς πρέπει νὰ διαλέξετε».

16) ΕΑΝ φορᾶτε πυτζάμες σπῆτι σας.

17) ΕΑΝ βρίσκετε ἂν τὰ ρούχα του τοῦ πηγαίνουν πάντα καλά.

τῆς Ἀστροπείας.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ της Έλίζας

Μιά δραματική υπόθεση

Η Έλίζα και ο Ρουτζέρο, στα 10 χρόνια της συζυγικής τους ζωής είχαν χήσει μια ζωή ήσυχη, γεμάτη μικρές χαρές, αμοιβαία αφοσίωση και πλήρη εμπιστοσύνη. Δεν είχαν την ευτυχία να γνωρίσουν την χαρά των παιδιών, μα είχαν φροντίσει οι δύο τους να είναι τόσο ενωμένοι, που ο καυμός αυτός ξεχάστηκε πολύ γρήγορα.

Τώρα όμως η δυστυχία χτύπησε στο ήσυχο σπίτι. Η Έλίζα είχε βαρύνει άρρωστη. Οι γιατροί δεν έχουν πια καμιά ελπίδα και ο αξιολύπητος Ρουτζέρο περνάει απεριγράπτες στιγμές αγωνίας. Αυτός επιθυμεί απελπιστικά την σωτηρία της λατρευτής του. Μήπως αυτή η έντονη θέληση δεν έπρεπε να οδηγή το χέρι του πεπρωμένου; Είναι νύχτα. Το δωμάτιο είναι κλειστό και η Έλίζα χαροπαλεύει. Το φως είναι ελαχιστο, η σιωπή μεγάλη όπως και η Έλπιδα. Ο Ρουτζέρο άγρυπνά δίπλα στο κρεβάτι...

Δεν πρέπει κανείς να ανησυχήσει την λατρευτή του, δεν πρέπει ούτε στιγμή να απομακρυνθεί, για να επιδοθεί τον θάνατο να του την πάρει. Είναι ακόμα τόσο νέα! Τόσο ωραία! Όχι, όχι, είναι αδύνατο: δεν πρέπει να πεθάνει!

Η Έλίζα μοιάζει σαν ναρκωμένη. Σε λίγο όμως τινάζεται απότομα, το μέτωπό της είναι ιδρωμένο, αναπνέει με δυσκολία.

— Πώς! Είσαι ακόμα εδώ, Ρουτζέρο; Θα είναι πολύ αργά. Πήγαινε, πήγαινε να πλαγιάσεις.

Ο Ρουτζέρο κυττάζει τα ωραία μάτια που έχουν σχεδόν σβύσει, το ωχρό προσωπάκι που λίγες μέρες πριν ήταν σαν τριαντάφυλλο και η καρδιά του πονεί τόσο, που τα μάτια του δακρύζουν. Για να μην τον αντιληφθεί η αγαπημένη του, σηκώνεται να βγει απ' το δωμάτιο. Άλλως τε πρέπει να αναπαυθεί λίγο για να αποκτήσει καινούργιες δυνάμεις.

Η Έλίζα όμως υποφέρει αφάνταστα. Κάτι την πνίγει. Τώρα μόνο νοιώθει τον φόβο του θανάτου. Δεν είχε φαντασθεί ποτέ ότι μπορούσε να πεθάνει τόσο νέα, τόσο ευτυχής! Ναι! Η ζωή της υπήρξε τόσο ωραία!... Ο άνδρας της ήταν ο πρώτος και ο τελευταίος της έρωας. Έξακολούθησαν να αγαπιούνται τρυφερά. Ήταν τόσο ταιριασμένοι που όλοι εξήλεσαν την οικογενειακή τους γαλήνη.

Αφού ο Θεός δεν θέλησε να της χάριση την ευτυχία της μητρότητας, είχε αισθανθεί μια μεγάλη επιθυμία να κάμει καλό σε κάποιον... να' ασχοληθεί περισσότερο... τέλος να φα-ή κι' αυτή χρήσιμη στην ανθρωπότητα...

Οι διασκεδάσεις, οι φιλίες δεν την τραβούσαν.

Ήθελε κάτι ανώτερο, πιο ωφέλιμο. Γι' αυτό επισκεπτόταν τακτικά τα νοσοκομεία, τα ορφανοτροφεία, τις πτωχές οικογένειες, και παντού τα παρή-

γορα λόγια της, ή ευσπλαγχνία της, ή απέραντη καλωσύνη της, της ανταποδίδονταν με αγάπη, με συμπάθεια. Τώρα η Έλίζα δεν έσπασε πια την έλλειψη του παιδιού. Τα δυο αυτά αισθήματα του άνδρος της και της αγαθοεργίας ενέμιζαν άπολυτα τη ζωή της.

Το είχε όμως κρατήσει μυστικό από τον Ρουτζέρο. Δεν θέλησε ποτέ να του πη ότι έκανε τόσο καλό τρίγυρο της... Ένόμιζε ότι, έχοντας το μυστικό από τον άντρα της, είχε μεγαλύτερη αξία η αγαθοεργία της. Όπως είπαμε, δεν είχε σκεφθεί ποτέ τον θάνατο. Και τώρα... Ναι, έδινε... Το ένοιωσε, και λυπόταν τόσο!

Με μιάς όμως φοβήθηκε. — Μα αν πεθάνω, ο Ρουτζέρο θα ψάξει στα συρτάρια μου, στα χαρτιά και θα βρει το γράμμα... Ναι, εκείνο το γράμμα. Ο Ρουτζέρο δεν ξέρει τίποτα και δεν θα καταλάβει.

Το γράμμα το θυμόταν. Έλεγε: «Αγαπητή μου κυρία Έλίζα, ό,τι ήπτο και αν μου συμβεί, όπου κι' αν βρεθώ, δεν θα ξεχάσω ποτέ τις ευτυχισμένες ώρες που έπέρασα χθες με την συντροφιά σας. Τα λόγια σας, τα χαμόγελά σας έμειναν χαραγμένα στην ψυχή μου, μουκαμάν τόσο καλό, που θα σας ευχαριστώ για πάντα. Δικός σας, Φράνκο Ρέντσι».

Κανείς δεν της είχε γράψει ποτέ για να την ευχαριστήσει για τις περιποιήσεις της στους αρρώστους. Αυτό ήταν το μόνο γράμμα ευγνωμοσύνης, και το είχε φυλάξει για ενθύμιο.

Μα τώρα όμως έπρεπε να το καταστρέψει αυτό το γράμμα, γιατί ο Ρουτζέρο, διαβάζοντάς το, θα είχε κάθε δικαίωμα να σκεφθεί ότι...

— Θεέ μου!... Θεέ μου! Τούλάχιστον ως του μείνει μια καλή ανάμνηση. Με κάθε τρόπο πρέπει να εξαφανίσω αυτό το γράμμα, προτού είνε πια πολύ αργά... Να του εξηγήσω είνε αδύνατον... δεν μπορώ πια ούτε να μιλήσω...

Να, τώρα η Έλίζα προσπαθεί να ανακαλέσει στο κρεβάτι της. Σφίγγει τα χείλη της για να μην ουρλιάσει από τον πόνο. Τις τελευταίες δυνάμεις που της απομένουν τις συγκεν-

τρώνει για να κατέβει από το κρεβάτι και να φτάσει ως το γραφείο της... Κάνει μιά υπεράνθρωπη προσπάθεια και ανοίγει το συρτάρι. Πιάνεται σφιχτά από το επίπλο για να μην πέσει... Ψάχνει... Βρίσκει...

Ναι, αλλά τώρα πρέπει να ξεσκίσει το γράμμα σε μικρά κομματάκια και να τα εξαφανίσει.

Δεν είχε παρά λίγα λεπτά που ο Ρουτζέρο πήγε στο μπάνιο δαμάτιο για να αναπαυθεί, αλλά της Έλίζας της φάνηκαν ώρες...

Ο Ρουτζέρο ένομιζε ότι άκουσε θόρυβο και τώρα ξαφνικά κοντά στην άρρωστη. Μόλις πρόλαβε η Έλίζα να πλαγιάσει και να κρύψει το γράμμα κάτω από το προσκέφαλο. Ο Ρουτζέρο την κυττάζει με λατρεία:

— Αγάπη μου, της λέει, πώς αισθάνεσαι; Γιατί αυτή η ακαταστασία στις κουβέρτες σου; Μήπως σηκώθηκες;

— Όχι, ούτε κουνήθηκα. Απάντησε η άρρωστη.

— Ω, αν μπορούσε να μιλήσει, να του εξομολογηθεί το άθωο εφηντημένο... Μα είνε τόσο εξηντημένο... Θα ήθελε να κοιμηθεί, να μην σκέπτεται. Ο Ρουτζέρο την χαϊδεύει απαλά και την παρακαλεί να κοιμηθεί. Η Έλίζα ανδίζει το στόμα να του εξηγήσει, μα είνε αδύνατον. Του σφίγγει μόνο το χέρι και κλείνει τα μάτια της...

Όταν η Έλίζα ξανανοίξε τα μάτια της, ύστερα από έναν ύπνο πολλών ωρών, αισθάνεται να ξαναβρίσκει... Θυμάται την αγωνία της... Ο Ρουτζέρο δεν είνε στο δωμάτιο. Θα έπρεπε να έρθει... Ψάχνει από κάτω από το μαξιλάρι. Θεέ μου! Το γράμμα δεν είνε πια εκεί... Θα το βρήκε ο Ρουτζέρο... Τι φρίκη! Τι ντροπή! Μα γιατί δεν έρχεται να την δει;

Όταν ο Ρουτζέρο φάνηκε στο κρεβάτι της, του είπε:

— Άκουσε, αγαπητέ μου, ξέρω ότι...

— Σιωπή, μη μιλάς. Ο γιατρός απαγορεύει την παραμικρή κούραση. Μη μιλάς, λοιπόν! — Μα πρέπει... — Ναι, πρέπει να σωπάσεις! — Θεέ μου, σκέπτεται η Έ-

λίζα, κάνε μου τη χάρη να μπορέσω να του εξηγήσω το ταχύτερο.

Και επί τέλους ο θάνατος την λυτήθηκε και ήθελε η ημέρα που η Έλίζα ανακάθισε στο κρεβάτι και μπορούσε να μιλήσει.

— Επρόκειτο να μου πης κάτι, κι' εγώ σου το απαγορεύσα. Τώρα όμως μπορείς να ξελαφρώσεις την καρδιά σου.

— Ναι, θα σου εξηγήσω, και δεν φαντάζεσαι με τί χαρά. Το γράμμα που βρήκες κάτω από το προσκέφαλο... Πες μου, Ρουτζέρο, τι σκεφθήκες; Μεταξύ μας δεν υπήρξε ποτέ η παραμικρή δυσπιστία... Μα γιατί γέλας, Ρουτζέρο;

— Ξέρεις, από καιρό τώρα επιθυμούσα να νοιώσω το αίσθημα της ζήλειας, μα δεν φανταζόμουν ότι μπορούσε κανείς να υποφέρει τόσο!... Είσι μόνο μπορεί να μετρήσει κανείς το μέγεθος της αγάπης του, και τώρα μόνο ξέρω πόσο σ' αγαπώ!... Σε δεβαίω είμαι ευτυχής που βρήκα αυτό το γράμμα και δεν μετανοώ για την αγωνία που πέρασα αυτές τις ημέρες. Αχ! ναι, θα προτιμούσα να σ' έχανα, παρά... Ευτυχώς όμως που χθες ήρθες εδώ ο Φράνκο Ρέντσι για να μάθω περί της υγείας σου... — Τι! Ήθελες εδώ;

— Ναι, κι' έτσι τα έμαθα όλα... Το μόνο που δεν μπορώ να εξηγήσω είνε γιατί θέλω να σου κρύψω το ωραίο μέρος της ζωής σου; Ο Φράνκο Ρέντσι μ' έβεβαίωσε ότι ήταν αδύνατον να πεθάνω.

— Αυτή η γυναίκα θα ζήσει. Ο Θεός θα εισακούσει τις προσευχές τόνων υπάρεων που σφείλουν στην γυναίκα σας μιάν απέραντη ευγνωμοσύνη.

ΣΑΛΒΑΤΟΡΕ ΣΕΡΡΟ

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 7)

Έχω διαβάσει αρκετά μυθιστορήματα όπου τα παιδιά που βρίσκουν τους γονείς τους κλαίει από συγκίνηση. Έ, λοιπόν, η εκείνη που τα γράφουν δεν ξέρουν τί τους γίνεται ή εγώ είμαι διαφορετική.

— Κάθριν, τί λες παιδί μου; — Την αλήθεια. — Φρίκη!

Μεγάλη απογοήτευση κατέλαβε την κ. Σουσου. Έβλεπε, τώρα, ότι η κόρη της ήταν ένας τύπος φοβερά πεζός εκ διαμέτρου αντίθετος μ' αυτήν. Άλλα ένοιωσε τέτοια αγάπη για την Κάθριν ώστε την ακολουθούσε στο αυτοκίνητό της.

— Ωστε θα πάμε; — Σπίτι μου. — Περί ποιον σκοπό; — Περί τόν σκοπό δεν ξέρω, αλλά θα είνε ωραία. Έλα κυρία μαμά!

Μαμά και κόρη έμπηκαν στο αυτοκίνητο. Η Σουσου εξαμάρωνε την κόρη της στο βόλαν και ένοιωσε ωστόσο μεγάλη πικρία. Σε λίγο έφθασαν στο σπίτι. Και όταν οι γονείς της Κάθριν είδαν την κόρη τους να ανεβαίνει με την μαντάμ Σουσου τις σκάλες μόνο που δεν έπεσαν ανάσκελα.

— Υψιστε, εφώναξε ο έφοπλιστής. Η Κάθριν, μου φαίνεται, πως έκανε την μεγαλύτερη πολυδομάρη της! Έπληξε και ξετρύπωσε αυτή την κυρέλα!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Μιά δραματική περιπέτεια στην Κολομβία

ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΒΟΡΡΑ

Αυτότελής νουβέλλα

αγωνίας και περιπετειών

Ερωτική απογοήτευση

Με την Άλεις γνωρίζομαστε από παιδιά. Είχαμε τα ίδια γούστα, τις ίδιες ιδέες, τα ίδια όνειρα. Όταν πια ενώσαμε όλο το βάθος της αγάπης μας, έζητησα την άδεια από την μητέρα της να παντρευτούμε.

Η μητέρα της ήταν δασκάλα και με καθυστερημένα μυαλά. Άρνηθηκε να μας δώσει την εύχρη της, λέγοντάς μου ότι η κόρη της ήταν ακόμη πολύ μικρή για γάμο.

Έπέρασε ακόμα ένας χρόνος. Τότε συνέπεσε, ο μεγάλος μου αδελφός να εγκατασταθεί σ' άλλη πολιτεία και μου παρέχωρησε το σπίτι του.

Ερχόκα τόσο πολύ, που επανέλαβα και πάλι την πρότασή μου στην κ. Ρενιέ.

Η απάντησής της όμως, αυτή τη φορά, δεν ήταν τόσο ευγενική.

Είχε ακούσει, καθώς μου είπε, διάφορα κουτσομπολικά που έλεγανταν εις βάρος μου. Ότι έχανα στη ρουλέττα όλα μου τα κέρδη, ότι έμεβαυσα συχνά και τσακωνόμουν, και με λίγα λόγια ότι ήμουν ένας τύπος γνωστός σ' όλη την πόλη.

Προσπάθησα να της δώσω να καταλάβει ότι όλα αυτά δεν έχουν καμιά βάση.

Αυτή όμως αδιόφορα συνέχισε:

— Δεν είνε δυνατόν να σου επιτρέψω να παντρευτείς την Άλεις κι' αν παραδεχθώμε πως όλα αυτά που λες είνε αλήθεια αφού δεν έχεις δεκάρα.

Εφύγα από το σπίτι της τελείως συντετριμμένος. Πήρα την απόφαση να κάμω το πάν για να κερδίσω λεφτά, αφού έπρεπε να αγοράσω την κόρη της κ. Ρενιέ.

Όταν απέχειρήτησα την Άλεις, με δάκρυα στα μάτια μου άρκισθηκα ότι δεν θα προδώσει ποτέ την αγάπη μας.

Εκείνη τη χρονιά στάθηκε τυχερός. Το κυνήγι ήταν άθονο και έκλεκτο.

Όταν όμως ξαναγύρισα την άνοιξη, γεμάτος από έρμινες και δέρματα, που θα μου απέφεραν ένα σημαντικότατο κέρδος, έρρηκα την Άλεις παντρεμένη.

Τόν καιρό που εγώ, μέσ' στα χιόνια και στους πάγους, ε-κινδύνευα τη ζωή μου κυνηγώντας, η μητέρα της Άλεις την επάντρεψε με τον Χένρυ Ντυμόν.

Ο Χένρυ ήταν πλούσιος. Η δουλειά του ήταν να δανείζει με υπέρογο τόκο τους κυνηγούς και τους ξυλοκόπους κι' ύστερα να παίρνει όλο τους το βιος για ένα γελαίο χρέος.

Όταν έμαθα όλα αυτά τα νέα, δεν είπα σε κανένα λέξι, ούτε και την Άλεις προσπάθησα να ιδώ, μια και αυτή προτίμησε να έκοψη την μητέρα της παρά τη φωνή της καρδιάς της.

Ξαφνικά, πήρα την απόφαση να πάω να ιδώ τον Χένρυ. Η ώρα ήταν τέτοια, που όπωδοδήποτε θα τον έβρισκα στο γραφείο του. Μόλις έπέρασα μέσα, μ' έκύτταξε νευριασμένος, ενώ δύο-τρεις πελάται μάς παρακολουθούσαν μ' ενδιαφέρον.

— Θά πής κανένα κονιάκ, Πάτρικ, στην υγεία μας; με ρώτησε.

— Όχι, Χένρυ. Ήρθα για να σε προσειδοποιήσω. Η κ. Ρε-

νιέ ήταν τρελλή για να μην αντιληφθεί τί κρύβεται πίσω από σένα, όπως τρελλή ήταν και η Άλεις που σε παντρεύτηκε.

Το χέρι του εγλύστρησε για να παρη το μαχαίρι του, επρό-φρασα όμως και του έσφιξα δυνατά τόν καρπό.

— Άκουσέ με, Χένρυ, συνέχισα μαλακά. Η Άλεις είνε γυναίκα σου. Εγώ θα αποτραβηχθώ. Πρόσεξε όμως να μην την κάμης δυστυχισμένη, όπως τόσοσους άλλους, γιατί θα σε σκοτώσω...

Δεν τόν ξανάειδα όσον καιρό έμεινα ακόμη στην πόλη. Έκέρδισα πολλά λεφτά εκείνο το χειμώνα και μια και δεν θα ε-πίπλωνα το σπίτι, έπέρασα τόν καιρό μου διασκεδάζοντας κι' ύστερα εγκατέλειψα τόν τόπο για πέντε χρόνια.

Έβαψα τα όνειρά μου και αδιαφόρησα έκτετε να μάθω για την Άλεις.

Πέρασι ξαναγύρισα. Η Βρετανική Κολομβία ήταν ένας θαυ-μάσιος τόπος, αλλ' η οικογένειά μου έμεινε στο Τσάσφλιν κι' ενοστάλησα να τους δώ.

— Άλλωστε, δεν φοβόμουν πια να' αντικρύσω την Άλεις. Την είχα σχεδόν ξεχάσει.

Η καρδιά όμως του ανθρώπου είνε ένα συντήρη. Δεν θα ξεχάσω την ταραχή που με κατέλαβε μόλις συναντήθηκα τυ-χαία στο δρόμο.

Όταν με είδε, έπιασε με τα χέρια της την καρδιά της, ενώ με την ευχάριστη φωνούλα της με ρωτούσε διάφορα νέα. Με συγκίνησε ξανάβλεπα το ωχρό της προσωπάκι, τα σκιασμένα μάτια με το πονεμένο κι' ανήσυχο βλέμμα τους.

Όταν τήν είχα ιδή για τελευταία φορά, ήταν μιά ροδο-κάκκηνη παιδούλα. Τώρα, ύστερ' από πέντε χρόνια παντρείας και με δυο παιδιά, ήταν μιά όμορφη γυναίκα.

Όταν χωρίσαμε, τράβηξα για το σταθμό, απ' όπου έμαθα ότι τα πράγματα ήταν χειρότερα απ' ό,τι τα φανταζόμουν.

Ο Χένρυ συντηρούσε μιά μπαλαρίνα και μολονότι είχε θε-σει στη διάθεσι της Άλεις ένα μεγάλο σπίτι κι' όμορφα ρούχα, είχε άκουσθ ότι την έδερνε και την έβασάνιζε.

Πάντα φοβόμουν ότι αυτό θα γινόταν κάποτε μα τώρα που δεβαίωθηκα, ο θυμός με ετύφλωσε κι' ετράβηξα κατ' εφθείαν για το σπίτι του Ντυμόν. Όταν έσήμανα, μου άνοιξε η Άλεις. Μόλις με είδε, τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα από τρόμο.

— Δεν έπρεπε νάρθης εδώ, Πάτρικ! μου είπε. Ο Χένρυ δα θυμάσθ πολύ. Θέλει να μένω στο σπίτι με τα παιδιά και να μη βλέπω κανένα.

Ξαφνικά, πήρε τό μέτι μου τόν άριστο καρπό του χεριού της. Ήταν μελανιασμένος.

— Ε... έπεσα, Πάτρικ!, άρχισε να μου λέη με σπα-σμένη φωνή. Μα γιατί να σου πώ ψεματα; Ο Χένρυ εθύμωσε που σε είδα έστω και κατὰ τύχη και μ' έχτύπησε. Γι' αυτό δεν πρέπει να ξαναέρθης. Ήμουν τρελλή, Πάτρικ, όταν τόν παντρεύτηκα, και βλέπεις πως πληρώνω τώρα το σφάλμα μου.

Σαν ψίθυρο άκουσα τα τελευταία της λόγια φεύγοντας από το σπίτι.

Η τιμωρ'α

Ο Χένρυ είδε την αγανάκτησι ζωγραφισμένη στο πρόσωπό μου, μόλις έπέρασα το κατώφλι του γραφείου του. Με μιά γρήγορη κίνηση, ετράβηξε το μαχαίρι του για να με χτυπήσει. Πιο ταχώς όμως εγώ απ' αυτόν, τόν έπιασα και τόν στραμπου-λήσα το χέρι, εως ότου άφησε το μαχαίρι να γλιστρήσει από τα δάχτυλά του. Εγώ είχα πιστόλι, αλλά δεν έσκέφθηκα κα-θόλου να το μεταχειρισθώ.

Θα τόν έδερνα σε τέτοιο σημείο, που θα χρειαζόταν μήνες να καθήσει στο νοσοκομείο για να σκεφθί πόσο πρόστυχα και ταπεινά εφάρθηκε στην Άλεις.

Δεν έπρόφτασα να κάμω αυτές τις σκέψεις, όταν ξαφνικά μου ξεφεύγει, και κάνουντα ένα μεγάλο πήδημα, μου τινάξε μια κλωστή. Μ' έχτύπησε στο μπρο κι' ένοιωσα το αίμα να γλιστρά εως κάτω στόν αστραγάλο. Όπως έπέρασε όμως με φόρα από δίπλα μου, βρήκα ευκαιρία και τούδωσα μια δυνατή γροθιά σ' αυτή, που τόν έκαμε να κυλισθί στο πάτωμα. Ωρ-μήσε και πάλι εναντίον μου και μου τινάξε μιά δεύτερη κλω-στή. Έσκυψα, αλλά τα καρφιά της μπότας του έσχισαν τόν λαιμό μου και τόν όμο μου. Το αίμα και ο πόνος με εξαγριώ-σαν φοβερά. Επίτηδες τού έδωσα και μιάν άλλη ευκαιρία για να μου επιτεθί. Τώρα όμως τόν υποδέχθηκα με τρεις-τέσσερις κεραυνόβολες δεξιές. Δεν ήξερε πως να προφυλαχθί και όπως παρέπαε, τού φέρνω άλλη μιά τρομερή γροθιά στο σαγόνι, και πριν προλάβί να κινή την παραμικρότερη κίνηση, τόν έ-σηκωσα ψηλά και τόν επέταξα σε μιάν απόστασι τουλάχιστον δώδεκα ποδιών.

Σιωπηλός, περίμενα να ξανασηκωθί. Σαν είδα όμως ότι άργούσε, τόν έπλησίασα, όποτε με φρίκη διαπίστωσα ότι ή-ταν νεκρός.

Πέφτοντας, είχε σπάσει το στέρκο του και είχε μείνει στόν τόπο.

Μ' έπιασε πανικός και δεν ήξερα τί να κάμω. Να παραδοθώ στη δικαιοσύνη ήταν τρέλλα. Κανείς δικαστής δεν θα μ' έπι-στευε αν θα τού έλεγα ότι δεν είχα σκοπό να σκοτώσω τόν Χένρυ. Έπρεπε να φύγω, να φύγω άσα μπορούσα πιά γρήγορα.

Το πτώμα του Χένρυ δεν θα τόν άνεκαλύπταν παρά την άλλη μέρα. Έν τώ μεταξύ είχα όλο τόν καιρό να βρίσκωμαι μακριά, Έφυγα τρέχοντας, κι' ετοιμαζόντας γρήγορα το έλκηθρό μου ξεκίνησα.

Στάν συναριακό σταθμό του Φάρρες συνήντησα κάτι φίλους κυνηγούς. Μού είπαν ότι ένας αστυνομικός της καταδίωξε και είχε τηθί επί τα ίχνη μου.

33

“Αναγκάσθηκα ν’ αλλάξω πορεία κι’ ετράδηξα παράλληλα προς τόν ποταμό Κλίντικ.

Σάν έφτασα στίς έκβολές του, ανέκαλψα μιά τέτοια σύ- γουρη κρυφά, που ούτε τό καλύτερο λαγωνικό τής ‘Αστυνο- μίας του Καναδά ήταν δυνατόν νά μέ ανακαλύψη! Θα έμενα έ- κεί μέχρις ότου ό αστυνομικός έχανε τελείως τά ‘ίχνη μου. “Υ- στερα, είχα όλον τόν καιρό, ανένοχλητος, νά περάσω τά συ- νορα.

Μά δέν είχα ύπολογίσει και τόν χειμώνα. Τήν τρίτη μέρα, ξέσπασε μιά τρομακτική χιονοθύελλα, που στην όρμη της έ- σάρωνε τά πάντα. Είχα αποκλεισθή στη σπηλιά μου κι’ ή πεί- να άρχισε νά μου θερίζει τά σωθικά. Με τρόπο άκουγα τόν τρομακτικό πάταγο πού έκαναν οί χιονοστιβάδες κατακυλάν- τας από τίς βουνοπλαγιές. Είχα δυναμίτες μαζί μου, μά έδι- σταξα νά τούς μεταχειρισθώ. Τέλος, μη άντέχοντας άλλο στην πείνα και μέ τόν φόβο μήπως μέ καταξέσχίζουν και τά σκυλιά, που είχαν σχεδόν κι’ αυτά τρελλαθή άπ’ την πείνα κι’ έγρύλλι- ζαν άπαίσια, άναψα τούς δυναμίτες και, παίζοντας την ζωή μου κορώνα-γράμματα, έτίναξα στόν άέρα την είσοδο τής σπη- λιάς που είχε αποκλεισθή από ένα παχύτατο στρώμα χιονιού και δρόχων.

Ευτυχώς δέν έπαθα μεγάλες άβαραίες και τά περισσότερα σκυλιά μου δέν έπαθαν κι’ αυτά τίποτα. Μόνον ό Μπίλλ, τό άγαπημένο μου σκυλί, που ήταν και ό άρχηγός στα άλλα, έ- τσάκις τά πλευρά του και αναγκάστηκα νά του φυτέψω μιά σφαίρα στο κεφάλι, γιά νά τελειώση τό μαρτύριό του.

Σύντροφοι του πόνου

Η θύελλα είχε κοπάσει και δγήκα γιά κυνήγι. Τό θέαμα πού παρουσίαζε ή φύσις γύρω μου ήταν τρομακτικό. μά και μεγαλοπρεπο. Ξερριζωμένα δένδρα, κομμάτια από τεραστίους έραχους σκόρπια έδώ κι’ εκεί, όγκοι χιονιού στερεοποιημένοι, όλα αυτά άνάκατα σέ μιάν έκταση όσο έφθανε τό μάτι μου.

Εσκότωνα μιά δορκάδα και άφού έτάλσα τά σκυλιά, που ριχτήκαν σάν λυσσασμένα στο ώμό κρέας, άρχισα νά ψήνω τό μπούτι στην πυροστιά.

Ξαφνικά, παρουσιάστηκε ό αστυνομικός μέ τό όπλο του προ- τεταμένο.

Εκέρωσα μόλις τόν είδα. Γρήγορα όμως άνέκτησα την ψυ- χραιμία μου και τραβώντας τό πιστόλι μου, έτοιμάστηκα νά πουλήσω ακριβιά τό τομάρι μου.

—Γά συγχαρητήρια μου, λοχία, είσαι σπουδαίο λαγωνικό μιά και κατάρρωσες νά μέ ανακαλύψεις. Φαντάζομαι πώς γιά την έπιτυχία σου αυτή θα πάρης καινούργιο γαλόνι. Μά πώς τά κατάφερες και γλύτωσες άπ’ αυτή την θεομηνία;

—Προτού σου πώ τίποτα, Πάτρικ, δώσε μου κάτι νά φάω. Δέν σέ βλέπω από την πείνα.

Τού έδωσα ένα καλό κομμάτι ψητό.

“Ο όδηγός του, ένας ‘Ινδιάνος άπ’ την φυλή του Σάγιας, μάς έκύτταζε μ’ έναν τρόπο, λες κι’ ήμαστε τρελλοί.

—Αλήθεια, πώς είνε ή κ. Ντυμόν; τόν ρώτησα άφού μου συστήθηκε κι’ άρχισαμε τό φαί.

“Ο Ζάκ Μάρλαντ εσώπασε γιά λίγο κι’ ύστερα μου είπε:

—Η κ. Ντυμόν συνελήφθη ως συνεργός γιά τη δολοφονία του άνδρός της.

—Πώς είπατε! Συνελήφθη; Μά αυτό είνε τρέλλα! ‘Η ‘Αλίς δέν είχε καμμία σχέση μέ τόν φόνο. Άλλωστε, ούτε και έγώ είχα σκοπό νά τόν σκοτώσω. Τό πείσιμό του ήταν πολύ από- τομο και σκωτώθηκε. ‘Η μήπως φαντάζεσθε ότι θάφευγα άν περνούσε άπ’ τό μυαλό μου ότι ή ‘Αλίς θα ένοχοποιητό.

—Δέν τό φαντάζομαι αυτό, Πάτρικ, μου είπε και έλπίζω ό- τι θα τό αποδείξεις.

Επρεπε τώρα τό γρηγορότερο νά παρουσιασθώ στο Δικασ- τήριο, γιά ν’ άπαλλάξω την ‘Αλίς από την φρικτή αυτήν κα- τηγορία.

“Ο Ζάκ διέκοψε τās σκέψεις μου.

—Πάτρικ, έλπίζω ότι δέν είνε ανάγκη νά σου περάσω χει- ροπέδες. Άρκει νά μου δώσης τό λόγο σου ότι δέν θα προσ- παθήσης νά τό σκάσης.

Τού τό ύποσχέθηκα. Ήταν ένας τέλειος τζέντλεμαν. Τά ημερώματα της άλλης μέρας, ξεκινήσαμε. Επ’ μίαν ό- λόκληρη δδομάδα έχιόνιζε συνεχώς και φυσούσε σέ σημείο πού νά μην βλέπωμε πού πάμε. Παρ’ όλες όμως τίς δυσκολίες, δια- νύσαμε 250 μίλλια σέ μέρη πού τίς περισσότερες φορές ήμα- στε αναγκασμένοι ν’ άνοίγωμε έμείς τό δρόμο.

Η μεγάλη λαχτάρα μάς ήρθε τη δεκάτη ημέρα. “Οταν ξυ- πνήσαμε, μέ τρόπο άντιληφθήκαμε ότι ό όδηγός του Ζάκ είχε κάμει φτερά, παίρνοντας μαζί του όλες μας τίς προμήθειες, τά καλύτερα σκυλιά, τά όπλα μας, τόν καπνό, τά γαυαία του Ζάκ. “Ως και τά σπέρτα μας τά πήρε. Ευτυχώς που είχα στην τσέπη μου λίγα σπέρτα. Είχαμε επίσης και τά πιστόλια που ό όδηγός δέν έτόλμησε νά πάρη.

Η κατάσταση ήταν άπελπιστική. Δέν ήταν βέβαια και λίγο γιά απόστασι από 90 μίλλια που απέιχαμε από τόν πλησιέ- στερο σταθμό μέ μόνα εφόδια τό έλκηθρό μας και μερικά σκυ- λιά.

Ευτυχώς που ή ημέρα ήταν ήλιόλουστη και θα μπορούσαμε νά διακυσώμε άρκετην απόστασι. Άλλοίμονο άν συναντούσαμε χιονοθύελλες.

Σάν ενύχτωσε, ή κατάσταση άρχισε νά χειροτερεύη. Τά μάτια του Ζάκ ήταν κατακόκκινα και πληγισμένα από τό χιόνι και την άντηρία και μόλις και μετά βίας μπορούσε νά τ’ ά- νοιγοκλείνη. Και σάν νά μην έφθανε αυτό, έτσι όπως έβόδιζε σκουντουφλώντας γιά μιά στιγμή δρέθηκε ως τη μέση σ’ έναν

λάκκο γεμάτο από παγωμένο νερό.

Αναγκάσθηκα άμέσως νά σταματήσω. “Αναψα φωτιά και σχεδόν όλη τη νύχτα έτριβα μέ χιόνι τά πόδια του γιά νά ξε- παγώσουν. Ήταν κάτι τό φρικτό νά βλέπω νά φεύγη τό δερ- μα του και κομματάκια από σάρκες. Άνάσαινε μέ άνακούφισι, όταν στο τέλος τόν πήρε ό ύπνος.

Άρες άγωνίας

Τήν άλλη μέρα, ήταν άναίσθητος από τόν πυρετό και χρειά- σθηκε νά τόν τραντάξω δυνατά γιά νά τόν έπαναφέρω στίς αισθήσεις του.

Δέν θα είχαμε προχωρήσει ούτε τρία μίλλια, όταν τόν είδα νά ξαναπέφτη.

Ήταν έσόμενο. Δυό μέρες δέν είχε βάλει μπουκιά στο στό- μα του και τό κύρο ήταν τρομερό.

Ευτυχώς, πιδ πέρα ήσαν κάτι έλατα. Τό μέρος ήταν άπάνε- μο και κατάλληλο γιά κατασκήνωσι. Τόν έτοποθέτησα στο έλ- κηθρο γιά ν’ άναπαυθί λιγάκι.

Εσκότωνα και άλλο ένα σκυλί και έψησα λίγο κρέας. Μόλις όμως τού έδωσα νά φάη, τό πέταξε και ξανακύλισε στο χιόνι καταδραμμένος. Μ’ έπιασε άπελπισία. “Αν δέν έτρωγε τί- ποτε, θα πέθαινε έως τ’ άλλο πρωί από έξάντλησι.

Προσάθησα νά του έτοιμάσω κάτι ζεστό. Κομμάτιασα τό δέρμα του σκύλου κι’ έρριξα τά κομμάτια σ’ έναν ντενεκέ μέ νερό.

Τό ζεστό αυτό πράγμα, που ήθελε νά λέγεται σουπα, τόν συνέφερε κάπως.

—Θά δοδίσω, Πάτρικ, μου είπε, Είμαι ένα γουρούνι νά σ’ άφήνω νά τό κάνης όλα έσύ.

—Αύριο, τού άπάντησα. Τώρα ξαπλώσου στο έλκηθρο και ήσυχασε.

Είχαμε τά τελευταία δυό σκυλιά στο έλκηθρο και συνέχισα τό μαρτυρικό μου δρόμο.

Τό άπόγευμα είχα γίνει πτώμα από την κούρασι, γιατί ή- μουν αναγκασμένος νά σέρνω και τόν Ζάκ στο έλκυθρο. Τά σκυ- λιά και αυτά τά κακόμοια έσέρνονταν μάλλον παρ’ έβόδιζαν.

Τό κύρο ήταν άπείσι τολάχιστον 40ο υπό τό μνηδέν. Τά πό- δια μου μέ πονούσαν. Μιά παληά πληγή από δαγκωμα λύκου άρχισε νά μέ πονή άνυπόφορα. Επρεπε όπωσδήποτε νά δρώ ένα καταφύγιο. Προχώρησα λίγο ακόμη έως ότου άπέκαμσ. Και τότε άρχισε τό παραλήρημα του Ζάκ. Πότε τραγουδούσε. Πότε έβριζε και πότε παρακαλούσε νά τόν σκοτώσω.

Αυτό μ’ ένεύριασε τρομερά και χωρίς νά ξέρω τί κάνω, έ- πέταξα τόν Ζάκ από τό έλκηθρο και μαστιγώνοντας άλύπητα τά σκυλιά, προχώρησα. Δέν θα είχα προχωρήσει ούτε 100 μέ- τρα όταν τόν άκουσα νά γελά σάν τρελλός. Τότε έγινε εξαλ- λος κι’ έγύρισα πίσω άποφασισμένος νά τελειώσω μιά γιά πάντα και μ’ αυτόν.

Και τότε διέκρινα την καλύβα. Μιά φίνα καλύβα μέ χорта- ρισμένη στέγη.

Ήταν πενήντα γυάρδες πίσω μας σέ κάτι χαμώδενδρα. “Αν ό Ζάκ δέν έγελαγε, γιά νά γυρίσω δέν θα τόν έβλεπα.

Γιά μιά στιγμή ένόμισα ότι ήταν παιχνίδι της φαντασίας μου.

Η περιπέτεια αυτή μ’ είχε κι’ έμένα σχεδόν τρελλάνει. “Ετρι- ψα τά μάτια μου κι’ όταν τ’ άνοιξα, ήταν ακόμη εκεί. Μέ μιά κρουγή, που δέν είχε τίποτε τό ανθρώπινο, έσυρα τά σκυλιά. Εστρώξα την πόρτα μέ τόν ώμο μου και άνάθοντας ένα από τά δυό σπέρτα που μου είχαν άπομείνει, έκνύταξα μέσα. “Αμυ- δρά, διέκρινα μιά σόμπα σιδερένια, κάτι τενεκεδένια κουτιά στα ράφια και ένα ξυλοκρέββατο.

Εσήκωσα τόν Ζάκ και τόν έτοποθέτησα μέσα. Μέ τό τελευ- ταίο μου σπύτο άναψα μιά δυνατή φωτιά, που οί φλόγες της έφώτισαν ζωηρά την καλύβα.

Εξετάζοντας προσεκτικώτερα τό έσωτερικό της, διεπί- στωσα ότι δέν θα είχε χρησιμοποιηθί γιά έβδωμάδες πολλές. Τά κουτιά ήσαν τελείως άδεια από τρόφιμα. Μάς άπέμεναν όμως εύτυχώς τά δυό σκυλιά.

Πτώματα από την κούρασι, έπέσαμε νά κοιμηθούμε. Τήν άλ- λη μέρα ξυπνήσαμε άργα τό άπόγευμα. “Ο Ζάκ ήταν λίγο κα- λύτερα. Μπορούσε ν’ άνοιγοκλείνη τά μάτια του. Δοκίμασα ό- μως άλλη μιά στενωχώρα. Τό ένα σκυλί είχε φοφήσει και ά- ναγκάσθηκα νά σκωτώσω και τό άλλο που ψυχομαχούσε.

“Οταν έγύρισα πίσω, ό Ζάκ μου έδωκε λίγον καπνό που έρρήκε ψάχνοντας τ’ άδεια κουτιά. Ήταν και αυτό κάτι. Τού- λάχιστον, θα διασκέδαζα λιγάκι τίς στενωχώριες μου. “Αναψα την πίπα μου, ενώ ό Ζάκ άρχισε μέ χαμηλή φωνή νά μου λέη:

—Πάτρικ, έσκέφθηκα ότι προτιμότερο είνε νά φύγης μόνος σου. Δέν μάς άπέμειναν πιά σκυλιά και τά πόδια μου είνε σέ κακά χαλικά.

—Και ποιός φαντάσθηκες ότι είμαι; τού άπάντησα. Τό κα- λύτερο που έχωμε νά κάνωμε είνε ν’ άναπαυθούμε πρώτα μερι- κές μέρες και ύστερα βλέπομε.

—Δέν σώζει αυτό την κατάστασι, συνέχισε. Θα φύγης ό- πωςδήποτε μόνος σου. “Αμα φθάσης στο σταθμό, στέλνεις άπ’ εκεί άνθρώπους νά μέ πάρουν. Θα σου δώσω και τό ήμερολό- γιο μου, γιά νά τό παρουσιάσης στο Δικαστήριο όταν άρχίσω ή δίκη σου. “Ο,τι γράφω μέσα γιά σένα, άρκει γιά νά μην τιμωρηθής αύστηρά. Μη λησμονής άλλωστε και την κ. Ντυμόν που υποσέρει τόσο στη φυλακή.

Αυτό που έλεγε ήταν άδύνατον νά γίνη. Για νά φθάσω στον πλησιέστερο σταθμό χρειάζομαι τολάχιστον τρείς ημέρες, και άλλες τόσες γιά νά γυρίσω, έξη. “Εν τώ μεταξύ, τρόφιμα δέν ύπήρχαν γιά νά συντηρηθί, χωρίς νά ληναριάσω και τόν κίνδυνο που θα διέτρεχε από τούς λύκους.

—“Ακουσέ με, Ζάκ!, τού είπα. Αυτό δέν μπορεί νά γίνη. “Όσο γιά την χειρονομία σου νά μου σώσης τό ήμερολόγιο σου, σ’ εύχαριστώ πάρα πολύ. Αυτό όμως δέν άρκει. Θέλω έσένα τόν ίδιο γιά μάρτυρα ύπερασπίσεως. Κοιμήσου τώρα.

Εβόλα κι’ άλλα ξύλα στη σόμπα και βήκα.

Εξω έκανε ένα τρομερό κύρο. Η άτμόσφαιρα όμως ήταν κα- θαρή. Τ’ αστέρια, που τρεμοσβύνανε ψηλά στον ουρανό, έδιναν μιά περίεργη όμη στην όλόλευκη πλάσι. Πέρα μακριά στο τέ- λος της πεδιάδας διέκρινα άμυδρά έναν σκοτεινό όγκο. Ήταν τό έγκαταλελειμμένο φρούριο του Ντάς Φαρζέ. Μερικές μόνο φορές τό χρησιμοποιούσαν οί κυνηγοί γιά νά περάσουν τη νύ- χτα τους.

Και τότε, συνέλαβα μιάν ιδέα. Θα άναβα μιά μεγάλη φωτιά στην κορυφή ενός λοφίσκου, που ήταν λίγο μακρύτερα άπ’ την καλύβα. “Αν είχαμε την τύχη νά μάς δοϋν από τό φρούριο, άν έννοείται έβρίσκονταν μέσα τίποτα κυνηγοί, σωθήκαμε!

Στό στόμα τών λύκων

Εγύρισα πίσω και χαρούμενος άνεκοίνωσα στον Ζάκ την ι- δέα μου. Τήν επεκτόμισε άμέσως. Μέ πυρετώδη άνυπομο- νησία, άρχισα νά έκτελώ τό σχέδιό μου. Άνέβασα πρώτα τόν Ζάκ επάνω στο λόφο κι’ άναψα ύστερα μιά δυνατή φωτιά. “Ε- πιδ άρες, έκοβα ξύλα, ενώ ό Ζάκ, ξαπλωμένος κοντά στη φωτιά την τροφοδοτούσε συνεχώς.

Αίθνη της ησυχία εξέσχισαν πνιχτά ούρλιάσματα. “Ολό- κληρη άγέλη από πεινασμένος λύκους μάς είχε περικυκλώσει.

Ήξερα και από άλλες φορές την τακτική τους. Θα περίμε- ναν παράμερα νά σβύση πρώτα ή φωτιά κι’ ύστερα θα μάς κα- τεξέσχισαν.

—Πάτρικ, φυλάξου!, άκουσα τόν Ζάκ νά φωνάζη.

Ήταν καιρός. “Ο πιο τολμηρός μ’ είχε πλησιάσει και ήταν έτοιμος νά μου έπιτεθί.

Μιά σφαίρα τού μπράουνίγκ μου τόν έρριξε άνάσκελα κε- ραυνοπληκτό. Οί ύπόλοιποι άρχισαν νά ούρλιάζουν άπαίσια. “Η μυρμηδιά τού αίματος τούς είχε τρελλάνει και άφοβα μάς έπλησίαζαν μέ μεγάλα πηδήματα. “Ο Ζάκ, ψυχραιμος, πυροβο- λούσε. “Αρπαξα ένα φλογισμένο κλαδί και τό πέτιξα άνάμεσα τους, ενώ συγχρόνως άδείαξα τό πιστόλι μου στο σωρό.

—Πάτρικ, άκουσα τόν Ζάκ νά μου φωνάζη. Μου έμειναν μό- νο δυό σφαίρες. Τί θα γίνη τώρα;

Τί νά του πώ. Και έγώ δέν είχα περισσότερες.

Τόν έπλησίασα και ξαπλώσα δίπλα του.

—“Ακουσέ με, Ζάκ!, τού είπα. Δέν μου άπέμειναν κι’ έμένα παρ’ δύο-τρείς σφαίρες. Θα κρατήσαμε όσο μπορούμε. “Οταν πιά φτάσουμε στο άμην, τραβάμε και από μιά στο κεφάλι μας. “Εσφίξαμε τά χέρια μέ τόν Ζάκ, φιληθήκαμε κι’ έπεριμένομε την στιγμή που θα φεύγαμε γιά τό μεγάλο και άγύριστο τα- λίδι. “Ενας ψηλός καπνός άνέβαινε από τη μισοσδυμένη φω- ή σάν νά λιβάνιζε τό ύστερνά μας λείψανα.

“Η κρίσιμη στιγμή έφθανε. Μέ τεράστια πηδήματα και άπεί- ςια ούρλιάσματα οί λύκοι άρχισαν νά μάς πλησιάζουν. “Εσκό- τωνα καναδιό, μά τώρα πιά δέν τούς κρατούσε τίποτε. Είδα τόν Ζάκ νά έτοιμάζεται γιά την μοιραία χειρονομία.

Τί λόγια νά βρώ, γιά νά περιγράψω εκείνο που έννοιωσα, όταν από την δεξιά πλευρά τού λοφίσκου άκουσα πυκνούς πυροβολι- σμούς και γαυγίσματα σκύλων. Οί λύκοι μάς παράτησαν ά- μέσως κι’ εστράφηκαν όλοταχώς πίσω. Σωρός κορμιά έσπά- ραζαν στο χιόνι. Συνεχίσθηκε λιγάκι τό ντουφεκίδι, έως ότου οί λύκοι έχάσθηκαν όλότελα. Είδα μιά μεγάλη συντροφιά από κυνηγούς νά τρέχουν γρήγορα προς τό μέρος μας.

Δέν άνθεξα άλλο και λιποθύμησα.

‘Η σωτηρία

Η θεία Πρόνοια μάς έσωσε.

Οί κυνηγοί, καθώς μάς είπαν κατόπιν, είδαν τη φωτιά που έφάνταζε από μακριά και κάτι κατάσaban, έως ότου έβεβαιώ- θηκαν ότι άνθρωποι έκινδύνευαν, όταν άκουσαν την ήχώ από τούς πυροβολισμούς...

Στό Δικαστήριο, ό Ζάκ, που ήταν και ό κυριώτερος μάρτυς ύπερασπίσεως, μέ παρέστησε ήρωα κι’ έζήτησε την άθωυσή μου.

Μερικοί όμως από τούς δικαστές δέν ήσαν και τόσο έπιει- κείς. Πρό παντός ό Τζάκομπ Γκρόσμπ, που ήταν πολύ φίλος τού μακαρίτη, είπε ότι ό Χένρυ τού είχε έμπιστευθί ότι τόν έφοβέρισα πώς θα τόν σκοτώσω.

Επίσης και ό Τζέιμς Γκόρντον, που ήταν παρών στην πρώ- τη μου φιλονεικία μέ τόν Χένρυ, κατέθεσε τά ίδια.

“Αλλ’ αυτοί οί “Εγγλέζοι έχουν πολύ έξυπνους ίατροδικα- στές. Κατάλαβαν ότι έγινε πάλη. Στην άπολογία μου άνέφερα τό πώς σκοτώθηκε ό Χένρυ.

“Ως έγκλημα δεύτερου βαθμού έχαρακτηρίσθη ό φόνος. Δέν έχει όμως σημασία τό πώς έχαρακτηρίσθη. “Εκείνο που ζέρω είνε ότι οί συνέπειες τού ήσαν βαρύτατες.

Και έκάτο χρόνια νά ζήσω, ποτέ δέν θα ξεχάσω ότι έξ αι- γίας μου ό Ζάκ Μάρλαντ έχασε και τά δυό του πόδια και άνα- γκάσθηκε νά γίνη γραφέις στα Γραφεία της ‘Αστυνομίας, μιά και αυτός, όπως και έγώ, ήμαστε γεννημένοι νά ζούμε στον έ- λευθρο άέρα.

“Η ‘Αλίς άπεφυλακίσθη και μαζί μέ τη μητέρα της διευθυ- νουν τό Σχολείο. Κάθε μήνα μ’ επισκέπτεται στη φυλακή και κάθε φορά βλέπω πιδ ζηρηρό τό ρόδινο χρώμα στα μάγουλά της.

Τόν Αύγουστο, που τελειώνει ή ποιμήν μου, θα παντρευτώμε, κι’ ύστερα όλοι μαζί θα φύγωμε γι’ άλλους όρίζοντας, γιά μιά καινούργια ζωή. Άπαι κανένα πιά σύννεφο δέν θα σκίαση την ευτυχία μας.

Τ Ε Λ Ο Σ

Διασκεύη: ΝΤΙΝΟΥ ΜΑΥΡΑΝΤΖΗ

Μ’ ΕΘΑΨΑΝ ΖΩΝΤΑΝΟ

Μιά ιστορία άγωνίας και τρόμου

Ενα πρωί, άκούοντας νά χτυποϋν όκτώ στο ρο- λόι τού τοίχου, έδοκί- μασα νά σηκωθώ. Πρds με- γάλην μου έκπληξιν, έμενα καρφωμένος σέ μιά πλήρη ά- κνησία, ό άέρας μου φαινό- ταν βαρύς σάν μολύβι και τά βλέφαρά μου κολλημένα τό έ- να σ’ άλλο.

Ενόμισα ότι έπαθα προσ- δολή παραλύσεως και προσ- πάθησα νά φωνάξω. Κανένας ήχος δέν δγήκε από τά χείλη μου. Κατάπληκτος άπ’ αυτό τό φαινόμενο, έσκέφθηκα πώς άσφαλώς βρισκόμουν ακόμη ύ- πό την επίδρασιν εφιάλτου, ό όποιος μ’ έβασάνιζε όλη τη νύχτα κι’ άπεφάσισα νά περι- μένω μέ ύπομονη νά ξυπνήσω.

Κατά τίς ένενά και μισή, ή πόρτα τού δωματίου μου ά- νοίξε, έπειτα από μερικά δια- κριτικά χτυπήματα, στα ό- ποία μου ήταν άδύνατον ν’ ά- παντήσω.

“Ανεγύρισα τη φωνή της ύπηρετριάς μου:

—Κύριε, είπτε, δέν θάρθητε νά προγευματίσετε σήμερα τό πρωί;

Καθώς δέν άπαντούσα, έ- τρώμαζε: την έννοιωσα νά πλη- σιάζη στο κρεβάτι μου:

—Κύριε! κύριε! Εύχαστε άρρωστος; Για τ’ όνομα τού Θε- ού, κύριε, άπαντήστε μου!...

“Η φωνή της ήταν πολύ τρο- μαγμένη κι’ άρχισα ν’ άνησυ- χώ κι’ έγώ. Τό δνειρο κρατού- σε παραδόξως πολύ.

Τό καύμένο τό κορίτσι, ά- ναστατημένος, ξανάπτε:

—Κύριε! Κύριε! Μ’ άκού- τε!

Καθώς έμενα τελείως άκί- νητος, άπεφάσισε νά μέ κου- νήσθ λίγο.

Είχα συνείδησιν αυτού τού γεγονότος, χωρίς όμως νά νά τό αισθανώμαι.

—Κύριε! Κύριε! Εύχαστε άρρωστος; Για τ’ όνομα τού Θε- ού, κύριε, άπαντήστε μου!...

“Η φωνή της ήταν πολύ τρο- μαγμένη κι’ άρχισα ν’ άνησυ- χώ κι’ έγώ. Τό δνειρο κρατού- σε παραδόξως πολύ.

Τό καύμένο τό κορίτσι, ά- ναστατημένος, ξανάπτε:

—Κύριε! Κύριε! Μ’ άκού- τε!

Καθώς έμενα τελείως άκί- νητος, άπεφάσισε νά μέ κου- νήσθ λίγο.

Είχα συνείδησιν αυτού τού γεγονότος, χωρίς όμως νά νά τό αισθανώμαι.

—Κύριε! Κύριε! Εύχαστε άρρωστος; Για τ’ όνομα τού Θε- ού, κύριε, άπαντήστε μου!...

“Η φωνή της ήταν πολύ τρο- μαγμένη κι’ άρχισα ν’ άνησυ- χώ κι’ έγώ. Τό δνειρο κρατού- σε παραδόξως πολύ.

Τό καύμένο τό κορίτσι, ά- ναστατημένος, ξανάπτε:

—Κύριε! Κύριε! Μ’ άκού- τε!

Καθώς έμενα τελείως άκί- νητος, άπεφάσισε νά μέ κου- νήσθ λίγο.

Είχα συνείδησιν αυτού τού γεγονότος, χωρίς όμως νά νά τό αισθανώμαι.

—Κύριε! Κύριε! Εύχαστε άρρωστος; Για τ’ όνομα τού Θε- ού, κύριε, άπαντήστε μου!...

“Η φωνή της ήταν πολύ τρο- μαγμένη κι’ άρχισα ν’ άνησυ- χώ κι’ έγώ. Τό δνειρο κρατού- σε παραδόξως πολύ.

Τό καύμένο τό κορίτσι, ά- ναστατημένος, ξανάπτε:

—Κύριε! Κύριε! Μ’ άκού- τε!

Καθώς έμενα τελείως άκί- νητος, άπεφάσισε νά μέ κου- νήσθ λίγο.

Είχα συνείδησιν αυτού τού γεγονότος, χωρίς όμως νά νά τό αισθανώμαι.

—Κύριε! Κύριε! Εύχαστε άρρωστος; Για τ’ όνομα τού Θε- ού, κύριε, άπαντήστε μου!...

“Η φωνή της ήταν πολύ τρο- μαγμένη κι’ άρχισα ν’ άνησυ- χώ κι’ έγώ. Τό δνειρο κρατού- σε παραδόξως πολύ.

Τό καύμένο τό κορίτσι, ά- ναστατημένος, ξανάπτε:

—Κύριε! Κύριε! Μ’ άκού- τε!

Καθώς έμενα τελείως άκί- νητος, άπεφάσισε νά μέ κου- νήσθ λίγο.

Είχα συνείδησιν αυτού τού γεγονότος, χωρίς όμως νά νά τό αισθανώμαι.

—Κύριε! Κύριε! Εύχαστε άρρωστος; Για τ’ όνομα τού Θε- ού, κύριε, άπαντήστε μου!...

“Η φωνή της ήταν πολύ τρο- μαγμένη κι’ άρχισα ν’ άνησυ- χώ κι’ έγώ. Τό δνειρο κρατού- σε παραδόξως πολύ.

Τό καύμένο τό κορίτσι, ά- ναστατημένος, ξανάπτε:

—Κύριε! Κύριε! Μ’ άκού- τε!

Καθώς έμενα τελείως άκί- νητος, άπεφάσισε νά μέ κου- νήσθ λίγο.

Είχα συνείδησιν αυτού τού γεγονότος, χωρίς όμως νά νά τό αισθανώμαι.

—Κύριε! Κύριε! Εύχαστε άρρωστος; Για τ’ όνομα τού Θε- ού, κύριε, άπαντήστε μου!...

“Η φωνή της ήταν πολύ τρο- μαγμένη κι’ άρχισα ν’ άνησυ- χώ κι’ έγώ. Τό δνειρο κρατού- σε παραδόξως πολύ.

συμπαθούσα πολύ.

Ετρεξε κοντά μου και χωρίς ν’ άηδίσση, άκούμπησε τά χεί- λη της στα δικά μου:

—Ροζέ!... Ροζέ μου!... “Ε- γώ είμαι! “Η Σιμόν, ή μικρή σου φίλη σου μιλάει!...

“Ο τόνος της άπελπισίας σύ- της της φωνής μέ άναστάτωσε. Κατέβδλα ύπεράνθρωπες προ- σπάθειες γιά ν’ άπαντήσω, μά παρ’ όλα αυτά έμενα άφωνος.

“Ο γιάτρος, άπευθυνόμενος στη νέα, είπτε:

—

πάντησέ μου!
Μέ φιλούσε στα χείλη, στὸ μέτωπο, στὰ μάγουλα, στὰ μαλλιά.

Δὲν εἶχα οὐκοινοί, γιατί εἶχα χάσει τὸν γονεῖ μου ἀπὸ πολὺ μικρός. Δὲν ἤθελε λοιπὸν καί ν' ἀνακατέψῃ τὰ χαρτιά μου. Γενικὸ μου κληρονόμον εἶχα καταστήσει τὴ Σιμόν. Ἐμνε κοντά μου καὶ ἂν καὶ ἦξε τις προθέσεις μου γι' αὐτήν, ἐσεβάσθηκε τὰ πράγματά μου.

Ἐκάθησε μπροστὰ στὸ γραφείο μου μόνο γιὰ νὰ κλάψῃ. Πρὸς τὸ δρόμο, ἦρθαν μερικοὶ φίλοι νὰ με δοῦν. Ὅλοι συμφώνησαν πὺς εἶχα πεθάνει καὶ μετὰ ἀπ' τὴς συνηθισμένες παρηγορητικὰς φράσεις, ἀπεσύρθησαν.

Ἡ πεποίθησις τῆς Σιμόν δὲν κλονίστηκε: ἄφισε τοὺς γείτονας νὰ ἀσχοληθοῦν με τὴ νεκρὴ μου τοιαυτέτα, ἀφοῦ αὐτὸ ἦταν ἀπαραίτητο, μὴ θελόντας, ὅπως ἔλεγε, νὰ γίνῃ συνέννοχος ἐνὸς ἐγκλήματος.

Ἦμουν σὲ λίγο ἐξαπατημένος στὸ νεκρικό μου κρεβάτι. Εἶχαν κλείσει τὰ παραθυροφυλλία τοῦ δωματίου μου. Κοντὰ μου, ἐπάνω στὸ κομοδίνο, ἔκαμε ἕνα κερί, συνεχῶς ἀνανούμενο.

Ἡ Σιμόν δὲν μ' ἐγκατέλειπε. Ἐμάντευα πὺς καθόταν στὸ προσκέφαλό μου. Ἐνστικτωδῶς, ἀκούω τὸν θόρυβο τῆς ἀναπνοῆς τῆς, καὶ τὸν λυγμὸν τῆς. Ποῦ καὶ ποῦ σπικωνόταν κι' ἐρχόταν κοιτὰ μου.

—Ροζέ!... Μὰ ζῦπνα λοιπόν! Θὰ σὲ θάψουν ζωντανό! Ἐσκιβε στὸ στήθος μου, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴν καρδιά μου... Κι' ἡ καρδιά μου δὲν χτυποῦσε!... Ἐσέκωνε με τὰ δαχτυλά της τὰ βλέφαρά μου... Καὶ τὰ μᾶτια μου ἔμεναν ἀπλανή!

Ὅλη ἡ νύχτα ἐπέσπεσε καὶ γιὰ τοὺς δύο μας γεμάτη ἀγωνία. Κατὰ τις ἑνδεκά τὸ πρωί, ἕνας θόρυβος εἰλκυσε τὴν προσοχή μου. Ὁ τρόμος μου διπλασιάσθηκε. Δυὸ ἄνδρες μὲ δῆμα βαρὺ, τὸ ὅποιον μελὶς ἀκουόταν ἐπάνω στὸ παχὺ ἀνατολίτικο χαλί, ἦρθαν κοντὰ μου, γιὰ ν' ἀκουμπήσουν τὸ φέρετρό...

Ἡ Σιμόν ξανάρχισε πάλι: —Δὲν θέλω νὰ τὸν θάλετε αὐτὸ μέσα! Σὰς λέω, κοιμήται!

—Χμ!... Ἐκαμε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο. Ἰσως! Μὰ δὲν θὰ ζυγνήσῃ ποτέ.

—Εἶνε πεθαμένος, γιὰ καλὰ πεθαμένος!, εἶπε ὁ ἄλλος. Ἀκόμη κι' ἡ μυρωδιά πού ὑπάρχει ἐδῶ δὲν ἀφίνει οὔτε ἴχνος ἀμφιβολίας.

Ἐκανε νύξιν γι' αὐτὴ τὴν ἀπροσδιόριστη μυρωδιά πού ἐγέμιζε τὸ δωμάτιο, τῆς φανόλης καὶ τοῦ λιθανίου, ἀνάμικτης με τὴς ἀναθυμιάσεις τοῦ κεριοῦ.

Ἡ ὑπηρετρία ἐτράβηξε ἔξω τὴ Σιμόν γιὰ νὰ μὴν παραστῇ στὴν τοποθέτησι μου στὸ φέρετρο.

Οἱ δύο ἄνδρες μ' ἐπίασαν ἀπ' τὰ ἄκρα καὶ μ' ἐτοποθέτησαν μέσα στὸ φέρετρο, ἀφοῦ προηγουμένως μ' ἐτύλιξαν σ' ἕνα σάβανο.

Ἀκριβῶς τότε δοκίμασα τὸ τρομερὸτερο αἰσθημα τῆς ζωῆς μου. Μοῦ φάνηκε πὺς θὰ ἔσκαζα, καθὼς κατέβαλλα προσπάθειες γιὰ νὰ φωνάξω. Ὁ ἀέρας πού φαινόταν τώρα βαρύτερος, ἐκόντευε νὰ πνίγῃ. Ὑπόκωφοι ἀναστεναγμοὶ ἀκούγονταν.

—Ροζέ!... Δὲν θὰ τὸν ξαναῖδα, λοιπόν, πιά! Ἐφώνασε ἡ Σιμόν.

Ἀγκάλιαζε με τὰ χέρια τῆς τὸ ἐρμητικῶς κλεισμένο φέρετρο καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ με φωνάζῃ ἀπελπισμένα.

Τὴν ἀντίληψιν τοῦ χρόνου δὲν τὴν εἶχα χάσει. Ἄκουσα πάντα τὸ ρολοὶ τοῦ τοίχου νὰ χτυπᾷ με τελείαν ἀκρίβεια. Κατὰ τις δύο, ἀκούσα ἕναν καινούργιο θόρυβο δημάτων, βαρὺ καὶ ρυθμικό. Τὸ φέρετρο ἄκουσθαι ἦτο ἕνα σαλόνι τοῦ πρώτου πατώματος. Ἐνας ψιθύρος φωνῶν μ' ἔκανε νὰ καταλάβω πὺς εἶχε συγκεντρωθῇ ἀρκετὸς κόσμος. Ἀκόμῃ ἕνας σιγανὸς θόρυβος ἐτάραξε καμμιὰ φορὰ τὴ σιωπὴ τῆς τρομερῆς φυλακῆς μου. Ἀσφαλῶς ἐναπέθεσαν σ' αὐτὴν ἀνθή καὶ στεφάνια.

Σὲ λίγο με ξανασήκωσαν γιὰ νὰ με τοποθετήσουν σ' ἕνα καινούργιο μέρος πού φαντάσθηκε ὅτι θὰ ἦταν ἡ νεκροφόρα. Δὲν εἶχα διόλου γελαστῇ. Μετὰ ἀπὸ λίγο, τὸ δῆμα ἄρχισε νὰ κουνιέται καὶ οἱ παπᾶδες ἔψελναν τις νεκρώσιμες εὐχές. Μὲ ξανασήκωσαν, με μετέφεραν με τὴ νεκροφόρα στὸ νεκροταφείο κι' ἐξακολουθοῦσαν νὰ με ψέλνουν.

Ἀκούμπησαν τὸ φέρετρο στὸ ἔδαφος κι' ὁ παπάς ἐρρίξε μερικές φοῦνες χῶμα.

—Γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει!

Ἐπειτα με κατέβασαν στὸν εὐκαταμένον μου τάφο, ὅπου ἀναπαύονταν ἤδη οἱ γονεῖς μου.

Τότε ἄρχισε γιὰ μένα τὸ τρομερὸτερο μαρτύριο. Κάθε ἑλπίς βοηθείας εἶχε χαθῇ. Ἀντιμετώπιζα με τρόπο τὴν στιγμή τοῦ φυσικοῦ ἀσυνήθιστου! Γιατὶ τὸ ἐνοίωθα καλὰ πὺς σὲ λίγο θὰ ζυγνύομαι!...

—Ἐκ βαθέων!

Τελείωσαν ὅλα. Ἦμουν πάλι μόνος. Ὁ τρόμος νὰ σκεπάζουν τὸν τάφο με τὴ πλάκα. Ἐξάφνα, μὴ φωνὴ πολλὴ γνωστή, μὴ πινυμένη μέσ' στοὺς λυγμούς, ἀκούσθηκε κοντὰ μου:

—Ροζέ!... Ροζέ μου!...

Μιὰ τελευταία ἑλπίς σωτηρίας μοῦ ἀπέμεινε, ἀλλισὼς ἦμουν χαμένος. Ἐπικαλούμενος τότε ὅλη μου τὴ θέλησι, ὅλη μου τὴν ἐνεργητικότητά, ὅλη μου τὴν ἐπιθυμία νὰ ζήσω, εἶδα ἄλλα μὴ κραιγῇ βραχνή, ἐκ βγαλᾶ μὴ κραιγῇ βραχνή, μὴ κραιγῇ τρόμου κι' ἀνείπωτου φόβου.

Μιὰ ἄλλη κραιγῇ μοῦ ἀπήντησε:

—Ροζέ!... Ἀ! Ροζέ μου!...

Ἐπειτα, μὴ φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπ' τὴ συγκίνησι, εἶπε:

—Ἀκούσατε!... Τὸ ἦξερα καλὰ πὺς δὲν ἦταν πεθαμένος! Τότε, ἀναφωνήματα ἀκούστηκαν, φωνές καταπληξέως...

Τὸ φέρετρό μου μεταφέρθηκε καὶ πάλι στὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἀνοίχθηκε με πάταγο κι' ὁ ἥλιος ὁ ζωογόνος ἥλιος ἐχάιδεψε τὸ μέτωπό μου.

Ἡ Σιμόν ἔπεσε ἐπάνω μου, με ἔσφιγγε σάν τρελλή καὶ τὰ μᾶτια τῆς ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα χαρᾶς.

Ἀργησά νὰ συνέλθω ἀπ' αὐτὴς τις τρομερῆς συγκινήσεις. Ἡ Σιμόν μ' ἐπεριτοίχησε με μεγάλη ἀφοσίωσι κι' ὁποῦντο. Τῆς χρωστοῦσα τὴ ζωή. Τὴν παντρεύθηκε τὴν ἀνοιξί, ὅταν ἐπανέκτησα τις δυνάμεις μου...

ΖΑΝ ΚΕΡΛΕΚ

Ο συλλέκτης

Ὁ κ. Καίηπστακ ἔβαλε τὸν φακὸ ἐπάνω στὸ τραπέζι τοῦ καταστήματος καὶ εἶπε διστακτικὰ:

—Δὲν μπορῶ ν' ἀπαφασίσω κ. Μπίνγκχαμ, πραγματικὰ δὲν μπορῶ νὰ πᾶρω καμμιὰν ἀπόφασι τώρα ἀμέσως!

—Κύριε Καίηπστακ, ἀπήντησε ὁ ἀρχαιοπώλης, δὲν θέλω νὰ σὰς ἐπηρεάσω καθόλου, ἀλλ' ὅταν πρόκειται γιὰ ἕνα πράγμα ἀπαραίτητο γιὰ τὴ συλλογὴ σας!

Ὁ κ. Καίηπστακ ἐκούνησε τὸ κεφάλι ἀνηχητικὰ καὶ εἶπε: —Ὀχι, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ τὸ ἀγοράσω καὶ ἂν ἀκόμα ἡ τιμὴ τοῦ ἦταν ἐξαιρετικὴ...

—Τότε, λοιπόν, θὰ σὰς συμβούλευα αὐτὸ τὸ δραχινόλακι, ἀντίθετε ὁ ἀρχαιοπώλης δείχνοντας ἕνα πραγματικὰ ὡραῖο καὶ κομψὸ κόσμημα τοῦ χερσίου, ἐνῶ συγχρόνως ἔγενε στὸν ὑπάλληλό του, τὸν Κλέρκ νὰ περιποιηθῇ κάποιον κύριο πού μπῆκε πρὸ ὀλίγου στὸ κατάστημα καὶ ὁ ὁποῖος κρατοῦσε στὰ χέρια μιὰ τσάντα.

Τὸ δραχινόλι αὐτὸ, συνέχισε τώρα ἀποτεινόμενος πάλι στὸν πρῶτο πελάτη, ἔχει κατασκευασθῇ στὴ Βιρμανία καὶ ἔχει θαυμαστὰ ρουμπίνια!...

—Ναί, ναί, συγκατένευσε ὁ κ. Καίηπστακ. ἔχετε δίκιο, ἀλλὰ καὶ τὸ δαχτυλίδι δὲν πᾶει πιο κάτω!

—Βέβαια, ἀπήντησε ἀμέσως ὁ καταστηματοῦχος. Τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ εἶνε κληροδοτήμα τοῦ λοχαγοῦ Τάτχαμ, ὁ ὁποῖος πάλι τὸ ἐκληρονόμησε ἀπὸ τὸν Μαχαράγια τοῦ Τζαί-πουρ...

—Καὶ πόσο στοιχίζει τὸ δαχτυλίδι; ρώτησε ξαφνικὰ ὁ κ. Καίηπστακ.

—Γιὰ σὰς, κύριε Καίηπστακ, μόνο δύο χιλιάδες λίρες!

—Χμ! Θὰ σκεφθῶ λίγο καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσω, ἂν θὰ ἀγοράσω τὸ δαχτυλίδι ἢ τὸ δραχινόλι. Ἀντί, λοιπόν, κύριε Μπίνγκχαμ.

Ἐπειτα ἀπὸ δύο ἡμέρες καὶ κατὰ τις 3 τὸ ἀπόγευμα, ἦρθε στὸ μαγαζί τοῦ κ. Μπίνγκχαμ κάποιος νεαρός, ὁ ὁποῖος μολὶς ἀντίκρισε τὸν καταστηματοῦχο, τοῦ εἶπε:

—Κύριε Μπίνγκχαμ, εἰμαι γραμματεὺς τοῦ κ. Καίηπστακ.

—Ἀ, χαίρῳ πολὺ, εἶπε ὁ ἀρχαιοπώλης κάνοντας μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι. Χαίρω πολὺ πού σὰς γνωρίζω. Θὰ ἔρχεστε σίγουρα γιὰ τὸ κόσμημα.

—Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ γραμματεὺς. Ἡ ἀπόφασίς τοῦ κυρίου μου εἶνε νὰ ἀγοράσῃ τὸ δαχτυλίδι με τὰ ρουμπίνια.

—Μὲ συγχωρεῖτε, διέκρινε εὐγενέστατα ὁ κ. Μπίνγκχαμ, τὸ δραχινόλι ἔχει ρουμπίνια, ἐνῶ τὸ δαχτυλίδι εἶνε ἀπὸ σμαράγδια!

—Μπα; Τί λέτε; εἶπε ὁ γραμματεὺς τοῦ κ. Καίηπστακ καὶ κάνοντας δῆθεν ὅτι σκέπτεται, ἐξηκολούθησε: Ἰσως νὰ ἔχετε δίκιο, κ. Μπίνγκχαμ, καὶ νὰ παρακούσα ἐγώ. Γι' αὐτὸ σὰς παρακαλῶ νὰ λάβε

τε τὴν καλωσύνην νὰ τηλεφωνήσετε μόνος σας στὸν κύριό μου γιὰ νὰ λύσωμε τὴν διαφορά...

—Ἀμέσως, κύριε, ἀπήντησε ὁ καταστηματοῦχος με ἄνυ πόκριτη προθυμία, καὶ παίρνοντας τὸν τηλεφωνικὸ κατὰ-λογὸ τὸν ἐξεφύλλισε γρήγορα καὶ ὤρθε τὸ ὄνομα τοῦ Καίηπστακ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀριθμὸ τηλεφώνου: Κένζιγκτον 6315.

Ὁ κ. Μπίνγκχαμ, ἔτρεξε διαστικὰ στὸ γραφεῖο, ἀπ' τὸ ὁποῖον ἐγύρισε μετὰ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἐν τάξει, κύριέ μου, εἶπε χαρούμενα ἀποτεινόμενος στὸν γραμματέα. Ὁ κ. Καίηπστακ μοῦ ἔδωσε τὴν ἐντολή, ἐξακολούθησε, νὰ σὰς παραδώσω τὸ δαχτυλίδι.

Ὁ γραμματεὺς, ὅπως ἦταν φυσικό, δὲν ἔφερε καμμιὰν ἀπολύτως ἀντίρρηση, παρὰ ἔχασε διαστικὰ τὸ δαχτυλίδι με τὴ θήκη στὴν τσέπη τοῦ κι' ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ.

Ὅταν ὁ κ. Καίηπστακ ἐγύρισε τὸ δρόμο σπῆτι τοῦ, ὤρθε ἐπὶ τὸν γραφεῖο τοῦ ἑνῶν φάκελλο ἐπιστολῆς. Πρὸ τοῦ τὸν ἀνοίξῃ, ἔκαλεσε τὸν ὑπηρετὴ τοῦ καὶ τὸν ρώτησε:

—Ποῖος ἔφερε τὸ γράμμα;

—Τί ἔκαμε λέει; εἶπε ἀσπισμένος ὁ ὑπηρετῆς. Γράμμα ἐπὶ τὸν γραφεῖο σας! Μὰ σήμερα δὲν πάτησε κανένας στὸ σπῆτι ἐκτός ἀπὸ τὸν ὑπάλληλο τῆς τηλεφωνικῆς ἐταιρείας, πού ἦρθε περίπου στίς 3 τὸ ἀπόγευμα γιὰ νὰ κεντρώσῃ τὸ μηχανήμα.

Ἀφοῦ τὸ ἐκαθάρισε καλὰ στὴν ἀρχή, ἔκαμε μιὰ μικρὴ παύσι καὶ κατόπιν ἐχτύπησε τὸ τηλέφωνο. Στὸ ἀκουστικὸ ὑπάλληλος πῆρε τὸ ἀκουστικὸ στὰ χέρια του καὶ εἶπε:

—Ἐδῶ ὁμιλεῖ τὸ Κένζιγκτον 6315. Μάλιστα! Ἐγὼ εἰμαι στὸ τηλέφωνο! Ναί, ὦ γὼ ὁ ἴδιος... Παλὺ σωστά... Ἰσως νὰ πρόκειται περὶ ἀκουστικοῦ λάθους... Δώστε τὸ στὸν λογαριασμό μου! Ἐπειτα ἔφυγε.

Ὁ κ. Καίηπστακ ἀνοίξε τότε τὸν φάκελλο κουνώντας τὸ κεφάλι τοῦ με θυμὸ καὶ ἐδιάβασε με ἀνοιχτὸ τὸ στόμα τὸ γράμμα τὸ ὁποῖον ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπητὴ κύριε, εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὑπάρχουν διάφοροι συλλέκται. Ἀλλὰ πού ξεδεύουν λίγα λεφτά καὶ ἄλλοι πού ξεδεύουν ἀφειδῶς ἀρκεῖ νὰ ἀγοράσουν κατὶ σπῆτι, κατὶ πού τοὺς ἔκανε ἐντύπωσι... Προχθές πού πῆγα στὸν κ. Μπίνγκχαμ γιὰ ν' ἀγοράσω μιὰ χαλκογραφία, ἀκούσα τὴ συζήτησι πού εἶχα μετὰ τοῦ καὶ μονομιάς ἄλλαξα γνώμη κι' ἀπέφασα ν' ἀγοράσω τὸ σμαράγδινο δαχτυλίδι πού ἄρεσε καὶ σ' ἐσὰς.

Ἐγὼ καὶ ὁ συνάδελφός μου χαίρομε ἀλήθεια πάντοτε, ὅταν μὰς δίδεται εὐκαιρία με λίγα λεφτά νὰ ἀγοράσουμε σπάνια πράγματα. Σὰς παρακαλῶ, μολὶς διαβάσετε τὸ γράμμα αὐτὸ καὶ καταλάβετε περὶ τίνος πρόκειται, νὰ ἐξηγήσετε στὸν κ. Μπίνγκχαμ ὅτι δὲν μιλοῦσε μ' ἐσὰς στὸ τηλέφωνο σήμερα, ἀλλὰ με τὸν ἀντάξιο... συνεργάτη μου...

Ἐν τῷ μεταξύ σὰς χαίρει ταίμε σὸν δὺο συλλέκται παμφθῶν πραγμάτων».

ΧΑΝΣ ΜΠΡΕΣΛΑΟΥΕΡ

Σουηδική παράδοσις

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Ἐπάνω στὸ γαλανόλευκο καὶ συνεφένιο ἄρμα τῆς, ἡ ἀγαθὴ Μοῖρα κατέβηκε ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ στὴ Γῆ. Στὸ δεξιὸν χέρι κρατοῦσε ἕνα χρυσὸ κουτί, γεμάτο πολυτίμητα δώρα, τὰ ὁποῖα, σύμφωνα με τὴ διαταγὴ τοῦ καλοῦ Θεοῦ, θὰ ἐμοίραζε στίς γυναῖκες ὅλων τῶν ἐθνῶν.

Καὶ οἱ γυναῖκες παρετάχθησαν: —Κάνε με στοργυλὴ σάν τὸ φεγγάρι πού περνᾷ γρήγορα τ' ἀσημένια νέφη τοῦ οὐρανοῦ— καὶ σὰ μέλη τοῦ σώματος μου δώσε τὴν ἐλαφράδα τοῦ πούπουλου! ἐξήτση ἡ Τουρκοπούλα.

—Ἄρρισε μου τὴν ὁμορφίαν τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὴν περηφάνειαν τῆς Ἥρας! εἶπε ἡ Ἑλληνίδα.

—Ἐγὼ θέλω μᾶτια μεγάλα, πιδ μου ρα ἀπὸ τὴ νύχτα, παρεκάλεσε ἡ Ἰταλίδα καὶ ἔδωσε σ' αὐτὰ σπιθὲς ὁμοῖες μ' ἐκείνες πού βγαίνουν ἀπὸ τὸν κρατῆρα τοῦ Βεζουβίου!

Δώρησέ μου φωνὴ δελουδένια, πού ὅταν ἀνοίγω τὰ τριανταφυλλένια χεῖλιά μου σὲ τραγοῦδι, νὰ σκαδῶνῃ ὅλο τὸν κόσμον! ἐξήτση ἡ μεσομυθρινὴ Σλαῦ.

—Ὅσο γιὰ μένα, εἶπε ἡ Ἰσπανίδα, θέλω μαλλιά κατὰμουρα καὶ μεταξένια, γιὰ νὰ σκεπάζω τὸ λευκὸ μου στήθος σάν με μαντήλα, ὅταν ἄλλοι, ἐκτός ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο μου, θελήσουν νὰ με δοῦν!

Δώσε μου τὴ μαγευτικὴ χάρι τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐλπίδος καὶ τὸ ἐλκυστικὸ γόητρο τῆς περπατησίας, ἐξήτση ἡ Γαλλίδα.

Στόλισέ με με τὸ ἀπαλὸ καὶ λεπτὸ χρῶμα τοῦ μοσχοβολημένου ρόδου, εἶπε ἡ Ἀγγλίδα, καὶ χάρισε στὰ μᾶτια μου τὸ λαμπρὸ γαλάζιο χρῶμα τῆς θάλασσας!

Προίκισέ με με τὴν εὐγενικὰ στάσι τῆς Αἰτοκρατείας καὶ στόλισε τὸ στόμα μου με ἄσπρα μαργαριτάρια, πού νὰ λάμπουν ἀνάμεσα στὰ ροδόχρωμα χεῖλιά μου, ἐντέναξε ἡ Ρωσίδα.

Ἐτοῖς μίλησαν καὶ οἱ ἄλλες γυναῖκες καὶ καθὲ μὴ ἔπαυσε ὅτι ζητοῦσε, γιατί τὸ χρυσὸ κουτί τῆς Μοῖρας ἦταν γεμάτο ἀπὸ ὅλα τὰ στολίσια.

Μένο μιὰ γυναῖκα ἔμεινε σιωπηλὴ καὶ ταπεινὰ τραδηγούνη πίσω. Κοκκινάδα καὶ

καὶ τὰ μαγκάλια κι' ὅλα καὶ γάμο θὰ σκαρᾶσσουν με μιὰ νταρντάνα δούλα.

Ἄλλοι πιδ κρούει καὶ σαχλοὶ πού κάνουν καλομπούρια, ἐβρήκανε μιὰ μέθοδο μαγκιῶρα καὶ καινούργια καὶ στοὺς γνωστούς των συνιστοῦν—ἀκού, κοσμάκη, ἀστεῖα!—γιὰ ζέστη νὰ διαβάσουν ἢ νὰ κρατοῦν... Ἐ σ τ ῖ σ.

Κι' ἄλλες κουβέντες παρδαλὲς καὶ τριχὲς συζητᾶνε κι' ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωὶ σιγὴ δὲν σταματοῦν. Καὶ δὲν κυττᾶν οἱ μάστιδες νὰ μνησθῶν ἑμένα γιὰ νὰ μὴν πᾶν τὰ λόγια τους στὰ κούφια καὶ χαμένα. Νὰ μποῦν κι' αὐτοὶ στὰ κατηλειᾶ, ὁκάδες ν' ἀραδιάσουν πεντέ βαρέλια κοκκινὴ—ἐν μιᾷ νυχτὶ ν' ἀδειάσουν. Νὰ πιδῶν, κοινῶς, ὥσπερ νὰ δοῦν τὸν οὐρανὸ σφοντήρι κι' ἐξασφαλίζουν, οὕτω πὺς τὴν... καὶ ὁ σι μ η τ ῖ ν ὡ λ ῖ!

Ὁ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ Καὶ διὰ τὴν πατρότητα Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ἄκουε νὰ λένε, δηλαδῆς, ἀστεῖα μερικοί, πὺς γιὰ νὰ βροῦνε θερμάνσι καλὴ καὶ κεντρικὴ, θ' ἀφήσουν τὰ καλοριφέρ

ἀγνόητες, ἔσκαπαζαν τὰ μάγουλά της δταν ἄκουε τί ζητοῦσαν οἱ γυναῖκες τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Τὰ μικροῦτικα χαρακτηριστικά της δὲν ἐφανερώσαν κανένα ἴχνος ζήλειας ὅταν ἐβλάπε τὴν ἀγαθὴ Μοῖρα νὰ χαμογελᾷ με συμπάθεια καὶ νὰ σκορπίζῃ τὰ δώρα τῆς. Κανεὶς δὲν εἶχε παρατηρήσει τὴν σιωπὴ αὐτῆς ταπεινῇ γυναίκουλα.

—Λοιπόν, ἔχω καὶ κάποιο τελευταῖο δῶρο, εἶπε ἡ Μοῖρα, καὶ τοῦτο εἶνε γεμάτο πῖ σ τ ὁ ἔ ρ ω τ α, καρδιά ἀφωσιωμένη. Ποιὰ ἀπὸ σὰς τὸ θέλει!

Ἐξάσσαν ὅλες τὰ χεῖλη τους καὶ γίνηκε σιωπὴ γιὰ ἀρκετὴ ὥρα. Τότε μόνον εἶδαν ὅτι πίσω τους δρισκόταν ἡ δειλὴ ἐκείνη γυναῖκα πού δὲν εἶχε ἀκόμη φανερῶσαι καμμιὰν ἐπιθυμίαν, πού δὲν εἶχε ζητήσει τίποτε.

—Νά, μιὰ πού δὲν ἔπηρε ἀκόμη τίποτε, εἶπαν οἱ ἄλλες γυναῖκες σὴν ἀγαθὴ Μοῖρα, σ' αὐτὴ δώσε τὸ τελευταῖο σου δῶρο!

Ἡ Μοῖρα τῆς ἔγενε με συμπάθεια νὰ πλησιάσῃ. Με τὸ κεφάλι σκυμμένο, ἡ σιωπὴ γυναικᾶ ἐπῆγε κοντὰ.

Εἶνε τὸ καλύτερο, τὸ πολυτιμώτερο δῶρο μου, τῆς εἶπε ἡ Μοῖρα χαϊδεύοντας τὸ ξανθὸ τῆς κεφάλι, ἀξίζει ν' ἀνταμειφθῇ μ' αὐτὸ ἡ ταπεινοφροσύνη σου. Πᾶρε τὸ πῖ σ τ ῖ κ α ρ δ ῖ α, ὡραία Βιεννέζα!

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΤΑ ΨΕΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Οἱ ἐρωτικὲς ἐπιστολές, λέει ἡ κ. Ἀννίτα Γιδέλσον, καθηγήτρια τῆς Φιλολογίας στὴ Νότιο Ἀφρικὴν εἰς τὴν γυναικῶν εἰκόνα τῆς ψευτιάς. Ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα προσπαθοῦν στίς ἐρωτικὲς τῶν ἐπιστολῶν ν' ἀποκρύψουν τὸν χαρακτῆρα των, τὰ αἰσθηματὰ των, τις σκέψεις των. Ἡ μὴν τους φροντίζα, ὅταν γράφουν, εἶνε νὰ πείσουν τὸν πρὸς δὲν ἀπειθῶνται ἡ ἐπιστολὴ ὅτι τὸν ἀγαποῦν. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ἑρρίκου τοῦ Ἡ' πρὸς τὴν Ἄννα Μπολένα εἶνε μιὰ ἀπὸ τίς ὡραιότερες ἐπιστολές πού ἐγράφησαν ποτέ. Ἡ ἐπιστολὴ γράφηκε ὅταν ἡ Ἄννα Μπολένα ἐγκατέλειπε τὴν Αὐλὴν κατὰ τὴν δίκην τοῦ διαζυγίου τοῦ Βασιλέως καὶ μίαν τῶν συζύγων του. Ὁ ἀναγνώστης τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς δύσκολα θὰ ἐπίστευε ὅτι ὁ ἴδιος Ἑρρίκος, τρία χρόνια μετὰ τὸ γάμο του, ἔστειλε τὴν Ἄννα στὸν δῆμιον.

Ὁ τραπέζιτης ἐγέλασε σ' αὐτὴ τὴν ἀφήγησι καὶ εἶπε πὺς δὲν ἦταν ἡ ὥρα κατὰλληλὴ γιὰ ν' ἀσχοληθοῦν με κλέφτες, καὶ ὅτι στὸ κάτω—κάτω εἶχαν κι' αὐτοὶ δικαίωμα νὰ ζήσουν, εἰ καύμενοι, πρὸ παντός αὐτὴν τὴν περίοδο τῆς κρίσεως...

Ὁ ὑπηρετῆς στάθηκε καὶ τὸν ἀκούσε με ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

—Καὶ μάλιστα, ἐπρόσθεσε ὁ κύριος Χούστον, σοῦ συνιστᾶ νὰ εἰσαι μάλλον προσεκτικὸς κα

ΟΙ ΚΟΥΡΣΕΣ ΞΑΝΑΡΧΙΖΟΥΝ

στο Παρίσι

...Αλλά οι τζόκευ έχουν παχύνει εν τώ μεταξύ και το άμοιβαίο στοίχημα δεν υφίσταται πια...

Την περασμένη εβδομάδα —στις 13 Οκτωβρίου— οι κούρσες ξανάρχισαν στο Παρίσι. Οι άπεισιόδοξοι είδαν με κάποιον ευνόητο τρόπο αυτή την ήμερομηνία. Άλλ' οι άλλοι —και είναι άσφαλώς οι περισσότεροι, έχουν την γνώμη ότι η ζωή των ανθρώπων και των αλόγων, φυσικά, δεν μπορεί να σταματήσει στις προλήψεις που είναι συνδεδεμένες με μερικούς αριθμούς...

Και δεν είχαν άδικο. Γιατί η συγκέντρωση του κόσμου ήταν εξαιρετική. Το πράγμα έχει μια ιδιαίτερη ση-

μασία. Γιατί οι κούρσες αυτές έγιναν —όπως και όλες όσες θα έπακοιούσαν— χωρίς το περίφημο άμοιβαίο στοίχημα.

Έτσι, μπορεί να πη κανείς ότι ό- σοι παρηκολούθησαν αυτές τις ήππο-δρομίες ήσαν πραγματικοί φίλιπποι, που δεν έπληγαν στις κούρσες, έλ-κυζον μόνο από την έπιδα του κέρδους.

Οι κούρσες αυτές, παρ' ό,τι θα μπο-ρούσε να φαντασθή κανείς, δεν ύπηρ-ξαν καθόλου φτωχές. Πολλά άλογα πρώ-της γραμμής συμμετέχον σ' αυτές.

Μερικά, όπως ό τριετής Τζέμπελ, νικητής του επάθλου των δύο χιλιάδων λιρών και ό πενταετής Γκόγκα, που έ-χει αναρίθμητες νίκες στο ένεργητικό του, είχαν μια πραγματική οδύσσεια μέσα στην αναταραχή της καταλήφως της Γαλλίας από τους Γερμανούς. Άλλα επέταχθησαν την τελευταία σι-γιμή και έχρησιμοποίησαν για την διενέργεια μεταφορών είτε από τους νικημένους είτε από τον νικητή. Τέ-λος, μερικά άλλα δρέθηκαν ξοφικά, χωρίς κυρίους, είτε γιατί οι κύριοι των άπέθαναν, είτε γιατί μετανάστευ-σαν στο έξωτερικό.

Και γεννάται τώρα το έρώτημα: τα άλογα αυτά μπορούν να μετάσχουν σε κούρσες; Και εάν ναι, για λογαριασμό τίνος θα μετάσχουν, αφού για μερικά ή τύχη των κυρίων των άγνοείται έντε-λώς;

Μεταξύ των διασωθέντων είναι και πέντε άλογα του Άγά Χάν, ό Μάν-φρεντ, ό Κιντ όφ Σπά-ν κτλ. Ο κύριός των, όταν άρχισε ή γερμανική εισβολή, ελογάριαζε να τα στείλη στις Ίνδίες. Άλλα το δρομολόγιο του άμσπλοίου με το όποιον έπρόκειτο να φύγουν με-τεβλήθη αβήνιδως και έτσι τα άλογα αυτά δεν μετεκίνηθησαν καθόλου από τη Γαλλία.

Η πολεμική αναταραχή έδημιούργη-σε και μίαν άλλη δυσάρεστη περιπέ-τεια για τις κούρσες: Οι καλύτεροι τζόκευ, όπως ό Λουσιέν Ρομπέρ, που έκέρδισε πέντε κούρσες επί συνολικού άριθμού έξι κατά την διάρκεια της ί-δίας ήπποδρομιακής συγκεντρώσεως, ό Μπατ Μασταχαίν, ό Λουί Τός, ό Σίρ-κο κτλ. έχουν παχύνει εξαιρετικά, συ-νεπεία της αναγκαστικής αναστάσεως κατά το διάστημα των τελευταίων μη-νών. Όλοι αυτοί τώρα προπονούνται, δηλαδή άγωνίζονται για να άδυνατί-σουν...

Στις περιπτώσεις αυτές ή μητέρα ή ή μαμή, εύθως μετά τη γέννησή τους, τα σηματοδένουν με ένα ξεχωριστό σημάδι το καθένα, που θα τους επιτρέψουν άργότερα να τα αναγνωρίσουν.

Ο καθηγητής Νιούμαν λέγει ότι τα δίδυμα αυτά προέρχονται από το ίδιο αυ-γό, που έχωρισθη σε δύο. Έτσι έξη γείται ή καταπληκτική όμοιότης.

Στη δεύτερη κατηγορία άνήκουν τα δι-δυμα που προέρχονται από δύο διαφορετι-κά αυγά, τα όποια έγονιμοποιήσαν τον τοχρόνως.

Τα δίδυμα αυτής της κατηγορίας μπο-ρούν να προέρχονται από δύο διαφορετι-κούς πατέρες και να είναι συνεπώς κατά το ήμισυ μόνο άδελφοί.

Σημειώνεται ότι, προκειμένου περί δύο κανονικών δίδυμων, ό μεγαλύτερος είναι εκείνος που γεννιέται δεύτερος. Ένώ ό μικρότερος έρχεται πρώτος στον κόσμο.

Ο καθηγητής Νιούμαν παρατηρεί τα έξης έν σχέσει με την όμοιότητα μεταξύ δίδυμων.

Δύο δίδυμα είναι δυνατόν να όμοιάζουν άπολύτως εις όλα μένοι και των έλαχί-στων λεπτομερειών.

Εάν συνεπώς ό ένας έχη τη μύτη στραβά, το ίδιο θα συμβεί και στον άλλον. Η μύτη και στους δύο θα λοξεύη προς το αυτό μέρος του προσώπου.

ΟΠΩΣ Η ΕΙΚΩΝ ΜΕ ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

Υπάρχουν όμως και οι δίδυμοι καθρέ-πτει.

Τό όνομα αυτό τους έδόθηκε έπειδή ό-μοιάζαν μεταξύ τους όπως ή εικόνα που βλέπουμε μέσα σ' έναν καθρέφτη με το πρωτότυπο της.

Επί παραδείγματι, αν ή μύτη του ενός λοξεύη προς τα δεξιά, ή μύτη του «καθρέπτου» του θα λοξεύη προς τα ά-ριστέρα.

Εξ άλλου, εάν ακολουθήσουν τις φυ-σικές κλίσεις τους, ό ένας θα γίνη δεξιό-χειρ και ό άλλος άριστεροχειρ. Αυτό ό-μως δεν συμβαίνει πάντοτε λόγω της δια-παιδαγωγήσεως που ύφίστανται.

Είνε γνωστόν επίσης ότι οι δίδυμοι ά-ναπτύσσονται κατά τον ίδιο τρόπον, έκ-δηλώνουν τις ίδιες τάσεις και —τό κα-ταπληκτικώτερον— προσβάλλονται από τις ίδιες ασθένειες, την ίδια ακριβώς έ-πochή και υπό συνθήκες καθ' όλα όμοιες. Εάν ό ένας θεραπευθή θεραπεύεται και ό άλλος. Το ίδιο συμβαίνει και όταν πε-θάνη.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΣ ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Διάφορα πειράματα απέδειξαν επίσης ότι στο ζήτημα αυτό ούτε ή απόσταση, ούτε ό τόπος, ούτε ή διαφορά του κλίμα-τος παίζουν κανένα ρόλον.

Ετσι παρατηρήθη ότι δύο δίδυμοι, εκ των όποιων ό εις ζή στην Εύρώπη και ό άλλος στην Αυστραλία και που έχουν να ιδωθούν από πολλά χρόνια προσβάλλου-ται συνήθως από την ίδια ασθένεια και ακριβώς κατά την ίδια έποχή.

Πρόκειται περί συμπαθείας εξ άποστά-σεως; Όχι, λέγει ό καθηγητής Νιούμαν. Άλλα περί παραλλήλου εξέλιξεως δύο όμοιων ίδιουσυκρυσίων, που κατά την ί-δια στιγμή της ζωής των δρέθηκαν εξ ίσου άδύνατοι έμπρός στο πάντοτε πα-ρόν μικρόδιον.

Οι ασθένειες των δίδυμων ένισχύουν την άποψη ώρισμένων έπιστημόνων, που λέγουν ότι το μικρόδιον δεν είναι ή άφορμή της ασθένειας, άλλ' απλώς της παρέχει την εύκολία να εκδηλωθή.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΚΑΤΑΓΓΙΣΜΟΣ ΓΑΜΩΝ

Ο άριθμός των γάμων που έγιναν στην Άμερική κατά το Σεπτέμβριο του 1940 ήταν άνωτερος κατά 35 % από εκείνον των γάμων που έγιναν κατά τον αντίστοιχο μή-να του 1939. Ο καταγίγισμός αυτός των γάμων όφείλεται σ' έναν τελευταίο νόμο που άπαλλάσσει της ύποχρεωτικής στρα-τιωτικής υπηρεσίας τους έγγάμους.

Ο ΤΥΦΛΟΣ

Μιά άληθινή δραματική ΙΣΤΟΡΙΑ

Ξαπλωμένος στη μεγάλη του πολυθρόνα, ό λοχαγός Έρμιπύ, ένας τυφλός του παρελθόντος πολέμου, είχε άποκοιμηθή για μερικά λεπτά. Ξαφνικά, άνε-σκήρτισε. Είχε νομίσει ότι ά-κουσε μια μικρή κ' ψιάρικη φωνή. Άνασκηδθηκε άμσως και προχωρώντας ψηλαφητά ως την πόρτα, έφώναξε:

—Τζέννυ! Τζέννυ!

Η γυναίκα του έμφανίσθη-κε σε λίγο.

—Νομίζω ότι άκουσα μια φωνή... μια φωνή μικρού παι-διού... έκαμε ό λοχαγός.

—Θά άνιερεύθηδες άσφα-λώς.

—Όχι, την άκουσα παλύ καθαρή. Νά... πρόσεξε!

Η γυναίκα του έτέντωσε τ' αυτιά.

—Ναί, είπε σε λίγο. Έχεις δίκιο. Έρχεται άπ' έξω. Πη-γαίνω να ιδώ.

Έπειτα από μερικά λεπτά ή κυρία Έρμιπύ έμφανίσθηκε στο κατώφλι, κρατώντας στα χέρια της ένα μωρό, που έ-κλαυμώριζε σιγά.

—Είνε ένα μωρό, Ζάν, είπε. Το δρέκη στην πόρτα του σπι-τιού.

—Καλά, καλά, έκαμε άργά ό λοχαγός. Φέρε το μέσα. Πρέ-πει να το περιποιηθούμε.

Η κυρία Έρμιπύ έχάθηκε στον μεγάλο διάδρομο του σπι-τιού, ενώ ό λοχαγός έξαναγύρι-ζε στην πολυθρόνα του.

Όταν ή γυναίκα του έμφα-νίσθηκε και πάλι, έρώτησε:

—Πώς είναι ή Έδθ;

—Πολύ άσχημα. Τώρα μό-λις άποκοιμήθηκε. Νομίζω ότι είναι καλύτερα να μην την ξυ-πνήσης.

—Φυσικά, φυσικά. Πηγαίνω κι' εγώ να κοιμηθώ.

Η ασθένεια της Έδθ παρε-τάθη επί πολλές ήμέρες. Ο λο-χαγός Έρμιπύ έζητούσε κάθε ήμερα από τη γυναίκα του νέα για την κόρη τους, αλλά ποτέ δεν έδειξε καμμία διάθεσι να την έπισκεφθή στο δωμάτιό της.

Παρέμενε το ζήτημα του μω-ρού που είχαν δρέ.

Η κυρία Έρμιπύ έπρότεινε να το έμπιστευθούν σε μια χω-ρική και έχοντας τη συγκατά-θει και του συζύγου της, έ-καμε όλα τα άπαραίτητα δια-θήματα γι' αυτό. Άλλα το πράγμα κατέστη περιττό, για-τί την ένδεκάτη ήμερα ακριβώς το παιδάκι αυτό πέθανε.

Από τότε δεν έξαναμίστησαν πιά γι' αυτό στο σπίτι του λοχαγού. Έν τώ μεταξύ, ή κα-τάσταση της Έδθ είχε δελ-τιωθή και στο τέλος ή νέα έγ-κατέλειψε το δωμάτιό της.

Τρία χρόνια άργότερα.

Η ζωή στην έσχεική έπαυ-λι όπου έζούσε ό λοχαγός με-την οικογένειά του, συνεχίζο-ταν το ίδιο ήρεμη και μονότο-νη όπως πάντοτε.

Άλλα τη μονοτονία αυτή διέκοψε μια μέρα ή έμφάνισις του Ζώρζ Μέρρικ.

Ήταν ένας νέος πολύ γνα-

στός τους που είχε φύγει από χρόνια, για να ακολουθήσει το επάγγελμα του ναυτικού.

Εγύριζε τώρα πλείστος και θα έφευγε μετά ένα μήνα περίπου για τις Ίνδίες.

Στο διάστημα αυτό θα σε φιλοξενήσαμε στο σπίτι μας, είπε ό λοχαγός. Σύμφωνοι.

Η έμφάνισις αυτού του άν-θρώπου έδωξε με μίας τη λύ-πη και την κατ'ήφεια από το σπίτι του λοχαγού. Ο Ζώρζ Μέρρικ ήταν ό άληθινός τύπος του ναυτικού, σοβαρός όταν έ-πρεπε, αλλά συγχρόνως εύθυ-μος και γελαστός έξω από τη δουλειά του. Και τώρα που βρισκόταν σε άδεια, έννοουσε να άπολαύση όσο μπορούσε περισσότερο τη ζωή.

Και ώστόσο, ή ευθυμία του αυτή παραχωρούσε τη θέση της σε μια παιδιαστική σχεδόν συ-στολή, κάθε φορά που ή Έδθ βρισκόταν μπροστά του. Εάν ό λοχαγός δεν ήταν τυφλός, ή άβλεπε ίσως την ίδια στιγμή, τα μάγουλα της νέας να γί-νωνται κατακόκκινα, ενώ μια δαδεία μελαγχολία άπλωνόταν στο πρόσωπό της.

Δύο έβδομάδες άργότερα, ή κυρία Έρμιπύ έμήτηκε ένα πρσί στο δωμάτιο του συζύγου της. Ζάν, επιθύρισε, με φωνή που έτοεμε έλαφρά, νομίζω ό-τι ό Ζώρζ Μέρρικ θα ήθελε να σου μιλήση.

—Άς έλθη, είπε ό λοχα-γός.

—Φαίνεται... ότι δεν κατα-λαβαίνεις. Έτσι είσατε όλοι οι άνδρες. Θέλει να σου ζητή-ση την χείρα της Έδθ.

—Πώς έκαμε ό λοχαγός.

—Με έμίλησε πριν από λί-γη ώρα και, φυσικά, του είπα να έλθη να μιλήσετε μαζί.

—Μήπως έμίλησε και στην Έδθ;

—Ναί, γθες το βράδυ, και ή κόρη μας άπήνησε «ναί».

Είχα πρόσεξε από την πρώτη στιγμή πώς τα δυο αυτά παι-διά άρεσαν το ένα στο άλλο.

—Και δεν έκαμες τίποτε;

—Άφησες τα πράγματα να τρα-βήξουν το δρόμο τους;

—Φυσικά, άπήνησε ή γυ-ναίκα του έκπληκτη. Γιατί ό-χι;

—Φαίνεται πώς ξεχνάς πο-

λύ γρήγορα. Σκεψου λοιπόν λίγο. Μόλις έχουν περάσει 3 χρόνια. Θυμήσου τη νύχτα με το παιδί.

—Ζάν, τί θέλεις να πής; έρώτησε εκείνη με χαμηλή φω-νή.

—Του διηγήθηκες μήπως την ίδια ιστορία που είπες και σ' έμένα ή του είπες την άλήθεια; έξακολούθησε ό λοχαγός αυ-στηρά.

Η γυναίκα του ήταν άνικα-νη ν' άπαντήσει.

—Δεν σάς έκαμα κανέναν ύπαινγμό ως σήμερα, είπε ό λοχαγός, με τόσο λιγώτερο αυ-στηρό και δεν θα σάς έμιλου-σα ποτέ χωρίς αυτή την ευ-καιρία. Σε όμνησε την υπερι-φάνεια της Έδθ... όπως και τη δική μου... σάς άφησα να νομίζετε ότι δεν έκατάλαβα το ψεμα σας, γιατί, φυσικά, εί-μαι τυφλός και δεν μπορώ να ιδώ. Ποιος θα με έφερόταν; Ποιος θα με ύπαπτευόταν για το παραμικρό; Οι άνθρωποι έρχονται και πέφτουν επάνω μου, χωρίς να μπορώ να τους διακρίνω.

—Άλλα όλα αυτά έπέρα-σαν, έκαμε ή κυρία Έρμιπύ, προσπαθώντας να κρύψη την συγκίνησή της.

—Άλλα, προτού ό λοχαγός λά-βη τον καιρό ν' άπαντήσει, ένας θόρυβος δημάτων άκού-σθηκε στο διάδρομο και ό Ζώρζ Μέρρικ έμήτηκε χαρούμε-νος μέσα στο δωμάτιο.

—Λοχαγέ, άρχισε με σταθε-ρή φωνή, ή σύζυγός σας σάς είπε ότι έρχομαι να ζητήσω την χείρα της κόρης σας;

—Κάθισε, έκαμε ό λοχαγός, χωρίς να δείξη καμμία παρα-χή. Τζέννυ, άγαπητή μου, ά-φυσέ μας να μιλήσουμε σαν άνδρες.

Η σύζυγός του έσηκώθηκε και έβγήκε από το δωμάτιο, χωρίς να ύψωση τη φωνή της προς τον Μέρρικ, που την έκρίταζε κατάπληκτης.

Έξω στο διάδρομο συναντή-θηκε με την κόρη της.

Δέκα λεπτά άργότερα, οι δυο γυναίκες είδαν τον νέο να φεύγει από το σπίτι. Έπερ-πατούσε σαν μεθυσμένος, κατά μήκος της προκυμίας.

—Έφυγε, επιθύρισε ή Έ-δθ, έφυγε χωρίς να πη ούτε

λέξι.

Έσκυψε στο παράθυρο, πα-ρακολούθησε επί μερικά λεπτά ακόμη τη σιλουέττα, που άπο-μακρυνόταν και έπειτα έπρί-χθηκε στην άγκαλιά της μη-τέρας της.

—Έμεινε καθ' όλη την ήμέρα στο δωμάτιό της και δεν έ' βγήκε άπ' αυτό παρά μόνον όταν άκουσε τη μητέρα της να πηγαίνει να κοιμηθή.

Ο λοχαγός είχε μείνει εις την τραπεζαρία και έκάπνιζε την αιώνια πίπα του.

—Καλήσπέρα, πατέρα, έκα-με ή νέα με τρυφερή φωνή και περνώντας πίσω του περιέβαλε το λαιμό του με τα χέρια της. Σε εύχαριστώ με όλη μου την καρδιά για όλα. Έκαμες κάτι που δεν είχα τη δύναμι να το κάω εγώ.

—Τίποτε δεν άλλαξε μετα-ξύ μας, παιδί μου, είπε ό λο-χαγός, ενώ συγχρόνως έσερνε τη νέα κοντά του και την έφι-λθηκε στο μέτωπο. Αυτό ήταν καλύτερο και για σένα όπως και γι' αυτόν.

★

Μια ώρα άργότερα, ενώ όλα το σπίτι ήσαν βυθισμένο στη σιωπή και στο σκοτάδι, ή Έ-δθ κατέβηκε σιγά και βγήκε έξω. Ήταν μια ύπεροχη καλο-καιριακή νύχτα.

Την ίδια στιγμή, μια σκιά που έτριγυριούσε γύρω από το σπίτι, άποσπασθηκε από τον τοίχο και την άκολούθησε. Και καθώς ή νέα έσπρωχνε τη μι-κρή βάρκα επάνω στην άμμο, ή σκιά αυτή έπήδησε προς το μέρος της.

Πολύ άργά! Η βάρκα έπλεε τώρα επάνω στα κύματα και σιγά σιγά άπομακρυνόταν ά-πό την παραλία.

Ο άνθρωπος έπέταξε τότε το σακκάκι του και έπεσε στη θάλασσα.

—Όχι! Όχι! έφώναξε ή Έδθ. Αφήστε με! Γυρίστε!

—Άλλα δεν έλαβε καμμίαν ά-πάντησι.

Έτσι άρχισε μια τρελή καταδίωξις επάνω στα κύμα-τα. Παρ' όλον ότι ή Έδθ εί-χε στη διάθεσί της δύο καυτιά που τα έχειριζόταν με μεγάλη επιδεξιότητα, ό άνθρωπος έ-πλησιάζε όλοένα και περισσό-τερο.

Είχαν τώρα άνοιχτή πολύ στο έλαγος.

Στο τέλος, ή μικρή βάρκα είχε νικήσει τον άνθρωπο, έ-ξαντλώντας και τις τελευταίες δυνάμεις του.

Η Έδθ άκουσε τη λαχανια-σμένη άναπνοή του και σε μια στιγμή τον έλασε έντελώς από τα μάτια της.

Μια κραυγή, μια δυνατή κραυγή εξέφυγε τότε από το χείλη της.

—Ζώρζ! Ζώρζ! Πού είσαι λοιπόν!

—Έκαμε μερικούς γύρους μι-τη βάρκα και δεν άργησε να τον δώ. Μόλις άνέπνεε.

—Άγαπημένη μου, της έλε-γε μερικά λεπτά άργότερα κα-θώς έξαναγύριζαν με τη βάρκα προς την παραλία συγχρόνως με. Υπέφερα... άλλ' ή άγάπη μου για σένα δεν έκλονίσθηκε ούτε στιγμή.

★

Μερικές ήμέρες άργότερα, ή Έδθ έγινοταν σύζυγος του Ζώρζ Μέρρικ και έφευγαν μα-ζί για τις Ίνδίες.

Α. ΖΑΚΟΜΠΙ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

των δίδυμων

Ίατροι και φυσιολόγοι άπρησχοληθη-σαν πάντοτε με το πρόβλημα των διδύ-μων, που είναι χωρίς άμφιβολία από τα άκανθώδεστερα της έπιστήμης. Και είναι άλήθεια ότι ένα πυκνό μυστήριο περιέ-βαλλε ανέκαθεν την γέννησή τους. Τελευ-ταία όμως, ό καθηγητής Νιούμαν, τοΰ Πανεπιστημίου του Σικάγου, νομίζει πως δρέκη την πρόεσσα λύσι επί αυτού.

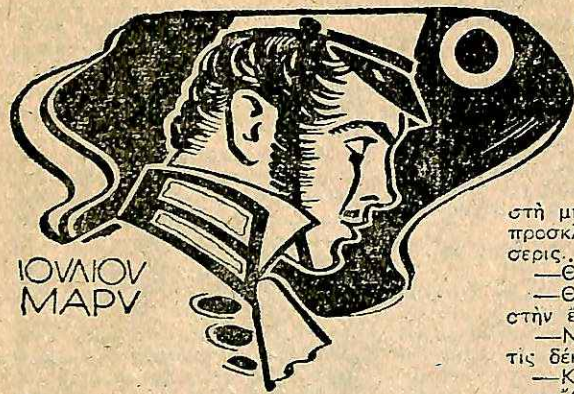
Η μέθοδος ή όποια ώδήγησε τον καθη-γητή Νιούμαν στα συμπεράσματά του έ-χει τοΰτο το άξιοπρόσεχτο, ότι στηρίζε-ται κατά το μεγαλύτερον μέρος στις φω-τογραφίες μεγάλου άριθμού δίδυμων, τις όποιες κατόπιν συνέκρινε και κατέταξε ό Άμερικανός έπιστήμων.

Ίδού, λοιπόν, δυά μεγάλες κατηγορίες δίδυμων που μάς παρουσιάζει.

Στην πρώτη άνήκουν τα δίδυμα, που ή όμοιότης μεταξύ των είναι ανεδόν από-λυτος.

ή όμοιότης μεταξύ των είναι ανεδόν από-λυτος.

Ο ΝΟΘΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

27ον

— Γιατί προβλέπω — έχω την βεβαιότητα, αν θέλεις — ότι σημαντικά γεγονότα θα συμβούν πολύ σύντομα στη ζωή μου.

— Εύτυχη ή δυστυχής;

— Αυτό δεν το γνωρίζω. "Αν είνε εύτυχη θα τα συμπερισθής, γιατί θα μοιροστώ μαζί σου τη χαρά.

— Και γιατί θα έπαυα να σε αγαπώ; Είτε εύτυχης είσαι, είτε δυστυχής, ή αγάπη μου θα είνε πάντα η ίδια για σένα. Να αυξηθί ή ελάττωθι μου είνε δυνατόν. Να ελαττωθί ποτέ!

— Και όμως, φίλε μου, ποτέ δεν θα με αγαπήσεις με όση αφοσίωση σε αγαπώ εγώ. Ποτέ!... Θα επιθυμούσα να μου έδινόνταν η ευκαιρία, για να σου το αποδείξω.

Ο 'Ιάκωβος έσταμάτησε.

— Ένας λυγμός έφούσκωνε το στήθος του και έπνιγε τη φωνή του.

Ο Βερνάρδος τον έκτύπαζε με συγκίνηση επίσης.

— Υπήρχαν κάποιοι υπαινιγμοί στα λόγια του, που δεν μπορούσε να τους αντιληφθί έντελώς.

— 'Αλλ' ή ταραχή του έγινε μεγαλύτερη όταν άκουσε τον 'Ιάκωβο να του λέγη:

— Σε αγαπώ τόσο πολύ, Βερνάρδε, ώστε υπάρχουν στιγμιαί, που λυποῦμαι γιατί δεν έχω οικογένεια και μου φαίνεται ότι, αι είχα αδελφός, θα σου έμοιαζε πολύ... Θα είχε τον περήφανο και τρυφερό χαρακτήρα σου... Είπε τρέλλα βέβαια να τα σκέπτομαι αυτά τα πράγματα. 'Αλλ' ή τρέλλα αυτή είνε τόσο προσφιλή στη σκέψη μου... Η μεγαλύτερη εύτυχία μου θα ήταν να μπορώ να σε φωνάζω αδελφός.

— Και γιατί τάχα να μη με αποκαλής με αυτό το όνομα; έρώτησε ο Βερνάρδος, που η φωνή του είχε αλλοιωθί.

— Αλλοιῶνουν! Έκαμε ο 'Ιάκωβος.

Και, τρομαγμένος για όσα είχε είπῃ, φοβούμενος ότι επροχώρησε, πάρα πολύ, και ότι άφηκε να διαφανί το μυστικό του, απέχειρήτησε με πνιγμένη φωνή το νέο και άπεμακρύνθη.

Ο Βερνάρδος έσέκπετο:

«Γιατί θα ήθελε να με αποκαλή αδελφός; Τι σημαίνει αυτός ο υπαινιγμός; Τι γνωρίζει λοιπόν; Του συμβαίνει κάτι που έκτακτο; Έσαινόνταν πολύ ταραγμένος. "Ω! Θεέ μου! Είνε μήπως αλήθεια ότι είνε αδελφός μου; Πώς θα το μάθω;»

Και, βλέποντας τον Γιρόνδη, ο οποίος έπερπατούσε μερικά δῆματα πῶ πέρα, έσέκπεθ:

«Αυτός λοιπόν είνε ο άθλιος; Αυτός είνε ο άπατεῶν; Έαν είνε πρέπει να τιμωρηθί και θα τιμωρηθί!»

Εκείνη τη στιγμή, ένας στρατιώτης τον έπλησίασε.

— Ήταν ο Ιπποκόμος του συνταγματάρχου ντε Σαβερνύ.

— Ήρχετο να τον είδοποιήση ότι ο πατέρας του τον έζητούσε.

Ο Βερνάρδος ήκολούθησε τον στρατιώτη και σε λίγο εύρέθηκε εμπρός στον πατέρα του.

— Δεν έχεις υπηρεσία απόψε;

— Όχι, συνταγματάρχα απόψε.

— Μήπως σε έτιμωρησαν;

— Ούτε, συνταγματάρχα μου.

— Τότε νομίζω ότι μπορείς να περάσης απόψε τη νύκτα σου στην έπαυλη κοντά

στη μητέρα σου. Μην ξεχνάς όμως ότι το προσκλητήριο θα γίνῃ αύριο στις τέσσερις... Πρέπει να είσαι παρών...

— Θα είμαι, άπῃ-τησε ο Βερνάρδος.

— Θα έλθετε μήπως και σεις απόψε στην έπαυλη; έρώτησε σε λίγο.

— Ναί... αλλά πολύ αργά... Κατά τις δέκα ή τις ένδεκα ίσως...

— Και θα κοιμηθίτε εκεί;

— Όχι. 'Η έπαυλη απέχει πολύ από το στρατόπεδο. Θα γυρίσω εδώ.

Ο Βερνάρδος έχαιρήτησε στρατιωτικώς και άπεμακρύνθη.

Λίγη ώρα αργότερα, έγκατέλειπε το στρατόπεδο και διηθύνετο προς την έπαυλη του Ντεζωλναί, της οποίας ή κομψή σιλουέττα διεγράφετο στο βάθος του ορίζοντος, περιτριγυρισμένη από πλούσια δάσχη.

Το σύρρουπο είχε άρχισι ν' άπλώνεται γύρω.

Μαύρες σκιές έφεταν επάνω στην πεδιάδα και τα πουλιά είχαν σταματήσει τις μελωδικές κελιάδῃ τους.

Στο στρατόπεδο, ή ημερία είχε διαδεχθί τώρα την άκαταραχή της ημέρας.

Λίγη ώρα αργότερα, ο συνταγματάρχης ντε Σαβερνύ ένήρησε επιθεώρησι σ' όλους τους καταυλισμούς. Έξήταξε τα πάντα και πολλές φορές έσταματοῦσε εμπρός από τους όμιλους των στρατιωτών, για να τους ρωτήση μήπως είχαν ανάγκη από τίποτε.

Ο 'Ιάκωβος τον είδε να περνά σε μικρή απόσταση από το μέρος όπου έστέκετο και θλιβερές σκέψεις τον κατέλαβον.

Ο άνδρας που αυτός ήταν ο σύζυγος της μητέρας του, ο οποίος άγνοῦσε το πάσῃμα του παρελθόντος. Ούτε και το έπωπτεύετο. Πέσον θα έλυπείτο, αν το έμάνει ποτέ! Θα έσυγχωρούσε άρά γε την σύζυγόν του; "Αν δεν της έδινε τη συγγνώμη του, τότε ή συμφορά θα έπληττε την οικογένειά του. 'Η ζωή του θα συνετριβέτο για πάντα!

Και αυτές, ο 'Ιάκωβος, πῶς θα μπορούσε να εμφανισθί πια μπροστά του, αφού θα ήταν ή ζωντανή απόδειξις του παρρησιώματος της μητέρας του; Ο Σαβερνύ θα έμισούσε άσφαλῶς τον άνθρωπο, που είχε άλλοτε αγαπήσει. Οι έκδουλεύσεις που του προσέφερε, το γεγονός ότι του είχε σώσει τη ζωή, όλα θα έξηφανίζοντο με μιάς.

Οι σκέψεις αυτές έτάρασαν τον μυαλό του 'Ιακώβου.

«Όχι, έψιθύρισε. Δεν πρέπει ποτέ να μάθῃ τίποτε. 'Η αγάπη και ο σεβασμός, με τον όποιον τον περιβάλλουν όλοι, με τον όποιον τον περιβάλλουν όλοι, με πρέπει να αλλοιωθούν. Κανένα νέφος δεν πρέπει να έπισκιάσῃ ποτέ την ευτυχία που έζησαν αυτοί δεινέται τόσο του. Ο άνδρας που αυτός δεινέται τόσο του, καλός σε όλους. Έχει ανάγκη να τον αγαπῇ και να τον σεβώνται. Έγώ πράττω και να τον σεβώνται. Έγώ πράττω και να παραμένω γι' αυτόν πάντοτε ένας ξένος».

— Άπεμακρύνθη έπειτα από τους άλλους στρατιώτες και έκάθησε παράμερα, για να μπορη να σκεφθί καλύτερα.

Μακριά πολύ στη Βορρά, ένα ρολόγι έσήμανε την όγδοή.

Ο 'Ιάκωβος άνεσκήρτησε.

— Έθυμήθηκε όσα του είχε είπῃ ή 'Ελιάνα.

Το βράδυ αυτό, ο Πατόχης και ο Πέτρος Γιρόνδης θα συνηγάντο με την μητέρα του.

— 'Η κυρία ντε Σαβερνύ θα εύρίσκετο έκτεθειμένη στις άπειλές τους.

— 'Η σκέψις αυτή τον έκαμε να φρικώσῃ.

Ποίος θα την έπροστάτευε έναντίον των δύο αυτών άθλιων;

— 'Η 'Ελιάνα.

— Μιά γυναίκα! Τι μπορούσε να κάμῃ; Ο Βερνάρδος.

— Άλλά δεν υποπτεύετο τίποτε.

— Τι να κάμῃ; Πῶς να την προστατεύῃ

ση... χωρίς να φανί... χωρίς να διατάξῃ καμμία άμυνή... χωρίς να προβοθί;

— Έτιναχθηκε επάνω.

— Θα πάω στην έπαυλη! έψιθύρισε. Πρέπει... Δεν μπορώ να έγκαταλείψω άνυπεράσπῃτη μιά δυστυχισμένη γυναίκα!... Ποίος ξέρει αν ή παρουσία μου δεν θα είνε αναγκαία;... Ίσως κατορθώσω να την σώσω από κανένα κινδῦνο που την άπειλει!

— Έκτύπαζε το ρολόγι του.

— Ήταν όκτώμιση.

— Ένας άξιωματικός έπέρασε από μπροστά του στο σκοτάδι.

— Από το παρῃστήμῃ του, ο 'Ιάκωβος άνεγνώρισε τον Γιρόνδη.

— Πηγαίνει στην έπαυλη! έψιθύρισε ο νέος.

Ο Γιρόνδης άπεμακρύνετο.

— Ο 'Ιάκωβος έτρεξε κοντά του.

— 'Υπολογαγέ μου! είπε.

— Ο Γιρόνδης έσταμάτησε, έστράφη και τον άνεγνώρισε:

— Τι θέλεις; έρώτησε.

— Μ' έτιμωρήσατε...

— Και έπειτα;

— Σας παρακαλώ να με άπαλλάξετε της τιμωρίας...

Μερικοί στρατιῶται που έκάπνιζαν όρθιοι πῶ πέρα παρηκολούθουν τη συνομιλία.

— Γιατί; έρώτησε ο Γιρόνδης. Έχεις καίνα σπουδαίο λόγο;

— Θα ήθελα να βγῶ από το στρατόπεδο.

— Αυτό είνε δλο;

— Αυτό...

— Τότε θα μείνης υπό κράτησιν επί μιά μέρα ακόμη...

Ο 'Ιάκωβος έσφιξε τα δόντια του, για να καταστείλῃ την όργῃ του και έκανε ένα δῆμα προς τον άξιωματικό.

— Εκείνος άνιψωσε το κεφάλι.

— Τι συμβαίνει; έρώτησε.

— 'Υπολογαγέ μου, πρέπει να βγῶ απόψε, είπε ο 'Ιάκωβος, που ή φωνή του έτρεμε από την ταραχή του.

— Θα μείνης υπό κράτησιν τρεῖς ήμέρες.

— 'Υπολογαγέ μου! Έκαμε ο 'Ιάκωβος. Προσέξτε!

— Άπειλεις λοιπόν;

Και, γυρίζοντας προς τους στρατιῶτες που έστέκοντο πῶ πέρα, είπε:

— Τον άκούσατε;

— Όχι, υπολογαγέ μου! είπεν ο 'Ιάκωβος. Δεν έπιθυμῶ να σας άπειλήσω. Θα ήθελα μόνο να σας πῶ να προσέξετε την αίτησί μου... Έχω σπουδαίο λόγο να βγῶ απόψε... Με καταλαβαίνετε;

— Αύριο θα σε άναφέρω στον συνταγματάρχη!

— Όπως θέλετε, υπολογαγέ μου!

Ο Γιρόνδης επροχώρησε προς τον δμῖλο των στρατιωτών, που παρακολούθουν τη σκηῇ και έξήτασε τα πρόσωπά των στο φῶς του φαναριού του.

— Καλά, είπε, θα σας άναγνωρίσω, για να σας καλέσω ως μάρτυρας.

Και άπεμακρύνθη με γοογῃ δῆμα.

Ο άξιωματικός άκολούθησε το δρόμο, που άδηγοῦσε στην έπαυλη.

— Τον άθλιον! έψιθύρισε ο 'Ιάκωβος. Τι θα συμβῃ εκεί κάτω; Θεέ μου!... Γιατί να μη μπορώ να πάω; Είνε άδύνατον να βγῶ από το στρατόπεδο. Είμαι τιμωρημένος!... Και τιμωρημένος άπ' αυτόν! Ετριγύρισε γύρω από το σκοπό.

Ο δεκανεύς Μαρτέν ήταν της ύπηρεσίας εκείνο το βράδυ.

Ο 'Ιάκωβος έπλησίασε.

— Δεκανέ, είπε, πρέπει να περάσω...

— Άδύνατον, λοχία.

— Το σιωπητήριο δεν έσῃμανε. Έχω μιά ώρα καιῶ τοῦλάχιστον. Και είνε άνάγκη να πάω ως το Ντεζωλναί.

— Άδύνατον, λοχία, είσεθε υπό περιορισμόν.

— Σε παρακαλώ, Μαρτέν.

— Δεν μπορώ να κάμω τίποτε, λοχία.

— Πρόκειται για ύποθεσι έξαιρετικῶς σοδάρῃ... Σε ίκετεύω...

— Λοχία, σας αγαπῶ και θα έσκατονόμῃ μου εύχαρίστως για σας... Άλλά σας έσπῃλω ότι δεν μπορώ να κάμω τίποτε... Είπε υπό περιορισμόν.

Ο 'Ιάκωβος δεν έπέμεινε περισσότερο.

— Άντελαμβάνετο ότι ήταν περιττό. Ο

δεκανεύς Μαρτέν ήταν πολύ καλός χαρακτήρ, αλλ' εξαιρετικά παιδαρχικός. Δεν θα υποχωρούσε ποτε.

Ο 'Ιακωβος έκτύπαζε και πάλι το ρολόγι του.

Μόνον εῶς τετάρτου καιρό είχε. 'Η όλεσρία συνάτησις θα εγίνετο στις έννέα. Ίστε άπεράσισε να παραβῃ τη διαταγή και να αιαφορήσῃ προς την παιδαρχία.

Για πρώτη φορά θα το έκανε αυτό, άφού ήταν στρατιῶτης.

— Θα με τιμωρήσουν, έσέκπεθη, και θα τῶ αξίζω, αλλά δεν ῑ' αφήσω μόνη τη μητέρα μου...

Να βγῃ από το στρατόπεδο τη νύκτα δεν ήταν δύσκολο, γιατί οι σκοποί άπείχαν πολύ ο ένας από τον άλλον.

Και, πράγματι, πέντε λεπτά αργότερα, είρισκετο στη λεωφόρο που άδηγοῦσε προς το Ντεζωλναί.

— Άλλ' ο Μαρτέν άτελήθηκε, λίγη ώρα αργότερα, την άπουσία του.

— Ο Λοχίας έκαμε άσχημα, έψιθύρισε. Έγώ είμαι υποχρεωμένος να τον άναφέρω... Τόσο χειρότερο γι' αυτόν!

Η ΑΠΑΘΗ

Ο Βερνάρδος συνέφαγε μαζί με τη μητέρα του, την αδελφή του και την 'Ελιάνα.

Είχε άνακοινώσι στην κυρία ντε Σαβερνύ ότι ο συνταγματάρχης θα ήρχετο άργά στην έπαυλη.

Κατόπιν και οι τέσσαρες συωμίλησαν με μεγάλη οικειότητα μεταξύ των.

— Άλλ' ή κυρία ντε Σαβερνύ ήταν πολύ άνησυχῃ. Και, κάθε τόσο, έστρεφε τα βλέμμάτα της προς το έκκρεμες του τοίχου.

— 'Η άνησυχία της εγίνετο μεγαλύτερη, καθ' όσον ή ώρα επροχωρούσε.

Στην άρχῃ, ένόμιζε ότι ή προσδοκία της ασίξως του συνταγματάρχου έκαμε τη μητέρα του νευρική.

— Άντελήφθη όμως πολύ γρήγορα ότι αυτός δεν ήταν ο λόγος της ταραχής της.

— Ήταν φανερό ότι ή μητέρα του υπέφερε.

— Άλλά γιατί;

— Εζήτησε να το πληροφορηθί από την 'Ελιάνα, αλλ' εκείνη έσπευσε να τον καθησυχάσῃ.

Λίγη ώρα πριν από τις έννῃ, ή κυρία ντε Σαβερνύ έσηκώθηκε από το τραπέζι, για να ξαναγυρίσῃ στο δωμάτιό της.

— 'Η 'Ελιάνα την συώδευσε στο διάδρομο.

— Όταν έχωρίσθηκαν της είπε:

— Θα μείνω άγρυπνος στο δωμάτιό μου και θα σταθῶ στο πασόθυρο... Άν άκούσω και τον παραμικρό θόρυβο, θα τρέξω άμέσως κοντά σας.

— Ευχαριστώ, 'Ελιάνα.

Μερικά λεπτά αργότερα, όλα τα φῶτα είχαν σβύσθῃ στην έπαυλη.

Ο Βερνάρδος άπεχειρήτησε την αδελφή του, που δεν θα ήβλεπε το άλλο πασό, γιατί θα έξυπνούσε ένωρίς και άνέβηκε κι' αυτός στο δωμάτιό του.

Είχε καθίσει τώρα στο παράθυρό του και έκτύπαζε προς το μέρος του κήπου.

— Άλλά δεν είχαν περάσει πέντε λεπτά και ένόμιζε ότι διέκρινε προς το μέρος του άνθῶνος μιά σκία, που επροχωρούσε κρυπτομένη πίσω από τα δένδρα.

— 'Η σκία δεν είχε άνατείλει ακόμη και το σκοτάδι ήταν τόσο πυκνό, ώστε δεν μπορούσε να άναγνωρίσῃ αυτή τη σκία.

— 'Η σκία διηθύνετο τώρα προς το περίπτερο, που ο πατέρας του είχε διασκεύασῃ σε αῖθουσα όπλοσκήας.

Το περίπτερο αυτό περιείχε τρία δωμάτια: μιά μεγάλη αῖθουσα, μιά ίματιοθήκη και ένα μικρό σαλονάκι, στολισμένο με κερμώπτητα.

— 'Η σκία έμπῃκε στο περίπτερο ή τουλάχιστον έξηφανίσθη προς το μέρος αυτό, γιατί ο Βερνάρδος δεν μπορούσε να διακρίνῃ καθαρά από το πασόθυρό του.

— Τι έσῃμανε λοιπόν αυτή ή σκία;

— Μήπως ήταν κανένας κλέπτης, κανένας κακοποιός;

Ο Βερνάρδος άνησυχῃσε.

Κατέβηκε λοιπόν στον κήπο και επροχώρησε αθόρυβα προς το περίπτερο.

— Ένα άμυδρό φῶς διερκίνετο μέσα σ' αυτό

★ ΜΙΛΑΝΟ: Πρό ήμερών συνελήφθη στην πόλι μας ένας ήλικιωμένος κύριος, που είχε την μανία να κάνῃ συλλογή από παπουτσάκια μικρών παιδιών. Ο περίεργος αυτός τύπος έπῃγαينه στα παρκα της πόλεως και κατάρωνε, με γλυκίσματα και μικρά δῶρα, να πείθῃ τα παιδάκια να του παραδίδουν τα παπουτσάκια τους, τα όποια, όπως έλεγε, θα έφρόντιζε να έπιδορθώσῃ. Κατόπιν πολλών καταγγελιών, ή αστυνομία συνέλαβε τον μυστηριώδη αυτόν άνθρωπο, κατά την γενεμένη δέ έρευνα, άνεκαλύφθησαν στο σπίτι του παλαιοῖσῃμα ζεύγη παιδικῶν παπουτσιῶν.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ: Και τί τα ήθελε τα παπουτσάκια αυτά ο περίεργος αυτός Χριστιανός;

ΜΙΛΑΝΟ: Όπως έδῃλωσε ο 'ίδιος στην αστυνομία, επί πολλά χρόνια έσκακούσε το επάγγελμά του υποδηματοποιῷ και είχε είδικευθί στα παιδικά παπούτσια. Τώρα, που λόγω της ήλικίας του δεν μπορούσε πια να εργασθί, τον έκυριεσε μία άκατανίκητη νοσταλγία για το παλιό του επάγγελμα και κα έννοιασε την άνάγκη να έπιδορθώσῃ παιδικά παπούτσια. Οι έξηγήσεις του δεν έθωρηθήσαν επαρκείς και ο ίδιότροπος αυτός συλλέκτης έστάλη στις φυλάκες.

★ ΖΑΓΚΡΕΜΠ: Στην πόλι μας ίδρυθῃ μιά νέα κινηματογραφική εταιρία που θα γυρίσῃ φίλμ με γιουγκοσλανική ύπόθεσι και Γιουγκοσλαύους ήθοποιούς. 'Η κινηματογραφική αυτή εταιρία έννοκίσε μιά έπαυλη, την όποια άνόμασε υπερήφανως «πρώτη κινηματογραφούπολιν των Βαλκανίων».

— 'Η έπαυλη αυτή που θα στεγάσῃ τα στούντιο, περιβάλλεται κι' από μεγάλο πάρκο, θα χρησιμεύσῃ δέ ως κέντρον για την δημιουργία συν τῷ χρόνῳ, του γιουγκοσλανικού Χόλλυγουντ.

★ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ: Πεῶ μεγάλη αίσθησι έκαμε στην πόλι μας ή άγέλεισας σύλληψις της άραισάτης και δημοφιλούς καλλιτέχνιδος του άσματος Μαρίας Τανάσε (Θανάσι).

ΘΗΣΑΥΡΟΣ: Και γιατί συνελήφθη ή πράγματι φημισμένη αυτή καλλιτέχνης;

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ: 'Η σύλληψις της άποδίδεται στην άνακάλυψι μιάς σοδάρῃς υποθέσεως κατασκοπείας υπέρ ξένων Δυνάμεων, στην όποιαν ήταν άναμειμμένη ή άραία Μαρία. Σχετικῶς άποκαλύπτεται ότι ή Τανάσε μέχρι πρό έτους είχε πολύ στενές σχέσεις με τον έν Βουκουρεστῖ άνταποκριτή του «Χαβάς» κέπσιν κ. Νέγκρ, που άπῃλαθη από τις Ρουμανικές αρχές ως άνεπιβήματος.

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

— Ποιος να είνε; έσέκπεθηκε ο Βερνάρδος.

— Ένα από τα πασόθυρα ήταν μισάνοικτο.

Ο Βερνάρδος έπλησίασε και έκτύπαζε. Μέσα στην αῖθουσα ήταν καθισμένη μιά γυναίκα...

— 'Η μητέρα του!

— Ένας άνδρας έπαιπε εκείνη τη στιγμή και την χαιρετούσε με δουλικότητα.

Ο άνδρας αυτός ήταν ο Πατόχης.

Ο Βερνάρδος έσπῃρησε.

Ο άθλιος αυτός εύρίσκετο κοντά στη μητέρα του!

— Τι έσῃμανε αυτό;

— Έθυμήθηκε τότε την έπιστολή που είχε πέσει από τα χέρια της λιποθυμισμένης μητέρας του και που έκείνος την είχε διαβάσει.

— 'Η προηγουμένη ταραχή της σπῃρησε του έξηγείτο τώρα.

— Τι επρόκειτο να συμβῃ λοιπόν;

— Δεν επρόφθασε να το άσκεθῃ, γιατί θα

ρυβος δῆμάτων άκούσθηκε έσφινικά πίσω του.

Ο Βερνάρδος έγύρισε και είδε μιά άλλη σκία να προχωρη έπίσης προς το περίπτερο.

Μόλις έλαβε τον καιρό να άπομακρυνθί από το πασόθυρο και να κρυφθί.

Μήπως ήταν ο πατέρας του;

Ο Βερνάρδος δεν έτολμούσε να παρατηρήσῃ.

— Άλλ' είχε την έντύπωσι ότι μεγάλος κίνδῦνος άπειλούσε τη μητέρα του.

— Έτρεμε γι' αυτήν.

Και τότε δεν έδίστασε πια.

— Έπρεπε να βρεθί πῶ πολύ κοντά της, για να την υπερασπίσῃ, αν παρίστατο άνάγκη.

— Έκαμε λοιπόν τον γύρο του περιπτέρου, άνερρήχητο στο πασόθυρο της ίματιοθήκης και έπῃρησε μέσα.

Μιά μικρή πόρτα τον έχώριζε από τη μεγάλη αῖθουσα.

Από το μέρος αυτό μπορούσε να άκούσῃ.

Και άκουσε.

— 'Η μιά από τις φωνές που μιλούσαν ήταν της μητέρας του.

— 'Η άλλη του Πατόχῃ.

— Υπήρχε όμως και μιά τρίτη.

— 'Η φωνή αυτή του ήταν έπίσης γνωστή.

Ο Βερνάρδος άνεγνώρισε σ' αυτή τη φωνή τον Πέτρον Γιρόνδη.

— Τώρα άκούω τα πάντα.

— Δεν ένδιέφερε πια να μάθῃ το μυστικό. Αυτό το έγνώριζε.

— Ότι ήθελε να μάθῃ ήταν ο ρόλος που έπαίξαν τα δύο έκείνα πρόσωπα στη ζωή της μητέρας του.

— Ένα μυστικό προαίσθημα τον προείδοποιεί ότι όλα πρόκειται τώρα ν' άποκαλυφθούν.

— Άς παρακολουθώσῃμε κι' έμεις μαζί του τη σκηῇ.

Ο Πατόχης είχε φθάσει πρώτος.

Ο Πέτρος Γιρόνδης ήλθε μερικά λεπτά αργότερα.

Ο Πατόχης, θέβαιος για την έπιτυχία, επροχώρησε προς την κυριαν ντε Σαβερνύ, υπέκλιθη μπροστά της με εύγένεια και είπε:

— Βλέπετε, κυρία, είμαι άκριβής.

— 'Η Μαρσαρίτα δεν άπῃρησε.

— Άλλ' ο Πατόχης, χωρίς να υποπτεύετα καθόλου την άρεσί του συνενόχου του, έξηκολούθησε:

— Έδίστασα πολύ, κυρία, να 'σας ζητήσω αυτό το ποσό. Το εύρισκα κι' εγώ άρκετά ύπερογκο. Έσσυλλογίζομουν ότι θα έδυσκολευόσε να το συγκεντρώσετε και έφοβούμῃν ήπως κάμετε καμμία άπρόσεξι. Πιστεύετέ με, έλυτήθηκα για τις σας έγγραφῃ. Μην νομίσете ότι δεν αντιλαμβάνομαι τη δύσκολη θέσι σας. Άλλά δαλέτω, αγαπητή κυρία, ότι οι φῶδῃ μου ήταν υπερβολική. Η μεγάλη περιουσία σας έπέτρεψε θέβαια να έξοικονομήσετε τις διακοσῃς αυτές χιλιάδας φράγκων, χωρίς να διεγείρετε τις ύποψις του συζύγου σας.

— Ένώ έλεγε αυτά, ο Βερνάρδος είχε πλησίσει στο πασόθυρο.

Ο Πατόχης τότε μόνον επρόσέξε την παγερή σιωπή της κομῃσῃς και έφανε να άνησυχῃ.

— Άυτείσθε, θέβαια, κυρία, να δώσετε αυτό το ποσό, είπε. Το χρήμα όμως έχει αξία μόνον για τους φτωχῶς ανθρώπους. Όχι για σας, που μου έδῃτε επανειλημμένως ή ευκαιρία να έκτιμῇσω την γενναιοδωρία σας...

— Ήταν έτοιμος να έξακρολῃσῃ, όταν ή κυρία ντε Σαβερνύ έσηκώθηκε άποτόμως από τη θέσι της.

Ο Πατόχης εύρίσκετο άπέναντί της, με τη ράχι γυρισμένη προς την πόρτα.

— 'Η πόρτα λοιπόν αυτή είχε άνοιχθί και ο Πέτρος Γιρόνδης έμπῃκε στην αῖθουσα.

— 'Η κομῃσῃς που είχε ίδη και γι' αυτό έσκακώθηκε από τη θέσι της.

— Δεν ήταν πια ή δειλή και άτολμος γυναίκα, που είχε ως τότε άντικρύσει ο Πατόχης.

— Είχε σκακώσι τώρα το κεφάλι και έκύτασε κατάμματα τον άθλιον.

— Επαίξε το τελευταίο παιγνίδι της.

— Άλλά το έπαίξε με την άλλόκοτη έ

κίνη ενεργητικότητα των αδυνάτων ανθρώπων, οι οποίοι υπεταγόνταν επί μακρόν στο μοιραίο και πού, ξαφνικά, εξαντλούνται και αντιδρούν.

Ο Πατόχης δεν είχε αντιληφθεί την είσοδο του Γιρόνδη, ο οποίος είχε μπη στην αίθουσα έντελως αδρόνως.

Αλλ' ηκούσθησαν την διευθύσει του βλέμματος της κομής της και, γυρίζοντας προς τα πίσω, είδε τον Γιρόνδη.

Ανεκρίτησε άμεσως και συνφωρῶθη.

—Ο Γιρόνδης εδώ! Έκαμε.

Ο νέος δεν είχε, άλλως τε, ταραχθή λιγώτερο από τον Πατόχη.

Ενόμιζε ότι η μητέρα του τον είχε προσκαλέσει, θέλοντας να τον ιδῇ μιά φορά ακόμη.

Δεν γνώριζε ότι θα συναντούσε εκεί και τον Πατόχη.

Οι δύο άνδρες εύρισκοντο σε άμηχανία και εξήτασαν με το βλέμμα ο ένας τον άλλον.

Η κυρία ντε Σαβερνύ έμάντευσε την άμηχανία των.

Αυτό αποτέλούσε μιά αρχή όμολογίας γι' αυτήν.

Κύριε Πατόχη, είπε, η παρουσία του κ. Γιρόνδη... του υιού μου, φαίνεται ότι σ'άς εξέπληξε πολύ.

Είχε αποκαλέσει τον Γιρόνδη «υιόν της» με κάποια δυσκολία.

Ο Πατόχης το έπρόσεξε και προσηθάθη από κίνδυνο.

—Πράγματι, κυρία, είπε, Έχω άρκετο καιρό να ιδῶ τον αγαπητό μου φίλο... Γιατί, πιστεύετε με, κυρία, αγαπῶ πολύ τον Πέτρο... Ξέρει, άλλως τε, ότι μπορεί να βασίζεται πάντοτε σε μένα, όπως κι' εγώ σ' αυτόν... Μήπως δεν είναι και δικό μου παιδί κάπως;... Μήπως δεν οφείλει σε μένα την ανεύρεσι της υπέρας του;... Έάν δεν υπήρχα εγώ, δεν θα είχε ίσως την ευτυχία να βρίσκεται τώρα κοντά σας...

Η φωνή του Πατόχη έτρεμε από προσποιητή συγκίνηση.

Έφερε το μαντίλι στα μάτια του και έκαμε ότι έσκουπίζε ένα δάκρυ, πού είχε κληθεί από αυτά.

Κατόπιν, τραβώντας κοντά του τον Γιρόνδη, είπε:

—Δεν απέκτησα ποτέ μου τέκνα. Και γι' αυτό η αγάπη μου προς τον Πέτρο είναι μεγαλύτερη...

Αγκάλιασε συγχρόνως τον Γιρόνδη, ο οποίος δεν έφρόνιζε να αποκριθῇ την άπδία και την αποστροφή του.

Αλλ' αυτό λίγο ενδιέφερε τον Πατόχη.

Ο,τι επιθυμούσε ήταν να ψιθυρίσει σιγά στο αυτί του νέου:

—Κάτι έχει υποπτευθῇ... Άν σου διαφύγη κανένας άπρόσεκτος λόγος... αν με προδώσεις... θα σε παραδώσω άμέσως στην αστυνομία... Μην ξεχνάς ότι η πράξις σου συνεπάγεται ποινή καταναγκαστικών έργων.

Ο Γιρόνδης δεν ήταν δυνατόν ούτε να ταραχθῇ, ούτε να άχριασει περισσότερο.

Η «μητέρα» του είχε ύπνοιεις εις βάρος του!

Τί θα έκανε; Τί θα έλεγε;

Αλλά πρέπει να του αποδώσω με δικαιοσύνη.

Τῇ στιγμή εκείνη δεν έσυλλογιζόταν τις άπειλές του Πατόχη, ούτε τους κινδύνους που μπορούσε να διατρέξῃ.

Έσυλλογιζόταν μόνον την άπελπισία που θα ήσθαιε η κυρία ντε Σαβερνύ, όταν άπεκαλύπτετο η αλήθεια.

Έσυλλογιζόταν την προειφρόνησί της άπέναντί του, μιά περιφρόνησι που θα ήταν έντελως δικαιολογημένη.

Έσυλλογιζόταν τέλος τῇ Βεατρίκη, πού την αγαπούσε και πού δεν θα έτολμούσε να την κυττάξῃ ποτέ πιά.

—Ηθέλησα, κύριε Πατόχη, εἶπεν ἡ κόμησης, να σας μιλήσω μπροστά στο γυίο μου... Ελπίζω ότι άγνοεί τις απαιτήσεις σας... και επιθυμῶ να του τις πῶ εγώ, γιά να γίνῃ κριτής.

Εστράφη κατόπιν προς τον Γιρόνδη και εἶπε:

—Είμαι θύμα της αίσχροτέρας και της ανανδρότητας των μηχανορραφιών. Ο άνθρωπος αυτός καταχράται του μυστικού του όπλιον γνωρίζει... Υποκρίνεται μπροστά μου, όπως και είδες, τῇ μυσάρῃ κω-

μωδία της συγκινήσεως και των δακρύων... έπειδή γνωρίζει ότι η παρουσία του πού είναι άνυπόφορη... Ο άνθρωπος αυτός έκαμε το μυστικό μου πηγή περιουσίας... Κάθε τόσο ανανέωνει τις χρηματικές απαιτήσεις του... Δεν μπορῶ πιά να τις ικανοποιήσω... Μου ζητεί τώρα διακόσιες χιλιάδες φράγκων... Το ποσόν αυτό μόνον εαν κατέφευγα στο σύζυγό μου θα μπορούσα να το βρῶ. Αλλά τότε θα έπρεπε να του αποκαλύψω τὰ πάντα... Και αυτό δεν θέλω να το κάμω...

Ο Πατόχης άντελήφθη ότι έχανε το παιχνίδι.

Εσήκωσε λοιπόν με άπάθεια το κεφάλι του.

Επρεπε τώρα να καταφύγῃ στις άπειλές. Μόνον έτσι θα μπορούσε ίσως να σωθῇ.

—Δεν σ'ας έννωῶ, έκαμε. Θέλετε να πῇτε ότι δεν έχετε το ποσόν;

—Δεν το έχω!

—Καί εἰσθε άποφασισμένη να μῇ μου τὸ δώσετε;

—Ναί.

—Λησμονεῖτε λοιπόν τί εἰμαι άποφασισμένη να κάμω;

—Τό ξέρω πολύ καλά.

—Είμαι άνθρωπος που έκτελει τις άπειλές του.

—Καί αυτό το ξέρω.

—Δεν σ'ας ενδιαφέρει λοιπόν αν ο σύζυγός σας μάθῃ την αλήθεια;

—Εάν αυτό συμβῇ θα πεθάνω! Άλλά δεν θα σ'ας δώσω ούτε λεπτό πιά!

—Φαίνεται λοιπόν ότι δεν τον αγαπάτε τον σύζυγό σας. Άλλως θα έκανατε τα πάντα γιά να μῇ μάθῃ τῇ θλιβερῇ αὐτῇ ιστορία.

—Αθλίε! εφώναξε ἡ Μαργαρίτα. Πῶς με βασανίζεις;

Καί, συγχρόνως, έτρεξε προς τὸ Γιρόνδη και τὸν έπιασε από τὰ χέρια.

Εκείνος είχε άπομείνει άπαθής, σαν να μὴ άκούγε, σαν να μὴ έβλεπε τίποτε.

Εφάνετο τελείως αδιάφορος γιά όλα όσα συνέβαιναν γύρω του.

Η κυρία ντε Σαβερνύ του εφώναξε με δυνατῇ φωνῇ:

—Δεν άκούς λοιπόν; Δεν βλέπεις; Βρίζουν τῇ μητέρα σου μπροστά σου και σὺ σιωπάς! Ο άνθρωπος αυτός άπειλεί να καταστρέψῃ την ευτυχία μου, τῇ ζωῇ μου και συγχρόνως την ευτυχία δυνάτον μου εἶνε εξοριστικῶς προσφιλή και σὺ δεν βρίσκεις τίποτε γιά να με υπερασπισθῇς!

—Μητέρα μου!

—Κυρία, έλεγε ο Πατόχης, έξογκώνετε τὰ πράγματα. Σ'ας προσέφερα μιά πολύ μεγάλη έκδούλευσι, άναδρίσκοντας τὸ τέκνον σας. Σήμερα βρισκομαι στενοχωρημένος... Καταφεύγω λοιπόν σε σ'ας και σε σ'ας ζητῶ να μου κάμετε και σεῖς μιά πολύ μικρῇ έκδούλευσι, δινοντάς μου μερικά χρήματα. Που βρίσκετε τὴν ὕβρι; Που βρίσκετε τὴν άπειλή;

—Η ὕβρις και ἡ άπειλή βρίσκονται σε καθένα από τὰ λόγια σου, πού κρύβουν τὴν ανανδρεία του χαρακτήρος σου.

—Κυρία, ἡ γνώμη σας γιά τὸ χαρὰ κτήρα μου με κάνει να θλιβῶμαι ιδιαίτέρως, διότι τὴν έκστομίζετε εμπρός στο γυίο σας, πού συνήθισε να με βλέπῃ ὡς ευεργέτην.

—Α! Τὸν άθλιον! έκαμε ἡ κόμησης ντε Σαβερνύ, τρέμοντας από τὴν ὀργῇ της.

Εγύρισε και πάλι προς τὸν Γιρόνδη.

—Δεν βρίσκες λοιπόν τίποτε γιά να με υπερασπισθῇς; έκαμε. Καί θέλεις να σε θεωρῶ παιδί μου; Τολμάς λοιπόν άκόμη να ισχυρισθῇς ότι τὸ αἷμα μου τρέχει μέσα στις φλέβες σου;... Κῦτταξέ με λοιπόν!... Γιατί δεν τολμάς;... Σε φοβίζω τώρα; Καί όμως δεν σου ζητῶ τίποτε άλλο παρὰ να υπερασπισθῇς τὴν ὕβριζομένη μητέρα σου... Γιατί δεν ανοίγεις τὸ στόμα σου; Αὐτός ο άνθρωπος, προσβάλλοντας έμένα, προσβάλλει και σένα έπίσης...

—Μητέρα μου!

—Μητέρα σου! Όχι! Δεν θέλω πιά να με άποκαλῇς με αὐτὸ τὸ ὄνομα! Δεν εἶνε δυνατόν να εἰμαι μητέρα σου, όταν με άφήνης ανυπεράσπιστη τὴν διάθεσι ενός άθλιου. Όχι! Δεν εἶνε δυνατό!

—Άλλ' υπάρχουν και άποδείξεις, κυρία! Έλεγε ο Πατόχης, πού έννοιωθε το έδοφος να κλονίζεται κάτω από τὰ πόδια του.

—Οι άποδείξεις! Καί ποιός μου λέγει ότι δεν τις έχεις έπινοήσει μόνος σου; Τὴν ιστορία της γεννήσεως του παιδιού μου τῇ γνωρίζεις, γιατί ἦσαν στὴν έπαυλι τὴν εποχῇ εκείνη. Έμαθες τὸ παράπτωμά μου! Ένας άνθρωπος σαν και σένα, τὰ πάντα μπορεῖ να κάμῃ.

—Και θὰ έσκεπτόμουν να έκμεταλλευθῶ τὸ παράπτωμά σας έπειτα από εἴκοσι ὀλόκληρα χρόνια!

—Γιατί όχι; Εἶχες άνάγκη από συνένοχο γιά να με εκδιώξεις καλύτερα. Καί επενόησες τὴν ιστορία του Πάτρου Γιρόνδη, πού δεν εἶνε λιγώτερο άθλιος από σένα. Έως τώρα εἶχα μόνον. μερικές άόριστες ὑποψίες... Αλλ' ἡ στάσις του συνεύχου σου μού τις έπιβεβαίωσε. Κῦτταξέ τον... Η στάσις του μήπως εἶνε άποτελεῖ ὀμολογία; Γιατί στο ἔκρας της ψυχῆς του υπάρχει κάποιο ἴχνος έντροπῆς. Συλλογίζεται βέβαια ότι ἦταν πολύ έγκληματικό ἐκ μέρους του να εξοπατήσῃ τὴν καρδιά μῆς δυστυχισμένης μητέρας.

—Αλλά όλα αὐτά εἶνε φαταρία, κυρία, εἶπε ο Πατόχης. Ο Πέτρος εἶνε τέκνον σας. Σ'ας δίδω τὸν λόγο της τιμῆς μου.

Η Μαργαρίτα έγέλασε νευρικά.

—Μου μῖλστε λοιπόν γιά τιμῇ, εἰσεῖς!

Καί απειδυνομένη πάντοτε προς τὸν Γιρόνδη, πού είχε γίνῃ τώρα πελιδνός και έτρεμε ὀλόκληρος, εξηκολούθησε:

—Δεν εἶνε αλήθεια λοιπόν αὐτὰ πού λέγω; Άν δεν εἶσαι τόσο διεφθαρμένος, ὅσο ο συνέυχός σου, θα συλλογίζεσαι βέβαια ότι αὐτὸ πού έκαμες ἦταν πολύ άπάνθρωπο και ποταπὸ... Δεν αἰσθάνθηκες λοιπόν καμμιᾷ ντροπῇ, καμμιᾷ τύμῃ, όταν με άποκαλούσες «μητέρα» και όταν με άκούγες να σε άποκαλῶ «παιδί μου»; Δεν υπάρχει κανέναν ανθρώπινο αἶσθημα μέσα στὴν ψυχῇ σου;

—Εάν ο Γιρόνδης ἦταν μόνος, θα έπρόδιδετο ασφαλῶς.

Αλλά ἡ παρουσία του Πατόχη τὸν ουγκροτούσε.

Η Μαργαρίτα εξηκολούθησε:

—Τὴν εἰσπνοῖσες τῇ μητέρα σου; Γιατί εἰνὸ βέβαια δεν εἰμαι μητέρα σου... Δεν εἶνε δυνατόν... ὅσο ἦσαν στα γόνατά μου από τὴν πρώτη στιγμή, αν άσουν παιδί μου και θα εἶχες εκδιώξει αὐτὸν τὸν άθλιον...

—Κυρία! έκαμε ο Πέτρος, μῇ φροντίζοντας πιά να κρύψῃ τὴν συγκίνησί του.

—Α! Τὸ βλέπεις! έκαμε ἡ Μαργαρίτα. Δεν τολμάς πιά να με άποκαλέσῃς μητέρα... Τὴν εἰσπνοῖσες τῇ δικῇ σου. Γιά να δίνης αὐτὸ τὸ ὄνομα σε μιά ξένῃ γυναίκα, πρέπει να ελθισμόνησες τῇ δικῇ σου. Θα εἶχες ασφαλῶς λησμονήσει τις πεοίσεις της, τις θωπείες της, τὰ τρυφερά λόγια της, τὴν άφροσύνη της, τὰ πάντα! Δεν εἶνε έγκλημα τὸ ότι έκλεμες από τὴν μητέρα σου τὸ ὄνομα αὐτό, τὸ ὁποῖον μόνον αὐτῇ εἰδικαιοῦτο να άκούῃ από τὸ στόμα σου;

—Ο Γιρόνδης εξηκολούθουσε να σιωπᾷ και να παραμῆνῃ με σκυμμένο τὸ κεφάλι.

—Πατόχη, εἶπε ἡ κόμησης, σε γνωρίζω από πολλὸν καιρὸ τώρα. Κλείνεις μέσα σου ψυχῇ χυδαία και ποταπῇ. Εἶσαι ικανός να κάμης τὰ πάντα, γιά να άποκτήσης χρήματα. Η στάσις σου λοιπόν δεν ἔε έκπλησσει. Τί να πῶ όμως γιά τὸν άνθρωπο αὐτόν, πού θέλει να λῇ ότι εἶνε παιδί μου;

—Ο Πατόχης, παρ' όλα αὐτά, δεν εἶχε άβελπισθῇ.

Εσκέπτετο:

«Τῆς έδοκα άποδείξεις ότι ο Μυριάς εἶνε γυιός της. Ενόσω δεν εἶχε άποδείξεις περὶ του εναντίου, θα άναγκασθῇ να πιστέυσῃ και να ὑποταχθῇ!»

Γι' αὐτὸ ἡ στάσις του εξακολουθούσε να εἶνε εἰρωνική και άποαθῆς.

—Κυρία, εἶπε, λυπεῖτε και τὸν εαυτόν σας κι' εἰς, προσπαθώντας να καταπνίξετε τὸ μπηρικό σας φίλτρο και να μῇ μάς πιστεύσετε. Ο Γιρόνδης εἶνε παιδί σας! ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΙΑΣ

Τὸ κεφάλι μου στὴν χτένα πεσμένα κάνουνε. Αποχτενίδια γεμάτο διαλυτῆρι εἶναι!

ΥΠΟ ΣΥΛΒΙΟΥ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ

Η Τερψιθέα, ἡ κουινάδα της Ζαμφῶς, ἡ γεροντοκόρη, άρρώσθησε ξαφνικά.

Επεσε με πονοκέφαλο κι' έμετούς κι' ἦταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της σαν ψάφια γάτα, χλωμῇ και άσκημῇ, ἴδιο μπαγστικό ψάρι.

Η άδερφή της ἡ Ὁρθοδόξη, παράσπεκε από πάνω της και τὴν έτριβε με καφουρά, ἡ δὲ Ζαμφῶ άνεβοκατέβαινε δέκα φορές τὴν ὥρα τῇ σκάλα, να δῇ πῶς περνάει.

Δεν τὴν έχωνε βέβαια καθόλου, ὅπως κι' εκείνη δεν έχωνε τὴν νύχη της, με γιά τὰ μάτια του κόσμου έδειχνε μεγάλο ένδιαφέρον.

Μερικῶς γειτόνισσες, τρέξανε να τὴν έπισκεφθῶνε.

Η Ζαμφῶ έλεγε στὴν Πιπίνα τῇ Μαρούδαινα:

—Τὸ αἷμα νερὸ δὲ γίνεται, Πιπίνα μου, κι' ἂ γενῇ, δεν πίνεται. Ὅσο τὴν άνοιῶνω στα χάλια πού εἶνε, δεν έχω ἡσυχία.

—Και να ξαναβάλῃς και τὰ μαύρα πάλι....

—Εκεῖνα πιά τὰ φορῶ άκόμα γιά τὴν πεθερά μου, με κρίμα εἶνε ἡ κακομοῖρα να πάῃ έτσι άξανακι κι' άδικα.

—Καθένας μας με τὴν ὥρα του, Ζαμφῶ μου, άλλος άξανακι, κι' άλλος λυῶναι στο κρεβάτι. Έτσι πάλι, σ' άρέσει να σατίσης στο στρώμα;

Η Ζαμφῶ εἶδε τριγύρω της και εἶπε:

—Να τὴν σκότωνε μπάρεμ κανένα αὐτοκίνητο, να πάρωμε κι' επιζήμιασι.

Η Πιπίνα εδάγκωσε τὸ δάχτυλό της γιά να μῇ γελάσῃ.

—Σώπα, καλέ, τὴν κακομοῖρα!

Συναισθάνθηκε τὸ λάθος της ἡ Ζαμφῶ:

—Στάπα, καλέ, γιά γκεβεζελίκι! Απ' τας' μέρες μου ζῇ ἡ γυναίκα!

Η άλλῃ όμως δεν ἦταν κουτῇ και εἶπε:

—Ε! Όχι δά. Τ' αὐτοῦς σου άδερφή δεν εἶνε; Ο,τι κι' αν εἶχῃ, θα γίνουε δυὸ μερδίκια. Εἶνα δικό σας κι' ένα τῇ Ὁρθοδόξῃς. Κι' αὐτῇ θάχῃ βέβαια, τόσο χρονῶ νοικοκερά!

—Ε, κάτι τοῖς βρίσκεται άπ' τὴν επιζήμιασι πού ἡπῆρε γιά τὸ σπῖτι τῇ Σμύρνης, έχει και κάτι μπιζουταρίες, άσημικό, δυὸ μπαούλα ρούχα πού τοῖς φερνε εἶνα φράγκοι τότες άπ' τῇ φωτιά τῇ πατρίδας. Γιατί ἡκαθούμαστε στὴν Πούντα και τὸ σπῖτι δεν ἡκάκηκε.

—Λοιπόν, έχει άρκετά! Τυχερῇ πάλι, Ζαμφῶ μου!

Η Ζαμφῶ έκανε τὴν αδιάφορη.

—Ας τάχῃ, μάτια μου, κι' ας τὰ χαίρεται, εἶπε.

Η Πιπίνα σηκώθηκε και τῆς εἶπε με χαμόγελο:

—Άκου με και δλαστήμα με. Να τὴν αλοπαῖνης να τὰ γράφῃ οὐλα στα παιδιά σου. Κῦτταξε να γίνῃ καλὰ, και πέση να στα γράφῃ, κι' ὅσο μπορεῖς γαλίσεις και κοιποτίσματα. Αμα έχεις τῇ διαθήκη στο χέρι σου, ας ψεφῇς εκατὸ φορές. Μὰ εἶσαι ζαῖ και πιάνεσαι ματζῇ τῇ γιά κάθε ψύλλου πῆδημα. Πάω και περαστικά τῇς!

—Εὐχαριστῶ, Πιπίνα μου!

Τὰ λόγια της γειτόνισσας της βάλανε στο μυαλό πῶς πραγματικά με τὰ καλοπιάσματα και με τις γαλίφιες ἡ Τερψιθέα θα μπορούσε να πεισθῇ να τῆς ἡάφησῃ όλα.

—Καλὰ λείει ἡ Πιπίνα, έσκεφθηκε Πέ, πέ, τὸ κοπέλλι, κάνει τῇ γρηῃ και θέλει!

Ετρεξε άμέσως έπάνω στὴν άρρωστη, τὴν έπλησίασε μ' ένδιαφέρον, και τῆς εφώναξε χαδεύοντας τὰ μαλλιά της:

—Πῶς τὰ πᾶς; Δεν έχεις τίποτα, μάτι εἶνε, θα σε καπνίσω με καρεφύλια να σου περάσῃ. Σε ματιάσανε με τὰ μαύρα, πούσαι σαν τῇ λυπημένη τὴν Παναγία — δοῖθῃςια μας!

Σταυροκοπήθηκε κι' έτρεξε να φέρῃ τὸ θυμιατό με φωτιά και καρεφύλια, να τὴν καπνίσῃ γιά τῇ βασκανία.

Σὲ λίγο ἦρθε πάλι μ' ένα φυτζάνι ζεστό:

—Ελα να πῇς ένα κουπάκι χαμόμηλο. Εἶνε καλὸ γιά τὸ στομάχι. Μπορεῖ να σε πειράξανε κι' οἱ μελιτζάνες ἱμάμ μπαζῆλι! πού ἦσας έχτες.

Η άρρωστη ἦπτε τὸ χαμόμηλο κι' εἶπε ένα ξεῶδ ευχαριστῶ.

Η Ζαμφῶ μετὰ μισῇ ὥρα ξαναέθηκε πάλι με ὄλλο φυτζάνι:

—Πάλι ζεστό; ρώτησε ἡ Τερψιθέα με έκφρασι άηδίας.

—Ελα δά, και μῇ μάς κάνεις τῇ ὀσκολῇ! Νάτα μας! Εἶνε ζαμπουκος πού φρονεῖ ἴδρο. Άν εἶχῃς κρουολόγημα, να σου φύῃ. Πιέ το οῦλο.

Τῷπῃ πάλι ἡ Τερψιθέα, ένῶ οἱ γειτόνισσες τριγύρω θαυμάζανε γιά τις περιποιήσεις της νύχης στὴν άρρωστη κουινάδα.

Καί ένῶ ἡ Ζαμφῶ κατέθηκε να δῇ τὰ παιδιά της πού σκολάσανε, άοχίσανε τὸ κουτσουμπολιό, τὸ Συριέικο «κουσέλι».

—Εἶδες νύχη; Εἶπε μῇ κοινητῇ. Σαν άδερφή τῇ στέκεται! Μπράβο τῇ.

—Καί πόσα δεν εἶπαν οἱ κακῆς γλώσσες!

—Τί εἶπανε; ρώτησε ἡ Ὁρθοδόξη.

—Νά! Πῶς τραγούσαστε σαν τὰ λιγοπρόγνα. Πῶς δεν έχει μάτια ἡ μιά να δῇ τὴν άλλῃ.

Η άρρωστη, άγκομαχώντας, εφώναξε:

—Να σου πῶ, Ἀριστέα μου. Κοιλιὰ με τ' άντερα μολώνει καμμιᾷ φορὰ; Τὸ κάθε σπιτικό με τὸ μπαλινεῖται τοῖ! Κάθε οῦλλο και μιά ιστορία!

Καί γύρισε άπ' τὴν άλλῃ μουγγρίζοντας, όταν μῖπῃκε μέσα ἡ Ζαμφῶ με ὄλλο ζεστό στο γέρι:

—Τί τῇ κάνατε, καλέ, και φωνάζει; εἶπε. Γύρισε. Τερψιθέα μου, να πῇς ένα κουπάκι από οῦαλί τοῦ τριαιου, πού εἶνε διουρητικό! Ελα δά μῇν ντρέπεσαι.

—Αχ! μὰ δὲ μπορῶ να πῖνω πιά κι' άλλῃ!

Η Ζαμφῶ εφώναξε:

—Μποράνα καλέ, και δεν έχεις τίποτα. Στάσου να σου φωνάξω τὸ γιατρό μας τὸν κασινῶ. Ἦρχε τώρα άπ' ὅσω.

—Μὰ τί χρειάζεται ο γιατρός γιά ένα κρουολόγημα! εἶπε ἡ Ὁρθοδόξη.

—Όχι δά, εφώνησε ἡ Ζαμφῶ. Ας γίνῃ καλὰ, κι' εἰνὸ τότε πλερώνω!

—Όλες εθαυμάσανε τις περιποιήσεις της.

—Όταν μῖπῃκε ο γιατρός μέσα στὴν κάμαρα, ὄλες σηκώθηκαν ὀρθῶς.

—Τί έχετε, κυρία Τερψιθέα; τῇ ρώτησε.

—Αχ! γιατρέ μου, πόνος εἶνὸ στο στομάχι. Η ψυχῇ μου.

—Εφαγες τίποτα σήμερα τὸ πρωῒ;

—Όχι, υποστικία εἶνε, εἶπε ἡ Ὁρθοδόξη.

—Μὰ τίποτα, τίποτα;

Η άρρωστη σκέφτηκε:

—Ναί, ναί, εἶπε. Ἠπάστρεψα τέσσα-

Τὰ βάσανα τοῦ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΕΤΡΟΛ - ΧΑΝΙ

Σουρπούτσα έψες εἶπε έμένα.

—Αμάν Καραμπέτ, μαλλιά μου στὴ χτένα πεσμένα κάνουνε. Αποχτενίδια γεμάτο διαλυτῆρι εἶναι!

—Βαί, βαί, Σουρπούτ! Φαλακρός τὰ εἶνεσαι!

—Πετρόλη Χανί λένε καλ

Μέσα σέ 125 χρόνια...

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

καταλαμβάνεται

ΓΙΑ 4η ΦΟΡΑ!

Το Παρίσι, η «Πόλις των Φώτων», η μεγαλόπρεπη, μέχρι πρό τινος, πρωτεύουσα της Γαλλίας, που σήμερα βρίσκεται υπό γερμανική κατοχή, είναι η τετάρτη φορά που, σε διάστημα ενός αιώνα και ενός τετάρτου, καταλαμβάνεται υπό ξενόκλων.

ΠΡΩΤΗ ΚΑΤΟΧΗ: 1814

Την 20ήν Μαρτίου 1814, μετά την υποχώρηση των στρατευμάτων Μαριών και Μαρτιέ, και την αναχώρηση της αυτοκράτειρας Μαρίας - Λουίζας, οι σύμμαχοι εισήλθαν στο Παρίσι, από την πύλη του Κλισύ, όπου δίδεται μία τελευταία μάχη. Κατά το διάστημα αυτό ο Ναπολέων φθάνει στο Φονταίνεμπλώ για να ενισχύσει την πρωτεύουσα. Πολύ άργα! Οι σύμμαχοι εξέκριναν το Παρίσι στις 23 Απριλίου. Διάρκεια της πρώτης κατοχής: 24 μέρες.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΑΤΟΧΗ: 1815

Δεκαπέντε μέρες μετά το Βατερλώ, στις 6 Ιουλίου 1815, οι Πρώσοι και οι Άγγλοι ανακατέλαβαν το Παρίσι. Μία τελευταία μάχη κατά την οποία έδοξασθη ο στρατηγός Έξελμάν, έδωθε την παραμονή μεταξύ Σεβρών και Σαιν - Κλου. Το Παρίσι έμεινε υπό κατοχήν μέχρι 20ης Νοεμβρίου.

Διάρκεια δευτέρας κατοχής: 136 μέρες.

ΤΡΙΤΗ ΚΑΤΟΧΗ: 1871

Δυνάμει των προκαταρκτικών όρων της ειρήνης, που υπεγράφη στις 6 Φεβρουαρίου, τα γερμανικά στρατεύματα έστράτευαν στις 27 στο δάσος της Βουλώνας και στις 28 εισήλθαν στο Παρίσι. Παρήλασαν πρό της Ώψιδας του Θριάμβου και κατήλθαν τα Ήλύσια Πεδία ως την πλατεία Συντάγματος. Τα άλλα σημεία της πόλεως δεν κατελήφθησαν, και οι Γερμανοί απέχωσαν στις 3 Μαρτίου.

Διάρκεια της τρίτης κατοχής: 4 ημέρες.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΤΟΧΗ: 1940

Στις 15 Ιουνίου, μετά τας μάχας... μα είναι τόσο πρόσφατη η ιστορία!... Το Παρίσι εξακολουθεί να κατέχεται από τον νικητό. Ός ποτε θα διαρκή η τετάρτη αυτή κατοχή.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΜΑΧΗ

Ο διευθυντής ενός εργοστασίου έδημοσίευσε μία άγγελία στις εφημερίδες ότι ζητά ένα γραμματέα. Παρουσιάσθηκε ένας υποψήφιος και αυτό φάνηκε κομμάτι περιέργου στον διευθυντή.

Ο νέος δεν του ενέπνεε πολύ εμπιστοσύνη. Κα: αυτό γιατί βρισκόταν σε άβλια κατάσταση, τόσο στο πρόσωπό του, όσο και στο κόστούμι του.

— Ού σάς δώσω τη θέσι, του είπε, μιά που δεν παρουσιάσθηκε κανένας άλλος. Πώς έτολμήσατε όμως να εμφανισθήτε μπροστά μου σ' αυτό το χάλι; Με το σακκάκι ξεσκισμένο και το ένα μάτι χτυπημένο;

— Δεν είναι τίποτε, κύριε διευθυντά, απήντησε ο μοναδικός υποψήφιος. Έκαμα αληθινή μάχη μ' άλλους δέκα, που περίμεναν στην πόρτα για την ίδια δουλειά.

Το λεκιασμένο ΓΑΝΤΙ

Διόσηματικό άπροσδόκητο

Ο Ζαν Πραντέλ διέτρεχε μ' ένα γρήγορο κι' αφηρημένο βλέμμα τα γραμματα που έπαιρνε από ένα μεγάλο κουτί ανοιγμένο μπροστά του και τα έριχνε έπειτα τσαλακωμένα σε μία γωνιά του δωματίου, όπου είχαν μαζευτεί πολλά άχρηστα χαρτιά.

Τα γράμματα τα γερτακά έρωτικές φράσεις, τα γράμματα με τα παράπονα, τα γράμματα με τις βρισιές αποτελούσαν τώρα ένα σωρό, απ' όπου επρόβαλλαν άχροκίτρινα φύλλα και ξερά λουλουδια, χωρίς να του διεγείρουν καμμία συγκίνηση στην ψυχή.

Ξαφνικά, άναμεσα στο πλήθος των έρωτικών αυτών επιστελών, ο Πραντέλ διέκρινε ένα μακρουλό και λεπτό γάντι, που παραδόξως δεν του ζυπνούσε καμμιάν άναμνηση στο νού.

Απορούσε κι' ο ίδιος γι' αυτή την άμνησιν του. Για να βοηθήση τον εαυτό του να θυμηθή, πήρε το γάντι κι' άρχισε ν' άγγιζή το δέρμα του το μαλακό απ' όπου έβγαине μία γλυκειά μυρωδιά.

Το χέρι που το φορούσε θάταν μικρό. Ποσα όμως μικρά χέρια δεν είχε χαιδέψει ως τώρα ο Πραντέλ! Οι περισσότερες από τις γυναίκες που τον άγάπησαν τέτοια χέρια είχαν.

Τέλος, άφου έσκέφθηκε αρκετά, χωρίς αποτέλεσμα, το πήρε άπόφασι. Του ήταν άδύνατο να θυμηθή τ' όνομα της γυναίκας στην οποία ανήκε το γάντι κι' ήταν έτοιμος να το πετάξη στο σωρό των χαρτιών.

Ξαφνικά όμως διέκρινε επάνω του κάτι μικρές στρογγυλές κηλίδες, όμοιες με σταλαγματιές βροχής, κι' άμέσως ένα όνομα επέρασε από το νού του, μία ξανθεία όπτασις παρουσιάσθηκε μπροστά στα μισόκλειστα μάτια του.

Και τώρα πιά κατάλαβε για ποιόν λόγο το γάντι αυτό, που φυλαγόταν τόσον καιρό και με τόση εύλαδεια, δεν του έθυμισε τίποτε.

Το γάντι αυτό ανήκε σε μία γυναίκα. Σε μία γυναίκα που δεν την είχε κατακτήσει, που την είχε γνωρίσει μονάχα για μία νύχτα και που του είχε φύγει άφινοντάς του μία λύπη που δάσταζε σχεδόν ένα χρόνο.

Ήταν μία ξανθή κι' άγέρωχη γυναίκα, με μάτια γελαστά κι' έκφρασις κώτατα χείλη. Την είδε για πρώτη και

τελευταία φορά μία βραδυά του φθινοπώρου.

Εκείνη την εποχή βρισκόταν στον πύργο ενός φίλου του, αρκετά έξω από το Παρίσι. Σε κάποιαν έσπεριδα, μεταξύ των άλλων προσκαλεσμένων του φίλου του, είχε πάει κι' εκείνη.

Στο μεταξύ ο Πραντέλ έτυχε να καθήση δίπλα της. Άρχισε να της μιλά και με τον τόνο της φωνής του έπρόδωσε τον ένθουσιασμό που τον κατείχε για τη γνωριμία της.

Ύστερα από τα επιδόρπια, της έπρότεινε να κατεβούν στον κήπο, όπου φεγγολούσε λαμπρό το φεγγάρι.

Της έδωσε το χέρι του και προχώρησαν μαζί άνάμεσα απ' τα ύψηλοκορμα δέντρα που έσάλευαν έλαφρά τις άσημόλουστες κορυφές των.

Περπατούσαν άργά, χωρίς να μιλούν αλλά ο Πραντέλ ένομιζε πως τα βλέμματα τους εξέφραζαν καλύτερα εκείνα που θα έλεγαν με το στόμα.

Καθώς έπήγαιναν μέσα στο σκοτάδι, τα κλαδιά γύρω τους άγγιζαν σά φιλικά χέρια και τα φύλλα τους έχάι δειαν έρωτικά.

Έκάθισαν τέλος σ' έναν πάγκο, γιατί εκείνη του είπε πως είχε κουρασθή και ήθελε ν' άναπαυθή.

Το λατρευτό της πρόσωπο φαινόταν τώρα πιο αιδέριο μέσα στη σκιά. Όλο της το παρουσιαστικό της έδινε μία καλλονή νεαρίδα.

Αυτός τότε έτόλμησε να πιάση άπαλά το ένα από τα μικρά γανταφορεμένα χέρια της κι' εκείνη του τ' άφησε χωρίς αντίστασι, θεληματικά. Και ξαφνικά... Ξαφνικά ο Πραντέλ κυριευμένος από μιάν άνεκφοραστή συγκίνηση, έπιασε καταγής γανταστός, κι' έκλαψε έκλαψε πολύ, έχυσε δάκρυα θερμά και γλυκά επάνω στο χέρι της άγαπημένης του.

Ύστερα από κάμποση ώρα, σηκώθηκαν από τον πάγκο και σχεδόν άγκαλιασμένοι ξαναγύριζαν στον πύργο, όπου δεν είχαν αντίληφθί την άπουσις των.

Καθώς έβγαίναν από την δενδροστοιχία, η νέα γυναίκα έσήκωσε το χέρι της κι' έκτύπαζε το γάντι της.

Τα δάκρυα που είχε χυθεί ο Πραντέλ είχαν σχηματίσει επάνω στο λεπτό δέρμα μερικές κηλίδες σαν της βροχής.

Τότε, το αιδέριο εκείνο πλάσμα έδγαλε με μιάν άπότομη κίνησι το γάντι και το πέταξε κάτω λέγοντας μ' άλλαγήμενη φωνή:

—Μου κατέστρεψες το γάντι, καυ μένε!

Ο Πραντέλ τάχασε. Έπάγωσε όλο κληρος. Έσκυψε, ωστόσο, πήρε το γάντι και το φύλαξε με εύλαδεια μέσ στην άλληλογραφία του. Καθώς όμως το έκτύπαζε τώρα, ύστερα από τόσα χρόνια, έσκισε ξαφνικά στα γέλια και το πέταξε μακριά με περιφρονησι.

ΡΟΝΤΟΛΦ ΝΤΑΝΖΕΡ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΦΩΝΗΣ ΜΕΤΑΠΤΩΣΕΙΣ

— Έχω παρατηρήσει ότι οι γυναίκες χαμηλώνουν την φωνή των όταν ζητούν κάτι.

— Ναί. Κι' εγώ έχω παρατηρήσει επίσης, ότι την ύψωνουν όταν δεν άποκτούν εκείνο που ζητούν.

ΓΚΑΦΑ...

Ένας φοιτητής συναντά έναν γνωστό του, που είχε να τον δει εδώ και πέντε χρόνια:

— Είμαι ένθουσιασμένος που σε ξαναβλέπω. Έπιτρέπέ μου λοιπόν να σου επιστρέψω εκείνο το έκταοστάρι-

κο που μου είχες δανείσει. Να το χρέος μου

Άφου το έβαλε στην τσέπη του, ο άλλος άπαντά:

— Σ' εύχαριστώ πολύ, αλλά... Τό είχα ξεχάσει τελείως.

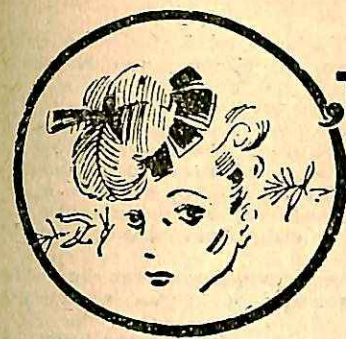
— Διάβολε! Έπρεπε να μου τώλεγες πιο πριν.

ΑΠΟ ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΓΝΩΡΙΖΕ

Κατά την ώρα του χορού.

— Μου φαίνεται, δεσποινίς, πως έχωμε ξαναχορέψει μαζί.

— Δεν θυμάμαι το πρόσωπό σας, τα πόδια σας όμως μου εινε πολύ γνωστά.

Κουδεντούλει

Πολλές φορές έχει λεχθί και άποπτηχθή ότι οι γυναίκες κρύβουν την ηλικία τους και άσφαλώς αυτή δεν εινε άνακριβεία, αλλά έξετάσαμε ποτέ ποια ελατήρια τις σπρώχνουν να μη θέλουν ποτέ να άμολογήσουν τα χρόνια τους; Άσφαλώς θα έχουν κάποιο λόγο που δεν εινε η έπιθυμία μόνον να φανούν πιο νέες από ό,τι εινε στην πραγματικότητα. Τώρα με την ίαση της άπογραφής ποσα τέτοια ζητήματα δεν εδημιουργήκαν. Καυγάδες, συζητήσεις και όταν τέλος επείσθη η γυναίκα πως έπρεπε να γράψη στο δελτίον την πραγματική ηλικία της έκανε τους όρους της: Δεν θα έδωτε κανείς άλλος απ' αυτήν μέσα στο σπίτι το συμπληρωμένο άτομικό δελτίον της. Άρκει ό,τι θα το έβλεπε ο άπογραφός! Και έτσι έγινε σε πολλές οικογένειες. Η άριμη γυναίκα έγραψε μόνη της με πόνον ψυχής την χρονολογία της γεννήσεως και έδωσε χέρι μί χέρι το δελτίον της στον άπογραφέα. Έτσι ήταν ικανοποιημένη. Το μυστικό της είχε μείνει μυστικό.

—Καλά, τι καταλαβαίνετε με το να μη βέλετε να άμολογήσετε τα χρόνια σας; Έλεγε μία μέρα κάποιος άδιόκριτος κύριος σε ένα κύκλο κυριών.

—Τι καταλαβαίνουμε! Είπε η μία απ' αυτές. Άπλούστατα, άν πούμε την πραγματική ηλικία μας πάλι θα μας προσέβετε 4—5 χρόνια, δεν πρέπει λοιπόν να έχωμε περιθώριο. Πρέπει να άμολογήσετε πως το έπιχείρημα εινε πολύ σωστό.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΡΥΘΜΟΣ

Όπως κάθε χρόνο έτσι και έφέτος έγινεν ο διαγωνισμός προς έπισησίσην έλληνικού ρυθμού και πολλοί από τους ραπτικούς οίκους της πόλεως μας καθώς και ένας του Πειραιώς έπέδειξαν εις την έπιτροπείν το μοντέλα τους.

Από ό,τι είδαμε μπορούμε να πούμε άπροκαλύπτως ότι η προσέβεια του Υφυπουργείου Τύπου και Τουρισμού προς δημιουργίαν έλληνικής μόδας έπέτυχε, διότι οι περισσότεροι από τους ραπτικούς οίκους μας έπαρουσίασαν ωραιότατα μοντέλα έμπνευσμένα από πολλές ένδυμασιες χαριτικές, νησιώτικες ή άρχαίκες και κάθε καλλιτέχνης σύμφωνα με την καλαισθησία του έπαρουσίασε ωραιότατα μοντέλα.

Ευρήθηκα καθισμένη κοντά σε κάποια ξένη κυρία πολύ κομψή και άκαυσα να μιλή κολεκτικιστικά για μερικά από τα μοντέλα που έβλεπε.

Ιδιαίτερος της ήρεσε η ώραία γραμμή του Ευαγγελίδη, έθαύμασε τους ωραίους συνδυασμούς του χρώματος, τις καλοκομμένες φούστες, το στρώσιμο των ώμων και τα άρμονικά του σύνολα. Της ήρεσαν επίσης πολύ τα χαριτωμένα μπρετόν της «Ζανίνας», τα καλικάκια, οι ώραιαι συνδυασμοί που έθριζαν πολύ έλληνικό ρυθμό χωρίς να άφαιρούν άπο το προσωπάκι που τα έπαρουσίαζε τίποτε από τη σύγχρονη χάρη του.

Άρεσαν επίσης τα καπέλλα της Έλενας Λεκανά. Οι βραδυές τσαλιέτες της Παπαμυχιολά Τσαμαδοί με ιδιαίτερο χαρακτηριστικό πολύ έλαρυσσένους μπλούζους και φάρδος κάτω, τα κοψά σύνολα και μερικά άμυγιε του Χρυσικοπούλου έμπνευσμένα από συνθετικές ένδυμασιες τοπικές από τα διάφορα μυσεία.

Είδαμε επίσης μερικά πολύ άκα-

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΔΑ

Λαίσητα μοντέλα, αλλά αυτά έναποκείται εις την έπιτροπήν να τα κρίνη και άς άρκεσθώμεν εις τα όλίγα αυτά και εις το να τονίσωμεν ότι η δημιουργία μόδας καθαρώς έλληνικής δεν εινε πλέον θρύλος αλλά πραγματικότης.

Η καλή συμπεριφορά

ΤΙ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ

Έσκεφθήκατε ποτέ πως μπορεί να βρεθί άνθρωπος να έπιστρέψι σ' έναν γαστό του ένα χρηματικό ποσό που του έδανεισε και να μη το άλλη μέσα σ' ένα άκέλλο; Όχι βέβαια. Και τί θα σκεπτόσαστε αν σάς λέγαμε πως βρέθηκε άνθρωπος να το κάμη αυτό και μάλιστα σε μία κυρία και δεν τα έδωσε μόνος του τα χρήματα αλλά τα έστειλε με άλλον άνθρωπο να τα δώση έτσι χέρι με χέρι.

Σας φαίνεται δέβαια άπίστευτο και όμως εινε. Το άκούσαμε, το έ-

πιστοποίησαμε και μάλιστα είδαμε πως ο άνθρωπος που έφέρθηκε τόσο άξιστα υποτίθεται πως έχει άνατροφή, εινε από σπίτι όπως κοινώς λέμε.

Τι σημασία έχει αυτό; Μήπως έκοπίασαν ποτέ οι δικοί του να του πούν πως πρέπει να φέρεται, τον έδιδαν πως υπάρχουν πράγματα στο χείρδι που άπαραίτητως πρέπει να γίνονται. Να γιατί δεν μπορούμε παρά να θαυμάζωμε ακόμη πιο πολύ τους άνθρώπους που έχουν ευγένεια και φέρονται με λεπτότητα. Μη φαντασθήτε δε πως πρέπει να γεννηθή κανείς ευγενής. Η άνατροφή εινε το πών. Τι θα δίδαχθι στο σπίτι του, στην οικογένειά του. Όταν η μητέρα δίδωθι το παιδί να εινε ευγενικό, ιπποτικό, να σέβεται τους μεγαλύτερους του, μεγαλώνοντας δεν θα κάμη ποτέ κάτι που να προσβάλη κανέναν και όλοι θα το συμπαθούν για το όραό του φέρισμο.

Νέα ΠΟΥΔΡΑ ΡΥΖΙΟΥ ΑΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗ.

1 Δένα άπογραφώσις κολεκτικιστικά... η τελευταία λέξις της μόδας στο Παρίσι. Μπορείτε να τις ξεραάτε από την θυρίδα στον τυθμένο του κυτίου.

2 Είναι πεί φίλη και πεί έλαφρά από ότι μπορούσατε να εοπίσπεψτε πριν. Κι' αυτό γιατί ειναι άερισμένη.

3 Νέο έξαιρετο και λεπτό άσχημα. Έχει ναίσις πραγματικά την έντυπωσι πως μορφίζει τα μυρωμένα λουλουδια της μεσημεριανής Γαλλίας.

4 Κρατά όλη την ήμερα γιατί ειναι άνακατεμένη με mousse de crème μεθόδως ταπεινωμένη.

5 Όραίο ματ που δεν γαλά καθόλου. Δεν υπάχει πιά εκείνο το γυαλιστερό χρώμα. Άκόμη και τον έν ήλιο και τον άέρα και με την έπίδρωσι μινει άνα το ίδιο άφρο μόν χρώμα.

6 Καινούργια έλκυστική εμφάνισις. Μεγάλο μοντέλο. Άξίας που ποτέ δεν θα την φθίση κανένα άλλο παρόμοιο προϊόν.

Μπορείτε ΝΑ ΙΔΗΤΕ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΧΡΩΜΑ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΑΝΟΔΟΣΤΕ

ΛΥΤΑΣΕΤΕ ΤΗΝ ΘΥΡΙΔΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΥΘΜΕΝΑ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ

ΜΕ ΜΕΡΙΚΕΣ ΔΡΑΧΜΕΣ ΑΠΟΚΤΑΤΕ

Ένα χρώμα θωφανίας εύμορφιάς

Ο καλλωπισμός

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

Έγυρίσατε από την έξοχή σας άσες ευτυχίστατε να το άπολαύσετε αυτό και έπιστρέφοντας έλεπετε με τρόπο και άπελπισία πως ο ήλιος έφερε καταστροφή στην έπίδερμίδα σας. Μην άνησυχίτε όμως. Λίγο μαζά με μία καλή κρέμα, λίγο καθάρισμα τα βράδια με μία λοσιόν θα την επανάρη στην πρώτη της άπαλότητά. Τα μάτια σας εινε λιγάκι έρεθισμένα; Κάνετε κάθε βράδυ πλύσεις με άφέψημα χαμομηλιού ή μελόχας.

Τα νύχια σας σπάζουν; Μείνετε λίγο καιρό χωρίς βερνίκι και βουτάτε κάθε βράδυ τα δάκτυλά σας σε λάδι, σκουπίζετε τα και πλავίζετε με γάντια για να μη λερώνετε τα σινδόνια σας.

Τα μαλλιά σας εινε ξηρά; Κάνετε έλαφρό μαζάζ με το δάκτυλό σας κάθε βράδυ χρησιμοποιώντας και λίγο λάδι φαγητού ή άμυγαλόλαδο. Άφου κάμειτε όλα αυτά θα ιδήτε τον εαυτό σας άνανεωμένον ως διά μαγείας.

Το μενού της εβδομάδος

Δευτέρα: Σούπα πασό, λια, έλνης, ρέγκα σαλάτα. Το βράδυ: Χόρτα βραστά, σούα όμελέττα. Τρίτη: Κολλίους τηγανιτούς ή ψητούς με μία σαλάτα της έποχής, τυρί. Το βράδυ: Σπανάκι γιαχνί, τυρί.

Τετάρτη: Μακαρόνια με σάλτσα, κολλοκυνθία ή μελιτζάνες τηγανιτές. Το βράδυ: Πατάτες γιαχνί, έλνης.

Πέμπτη: Ντολμάδες με λάχανο, τυρί. Το βράδυ: Χορτόσουπα, τυρί.

Παρασκευή: Φακές, έλνης, πατάτες τηγανιτές. Το βράδυ: σαρδέλλες βρελιού, χόρτα βραστά.

Σάββατο: Μελιτζάνες στο φούρνο γεμιστές, έλνης. Το βράδυ: Αυγά μάτια, πουρέ πατάτα.

Κυριακή: Άτζεμ πιλάφι, τυρί. Το βράδυ: Κεφτεδάκια, σαλάτα λάχανο.

Η Άλληλογραφία μου

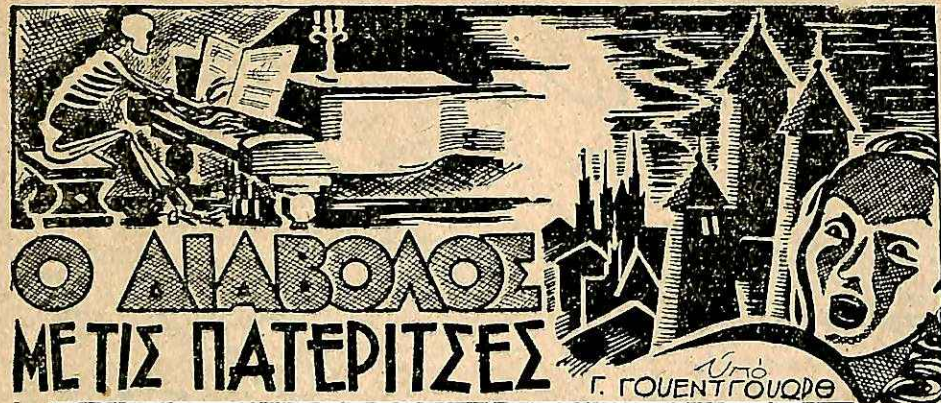
Ελβίρα ν Ρ. Π. Ν. 333. —Για τις ρυτίδες των ματιών δεν έχω να σας πω δυστυχώς πολλά πράγματα. Το μαζάζ δέβαια θα τις μετριάση, μάν θα τις εξαλείψη. Καλό εινε να μη γίνουν, όταν γίνυνουν... δεν γίνεται τίποτε. Σας έγκρινα που δεν βέλετε να χρησιμοποιήσετε αόχη κρέμες. Λίγη λανο, λίγη όμως για το μαζάζ δεν εινε άσχημη. Το μαζάζ θα γίνεται αντίθετα προς τις ρυτίδες, δηλαδή αν οι ρυτίδες εινε κατέες το μαζάζ θα γίνεται όριζόντιας και τάνταπλιν.

Απελπισμένη ν, Χαλκί, δα. — Δεν υπάχει βροή για τα φρύδια, μόνον κοσμετική χρησιμοπούν για να τα μαυρίσουν, άλλως τε κι' αν υπήρχε τρόπος να χρησιμοποιήσετε βαφή των μαλλιών δεν θα σας το συνητούσα γιατί μπορούσατε να έλωψετε την βροή σας. Ένα πρόχειρο δάψιμο εινε να καίτε στη φλόγα ενός κεριού ένα φουντούκι και άφου μαύριση να το βουτάτε σε βαφνόλαδο και μ' αυτό να περνάτε κάθε πρωί τα φρύδια σας. Διατηρούνται όλη την ήμερα.

Βεατρίκη ν. Νο 15. —Θα σας όφελίσουν πολύ οι ηλεκτρικοί σμοί αν όμως δεν εύκολύνεσε να υποστήτε αυτή τη δαπάνη κάνετε έλαφρό μαζάζ με πετρελαιο 1—2 φορές την έβδομάδα.

Τρελλή ν μαθητριού λαν. Πολύγυρον. — Άκολουθήστε ό,τι γράφω παρα πάνω, όσον άφορβόμας το να γίνουν ξανθά τα μαλλιά σας δεν μπορώ να σας συστήσω τίποτε. Μόνον η βαφή θα ελξάνη. Στην ηλικία σας όμως έπιτρέπονται τέτοια πράγματα. Σγουρά μπορείτε να τα κάνετε χρησιμοποώντας μπιγκουί κάθε βράδυ. Τίποτε άλλο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

90N

—Στό ότι όλα αποδεικνύουν κατά ένα τρόπο οφθαλμοφανή την ενοχή του Ντόναλντ Σάντμορ.

—Ο Μότ είχε παραμείνει σκεπτικές. Ο Μίλλικεν είχε πλησιάσει κατά το διάστημα αυτό και ελάμβανε γνώση των πρακτικών της διεξαγωγής ανακρίσεως, που είχε κρατήσει ο γραμματέας.

—Εάν η υπόθεσίς σας είχε σωστή, έ, καμε ο Μότ, τότε κάποιος θα πρέπει να είχε συμφέρον για να ενοχοποιήσει τον νεαρόν Σάντμορ.

—Φυσικά, είπε ο Μίλλικεν.

—Αλλά ποιος;

—Αυτό διερρωτώμαι και έγω.

—Εν τούτοις δεν βλέπω κανένα που θα είχε συμφέρον να ενοχοποιήσει τον Ντόναλντ Σάντμορ.

—Εγώ όμως βλέπω κάποιον, είπε ο Μίλλικεν, που θα μπορούσε να βρίσκεται μέσα στο σπίτι κατά την ώρα του έγκληματος.

—Ποιον;

—Τόν άνθρωπον που ένεφανίσθη κατά τις πέντε το απόγευμα στον Γκρόντυ.

—Αλλά ήτο ο Θεόδωρος Σάντμορ.

—Έχοντάς ότι κατά την ώρα του δείπνου, ο Θεόδωρος Σάντμορ ήρνήθη κατηγορηματικά ότι εδῆγκε έξω το απόγευμα.

—Ο Γκρόντυ όμως το επιβεβαιώνει.

—Είπε προφανές ότι ένας από τους δύο πρέπει να πλανάται. Δεν βλέπω γιατί αυτός δεν θα μπορούσε να είναι ο Γκρόντυ.

—Τί θέλετε να πῆτε;

—Απλούστατα τούτο: «Οτι εἶνε δύνα, τόν ένας άνθρωπος να μεταμφιεσθῇ κατά τρόπον τόνον τέλειον, ώστε να ἀπατήσῃ όλα τὰ ἐξωτερικά γνωρίσματα τοῦ Θεοδωρου Σάντμορ. «Οτι εἶνε δυνατόν ὁ Σάντμορ να μὴ ἐδῆγκε καθόλου ἀπὸ τὸ σπίτι του. Καὶ ὅτι εἶνε ἐπίσης δυνατόν, ὁ ἄνθρωπος πὸς πὸς σὰς ἀνέφερα νὰ ἐμπῆκε μέσα σὸ σπίτι, κἀνόντας τὸν Γκρόντυ νὰ νομίσῃ ὅτι ἦταν ὁ κύριός του καὶ νὰ ἐκρῆφθη, κε κάπου μέχρι τῆς ὥρας τοῦ ἐγκλήματος.

—Καὶ τί σὰς κάνει νὰ πιστεύετε στὴν μυστηριώδη εἰσοδο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;

—Πρώτον ὁ τρόπος με τὸν ὁποῖον διεπράχθη τὸ ἐγκλήμα. Καὶ δεύτερον ἕνα ἄλλο μικρὸ γεγονός, πὺν νομίζω ὅτι πρέπει νὰ προσέξωμε. «Ο Ντόναλντ Σάντμορ ἦλθε ἐδῶ συνοδευόμενος ἀπὸ μίαν γυναῖκα.

—Ποῦ ἦταν πιθανόν συννεόχος του.

—Καθόλου. «Ο Ντόναλντ Σάντμορ, ἂν αὐτὸς εἶνε ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος, δὲν εἶχε ἀνάγκην συννεόχου. Σὰς ἐρωτῶ: Σὲ τί θα μπορούσε νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ; «Ασφαλὸς σὲ τίποτα. «Ο ἴδιος, ἄλλωστε, μὰς δίνει μίαν ἐξήγησιν τοῦ λόγου γιὰ τὸν ὁποῖον τὴν ἔφερε σὸ Σπίτι τοῦ Μυστηρίου πὸς πὸς ἀνέφερα νὰ ἐμπῆκε μέσα σὸ σπίτι, κἀνόντας τὸν Γκρόντυ νὰ νομίσῃ ὅτι ἦταν ὁ κύριός του καὶ νὰ ἐκρῆφθη, κε κάπου μέχρι τῆς ὥρας τοῦ ἐγκλήματος.

—Καὶ τί σὰς κάνει νὰ πιστεύετε στὴν μυστηριώδη εἰσοδο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;

—Πρώτον ὁ τρόπος με τὸν ὁποῖον διεπράχθη τὸ ἐγκλήμα. Καὶ δεύτερον ἕνα ἄλλο μικρὸ γεγονός, πὺν νομίζω ὅτι πρέπει νὰ προσέξωμε. «Ο Ντόναλντ Σάντμορ ἦλθε ἐδῶ συνοδευόμενος ἀπὸ μίαν γυναῖκα.

—Ποῦ ἦταν πιθανόν συννεόχος του.

—Καθόλου. «Ο Ντόναλντ Σάντμορ, ἂν αὐτὸς εἶνε ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος, δὲν εἶχε ἀνάγκην συννεόχου. Σὰς ἐρωτῶ: Σὲ τί θα μπορούσε νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ; «Ασφαλὸς σὲ τίποτα. «Ο ἴδιος, ἄλλωστε, μὰς δίνει μίαν ἐξήγησιν τοῦ λόγου γιὰ τὸν ὁποῖον τὴν ἔφερε σὸ Σπίτι τοῦ Μυστηρίου πὸς πὸς ἀνέφερα νὰ ἐμπῆκε μέσα σὸ σπίτι, κἀνόντας τὸν Γκρόντυ νὰ νομίσῃ ὅτι ἦταν ὁ κύριός του καὶ νὰ ἐκρῆφθη, κε κάπου μέχρι τῆς ὥρας τοῦ ἐγκλήματος.

—Καὶ τί σὰς κάνει νὰ πιστεύετε στὴν μυστηριώδη εἰσοδο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;

—Πρώτον ὁ τρόπος με τὸν ὁποῖον διεπράχθη τὸ ἐγκλήμα. Καὶ δεύτερον ἕνα ἄλλο μικρὸ γεγονός, πὺν νομίζω ὅτι πρέπει νὰ προσέξωμε. «Ο Ντόναλντ Σάντμορ ἦλθε ἐδῶ συνοδευόμενος ἀπὸ μίαν γυναῖκα.

—Ποῦ ἦταν πιθανόν συννεόχος του.

—Καθόλου. «Ο Ντόναλντ Σάντμορ, ἂν αὐτὸς εἶνε ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος, δὲν εἶχε ἀνάγκην συννεόχου. Σὰς ἐρωτῶ: Σὲ τί θα μπορούσε νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ; «Ασφαλὸς σὲ τίποτα. «Ο ἴδιος, ἄλλωστε, μὰς δίνει μίαν ἐξήγησιν τοῦ λόγου γιὰ τὸν ὁποῖον τὴν ἔφερε σὸ Σπίτι τοῦ Μυστηρίου πὸς πὸς ἀνέφερα νὰ ἐμπῆκε μέσα σὸ σπίτι, κἀνόντας τὸν Γκρόντυ νὰ νομίσῃ ὅτι ἦταν ὁ κύριός του καὶ νὰ ἐκρῆφθη, κε κάπου μέχρι τῆς ὥρας τοῦ ἐγκλήματος.

—Καὶ τί σὰς κάνει νὰ πιστεύετε στὴν μυστηριώδη εἰσοδο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;

—Πρώτον ὁ τρόπος με τὸν ὁποῖον διεπράχθη τὸ ἐγκλήμα. Καὶ δεύτερον ἕνα ἄλλο μικρὸ γεγονός, πὺν νομίζω ὅτι πρέπει νὰ προσέξωμε. «Ο Ντόναλντ Σάντμορ ἦλθε ἐδῶ συνοδευόμενος ἀπὸ μίαν γυναῖκα.

Εἶνε ὅτι τὸ ἐγκλήμα αὐτὸ εἶνε τόσο καλὰ σκηνοθετημένο εἰς βάρος τοῦ Ντόναλντ Σάντμορ πὺν μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀπίθανο νὰ εἶνε αὐτὸς ὁ ἐνοχός.

—Πολὺ καλὴ ἡ ὑπόθεσίς σας, εἶπε ὁ Μότ καὶ εὖχομαι νὰ εἶνε σωστὴ. Αὐτὸ όμως δὲν θὰ μὲ ἐμποδίσῃ νὰ συλλάβω ἀπὸ τὸν Ντόναλντ Σάντμορ, πὺν εἶνε ὁ μόνος ἄνθρωπος εἰς τὸν ὁποῖον μποροῦν σὸ βαρὺς νὰ συγκεντρωθοῦν μερικὰ ὑπονομοί.

—Ο Μίλλικεν ἐπροχώρησε τότε πρὸς τὸν διευθυντὴν του καὶ τὸν ἐπῆρε κατὰ μέρος.

—Εἰκε τοῦ ἐμίλησε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα, με θερμὴ καὶ πειστικὴ φωνή.

—Τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ συνίσταντο σὸ ἐξῆς:

—Οι ὑπόνοιοι ἐναντίον τοῦ Ντόναλντ Σάντμορ ἦταν τόσο ἀσθενεῖς, πὺν μποροῦσαν καὶ νὰ παραμερισθοῦν ἐντελῶς.

—Απὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἂν ὁ Ντόναλντ Σάντμορ δὲν ἦταν ὁ ἐνοχός, μποροῦσε καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον νὰ βοηθήσῃ τὴν ἔρευνα στὴν ἀνέυρεσιν τοῦ πραγματικοῦ ἐνοχοῦ. Γιατὶ ἦταν ὁ μόνος πὺν κατεῖχε σοβαρὰ στοιχεῖα καὶ ἴσως μάλιστα τὸν μίτον τῆς μυστηριώδους αὐτῆς ὑποθέσεως.

—Μποροῦσαν λοιπὸν νὰ ἀναβάλουν προσωρινῶς τὴν συλλήψιν του καὶ νὰ ἐπιμελῆθουν ἀπὸ τὴν συνεργασία του, πὺν θα μπορούσε νὰ τοὺς εἶνε ἐξαιρετικὰ πολὺτιμος.

—Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ, δὲν εἶχαν νὰ χύσουν τίποτε. Διότι θα ἐκρατοῦσαν τὸν Ντόναλντ Σάντμορ ὑπὸ μίαν αὐστηροτάτη παρακολούθησιν καὶ θα τὸν συνελάμβανον στὴν πρώτη ὑπόπεια πὺν θα ἔκανε γιὰ νὰ δραπέτευσῃ.

—Εἶμαι, ἄλλωστε, βέβαιος ὅτι δὲν θα κάμῃ καμμίαν τέτοια ἀπόπειρα, κατέληξε ὁ Μίλλικεν. «Ο νέος αὐτὸς εἶνε θαρραλέος, ἀλλὰ καὶ ὀλίγον ἀφελὴς συγχρόνως. Δὲν σκέπτεται πολὺ, ἀλλ' ἔχει μίαν ἀξιοθαύμαστη πρωτοβουλίαν. Προσωπικῶς, δὲν ἔχω κομμίαν ἀμφιβολίαν γὰ τὴν ἀθωότητά του.

—Ἐχὼ τὴν γνώμην ὅτι εἶνε τὸ θῶμα κάποιος τρομερὰς πλεκτάνης, πὺν ἔχει ἐξυφανθῇ μὲ μεγάλη τέχνη εἰς βάρος του. Σὰς βεβαίω ὅτι ἐπιθυμῶ ὅσον καὶ ἐμεῖς καὶ μάλιστα περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς νὰ διαλευκανθῇ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις.

—Θὰ ἤμουν πρόθυμος νὰ δεχθῶ τὴν ἐξήγησίν σας, εἶπε ὁ Μότ, ἂν κάποιος μοῦ ἐγυῖατο γι' αὐτόν.

—Σὰς εἶνε ἀρκετὴ ἡ ἐγγύησίς μου; —Ασφαλὸς.

—Σὰς τὴν δίδω τότε, Σὰς προσθέτω μάλιστα ὅτι τὴν ἡμέραν πὺν θα ἀποδειχθῇ κατὰ ἕνα τρόπον ἀναμφισβήτητο ἡ ἐνοχὴ τοῦ Ντόναλντ Σάντμορ, ἐγὼ θα στεῖλω τὴν παρατίτησί μου στὴ Σκὼτλανδ Γουάρδ.

—Ἐν τῷ μεταξύ, θὰ ἤθελα νὰ ἔχω τελειῶς ἐλευθέρων αὐτὸν τὸν νεό, γιὰ νὰ τὸν χρησῇ μοποιῶσα ὅπως ἐγὼ νομίζω καλύτερα.

—Καὶ, παίρνοντας ἕνα μυστηριώδες ὕφος, γεμάτῳ ὑπονοούμενα, ἐπρόσθεσε:

—Δὲν νομίζω ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ θα σταματήσῃ ἐδῶ.

—Νομίζετε;

—Δὲν τὸ νομίζω ἀπλῶς. Τὸ πιστεύω. Διφορετικὰ, τὸ ἐγκλήμα τοῦ Σπιτιοῦ τοῦ Μυστηρίου θα ἦταν ἀνεξήγητο καὶ ἀκατανόητο.

—Τί φοβεῖσθε ἀκριβῶς;

—Δὲν θα μπορούσα νὰ σὰς τὸ πῶ, γιατί δὲν τὸ ξέρω. Μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ ὑπάρχει κάτι πὺν μὲ τρεμάζει. Σπανίως τὸ αἰσθητήριό μου μὲ ἠρτάπει. Ἐχὼ μίαν ἀόριστον διαίσθησιν ὅτι βρίσκεται στὸν καλὸ δρόμο.

—Τὸ εὖχομαι γιὰ σὰς, εἶπε ὁ Μότ με σοβαρότητα, γιατί διαφορετικὰ θα μοῦ ἐπροξένοσε μεγάλῃ λύπῃ τὸ νὰ στερηθῶ ἐνὸς πολυτίμου συνεργάτου, ὅπως σὰς.

—Ο γενικός ἐπιθεωρητὴς παρέμεινε ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ σκεπτικός.

—Γιατὶ θέλετε ν' ἀφήσωμε τὸν Ντόναλντ Σάντμορ ἐλεύθερο; ἐρώτησε ξαφνικά.

—Σὰς εἶπα ὅτι τὸν χρειάζομαι ὡς συνεργάτη. Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ μόνον. Ἄν ὁ Ντόναλντ Σάντμορ δὲν εἶνε ἐνοχός, τότε ὑπάρχει κάποιος ἡ ἔσποιον ἄλλος, πὺν θέλουν νὰ τὸν παραστήσουν ὡς τέτοιον. Οἱ ἄνθρωποι λοιπὸν αὐτοί, βλέποντάς τον ἐ-

λεύθερον, θα σκεφθοῦν νὰ ἐπαναλάβουν τὸ ἐγκλήμα τους... ἡ ὁπωσδήποτε νὰ συμπληρώσουν τὴν πρώτην πράξιν τους με μίαν δεύτερη. Καὶ τότε...

—Τὸ μυαλό σας δουλεῖτε πολὺ σήμερον πρῶτῃ, εἶπε με ἐπιτιμητικὸν σχεδὸν τόνον ὁ Μότ.

—Αὐτὸ εἶνε τὸ μοναδικὸ ἐλάττωμά μου, ἀρχηγέ. «Οταν τὸ μυαλό μου ἀρχίσῃ νὰ δουλεύῃ, δὲν σταματᾷ παρά μόνον ὅταν φθάσῃ στὰ συμπέρασματα ἢ στὶς λύσεις πὺν ἐπιθυμῶ. Ἀὐτὸ ἀκριβῶς μοῦ συμβαίνει καὶ σήμερον.

—Καλὰ, εἶπεν ὁ Μότ. Σὰς δίνω τὸν Ντόναλντ Σάντμορ ἢ μᾶλλον, γιὰ νὰ εἶμαι ἀκριβέστερος, σὰς καθιστῶ ὑπεύθυνον γι' αὐτόν. Λάβετε τὰ μέτρα σας γιὰ νὰ μὴν σὰς ξεφυγῇ τὸ πούλι ἀπὸ τὰ χεῖρά σας.

—Επειτα, γυρίζοντας πρὸς τοὺς ἄλλους, εἶπε:

—Δὲν ἔχομε τίποτε ἄλλο νὰ κάμωμε κύριο ἐδῶ. Ἡ ἔρευνα θα συνεχισθῇ. «Ο ἐπιθεωρητὴς Μίλλικεν θὰ ἀναλάβῃ προσωπικῶς αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν.

—Επειτα, ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ἐξοδο, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του.

—Τὴν στιγμήν ἐκείνην, δυατὲς κραυγὲς ἀκούσθηκαν ἀπὸ τὸ ἐπάνω πάτωμα.

—«Ολοι τότε ὤρμησαν πρὸς τὰ ἐκεῖ.

—«Αλλὰ, μολοντὶ ἀνεστάτῳσαν ὅλα τὰ δωμάτια, δὲν εὗρθηκαν τίποτε ἀπολύτως.

—Ἡ κυρία Σάντμορ, πὺν εἶχε ἐν τῷ μεταξύ συνελθεῖ ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν της, εἶπε μόνον ὅτι εἶχε ἰδῇ τὸν σύζυγόν της, τὸν Θεόδωρον Σάντμορ, πολὺ καθαρά, μπροστὰ της.

—Φυσικὰ, κανεῖς δὲν τὴν ἐπίστευσε καὶ ἀπέδρασε τὸ πρᾶγμα σὲ κάποια παραίσθησιν, πὺν ἦταν ἀνεξήγητη λόγω τῆς καταστάσεώς της.

—«Αλλ' ὅταν ἐκατέβηκαν κάτω, μίαν νέα ἐκπληξίς, πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν πρώτην, τοὺς ἐπείρενε.

—Τὸ μαχαίρι με τὸ ὁποῖον εἶχε διαπραχθῇ ὁ φόνος καὶ πὺν τὸ εἶχαν ἀφημένο ἐπ' αὐτῷ, ἕνα τραπέζι εἶχε ἐξαφανισθῇ.

—Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀλλήλσεκκταχθῆκαν με ἀταξίαν.

—Αὐτὸ βέβαιον ὑπερέβαινε τὰ πάντα.

—«Ασφαλῶς, ὁ δολοφόνος ἢ οἱ δολοφόνοι ἤθελουν νὰ παίξουν μαζί τους.

—«Αλλὰ ἡ ἐξασφάλισις τοῦ μαχαίριου προῦ ἔβητε ὅτι ὁ δράστης ἢ κάποιος συννεόχος του ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ἀκόμη μέσα σὸ σπῆτι.

—Μίαν νέα ἔρευνα ἀρχισε τότε, πὺν λεπτομερὴς καὶ λεπτολόγος ἀπὸ τὴν πρώτην.

—Δὲν ἀπέμεινε καμμίαν γωνίαν τοῦ πελορίου καὶ παμπαλαίου αὐτοῦ σπιτιοῦ, πὺν νὰ μὴν ἐρευνηθῇ ἐπιμελῶς.

—«Αλλ' οὔτε καὶ ἡ ἔρευνα αὐτὴ ἀπέφερε κανέναν ἀποτέλεσμα.

—Εἰς τὸ τέλος, οἱ ἀστυνομικοὶ ἔφυγαν ἀποσπερμασμένοι.

—Καθὼς διεσκέλιζε τὸ κατῶφλι, ὁ Μίλλικεν ἐσταμάτησε ἐμπρὸς τὸν Ντόναλντ Σάντμορ καὶ τοῦ εἶπε με σιγαλὴ φωνή:

—Σὰς ἀπαγορεύω, μὲ οἰανδήποτε πρόσφασι, νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ ἐδῶ. Ἐάν σὺ μὴν τίποτε, εἰδοποιήσῃ με ἀμέσως στὴ Σκὼτλανδ Γουάρδ... Ἀλλωστε, θὰ ἔλθω μόνος μου σὲ λίγο ἐδῶ.

—Βγαίνοντας ἔξω, ὁ Μίλλικεν ἔτρεξε στὸν πλησιέστερον τηλεφωνικὸν θάλαμον καὶ ἐπεκρίνωσε με τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα τῆς περιφερείας.

—Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, δύο ἢ τρεῖς ἐπίμονοι περιπατηταὶ ἤρχισαν νὰ περιφέρονται εἰς τὰ περίεργα τοῦ Σπιτιοῦ τοῦ Μυστηρίου.

—Βλέποντάς τους, δὲν θα μπορούσε κανεὶς νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι ἦταν ἀστυνομικοὶ, πὺν εἶχαν ἔλθει ἐκεῖ κατ' ἐντολὴν τοῦ Μίλλικεν.

—Τὸ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΣΑΝΤΜΟΡ

—Μίαν ἐβδομάδα ἀργότερα, οἱ ἔρευνες δὲν εἶχαν καθόλου προχωρήσει.

—Συνέβαιναν ὅμως τώρα μερικὰ πράγματα, πὺν θα ἔκαναν καὶ τὸν πὺν θαρραλέον ἄνθρωπον νὰ τὰ χάσῃ.

—Κάθε βράδυ, ἀπὸ τὴν στιγμήν πὺν τὸ σούρουπο ἔπρεπε ὀδύγωνα, μυστηριώδεις

κρότοι ἐτάρασαν ὅλο τὸ σπῆτι. Ἄλλοτε τροχόχρονον ἀπὸ τὸ ὑπόγειον, ἄλλοτε ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ ἐπάνω πατώματος καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τὸ διαμέρισμα πὺν ἀνῆκε κάποτε στὸν Ἀμίκας Σάντμορ καὶ πὺν ἀπὸ πολλὰ χρόνια τώρα παρέμενε κατὰλειπτο.

—Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὺν κάποια μυστηριώδης παρουσία ὑπάρχει μέσα σὸ σπῆτι.

—Τὴ νύχτα πάλι, ὅταν ἡ σιωπὴ ἀπλῶνταν μέσα σὸ σπῆτι, σπαρτακτικὲς κραυγὲς ἐξέσχιζαν τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ οἱ νῆτες τοῦ «Διαβόλου με τὶς πατερίτσες», ἀκουνόταν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς διβλιοθήκης.

—Ἡ κυρία Ἐλισσάβετ ἐτιναζόταν ἐντρομῇ τότε καὶ ἔτρεχε στὰ δωμάτια σὰν τρελλὴ καὶ ὁ Γκρόντυ μαζί με τὴν γυναῖκά του ἔκαναν τὸ ἴδιον.

—Ἔτσι, πολλὰς φορὲς, οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἀνθρώποι παρέμεναν ἀγρυπνοὶ ὡς τὸ πρῶτῃ.

—«Ο τρώμος ἐπάγανε τότε τὰ μέλη τους καὶ ἡ φωνὴ ἐπνιγόταν σὸ λάρυγγά τους.

—Ἐνδεκα ἡμέρες μετὰ τὸ ἐγκλήμα, οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι ἀγρυπνοῦσαν, ὅπως σχεδὸν κάθε βράδυ, συγκεντρωμένοι μέσα στὴν τραπεζαρία.

—Θὰ ἦταν περασμένα μεσάνυχτα.

—Ξαφνικά, οἱ σπαρτακτικὲς νότες τοῦ «Διαβόλου με τὶς Πατερίτσες» ἀντήχησαν με ἀφάνταστη μανίαν μέσα σὸ σπῆτι.

—Ἐφάνιντο σὰν νὰ προέρχονταν μέσα τὴ διβλιοθήκη.

—Ἐξαλλὰ ἀπὸ τὸν τρώμο της, ἡ κυρία Ἐλισσάβετ ὤρμησε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

—Ο Γκρόντυ καὶ ἡ γυναῖκά του τὴν ἀκολούθησαν.

—Καὶ τότε, καθὼς ἀνοίγαν τὴν πόρτα, εἶδαν τὴν πόρτα τῆς διβλιοθήκης ν' ἀνοίγῃ ἐπίσης.

—Ἡ σιλουέττα τοῦ Θεοδωρου Σάντμορ ἐπρόβαλε σὸ ἀνοιγμα.

—Ἐφάνιντο πὺν ἀδύνατος ἀπὸ πρῖν, ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικὰ του εἶχαν τὴν ἴδιαν σκυθρωπὴν ἔκφρασιν ὅπως πάντα καὶ τὸ βλέμμα του ἐφάνιντο χαμένο σὲ κάποια μυστηριώδη ἀναζήτησιν.

—Ἡ κυρία Ἐλισσάβετ ὤρμησε μίαν σπαρτακτικὴν κραυγὴν καὶ κατέπεσε λιποθύμῃ.

—Ο Γκρόντυ καὶ ἡ γυναῖκά του ἐσκυψαν ἐπάνω της, ἀλλ' ὁ φόβος εἶχε παραλύσει ἐντελῶς τὶς δυνάμεις τους καὶ ἦταν ἀνίκανοι νὰ τὴν προσφέρουν καμμίαν βοήθειαν.

—Καὶ τότε εἶδαν τὴ σιλουέττα τοῦ Θεοδωρου Σάντμορ νὰ προχωρῇ με ἀργὰ βήματα καὶ νὰ χάνεται πὺν βάθος τοῦ μεγάλου σκοτεινοῦ διαδρόμου.

—Ἐπέρασε τόσο κοντὰ τους, ὥστε ἂν ἦθελαν θα μπορούσαν νὰ ἀπλώσουν τὰ χεῖρά τους καὶ νὰ τὴν πιάσουν.

—«Αλλ' οὔτε ὁ Γκρόντυ, οὔτε ἡ γυναῖκά του ἔκαναν καμμίαν κίνησιν.

—Σὲ λίγο, ἀκούσαν τὴν ἐξόθυρα νὰ ἀνοίγῃ καὶ ἐπειτα νὰ κλείνῃ σιγά.

—Τὸ φᾶσμα εἶχε φύγει.

—Τὴν ἐπομένην, ἡ κυρία Ἐλισσάβετ ἀφῆκε τὰ πάντα στὸν Ντόναλντ.

—Τὰ σκοτάδια πὺν εἶχαν ἀπλωθῇ ὀλόγωνα καὶ πὺν τὰ ἀναμνηστικὰ τὰ πολυφωτακεῖα δὲν κατόρθωναν νὰ ἀποδιώξουν ἐντελῶς τὴν εἰκὼν ξαφνικῶς τὴν νευρικότητα ἐκείνην πὺν ἐχαρακτήριζε συνήθως.

—Ο Ντόναλντ εἶπε σὲ μίαν σπινυλῇ:

—«Θεῖα μου, θὰ ἤθελα νὰ σὰς μιλήσω ἀπὸ καὶρ...

—Ἡ κυρία Ἐλισσάβετ ἐτιναζόθηκε ἀποτόμως.

—Ἡ φωνὴ αὐτῆς, πὺν εἶχε ἀντηχίσει ξαφνικὰ μέσα στὴν σιωπ

εκείνο το βράδυ δεν μπορούσε να μου πη
τίποτε... Άλλα μου υποσχέθηκε ότι θα το
έκανε μια άλλη ημέρα... 'Ο θάνατος δ'
μως...
—Ναί, έκαμε η κυρία Έλισσάβετ. 'Ο θά
νατος του έπράδαε... Καί όμως έπρεπε να
το είχε κάμει...
—Έπρεπε;
—Μά, φυσικά... Μετά τον θάνατό του,
είσθε ο άρχηγός της οικογενείας των Σάντ-
μορ... Πρέπει λοιπόν να ξέρετε τα πάν-
τα...
—Κι' εγώ αυτό σκέπτομαι, είπεν ο Ντό
ναλντ, ο οποίος είχε έπηρεασθή από το
μυστικοπαρές ύφος της θείας του.
'Εσιώπησαν και οι δύο...
'Η άτμόσφαιρα ένιόνταν όλοένα και
πιο βαρεία μέσα στην άπειραντη διδύο
θήκη.
Στο βάθος, επάνω στο πιάνο, διεκρίνε-
το, περιτριγυρισμένη με σκοτάδια, η μορφή
του 'Αμίκας Σάντμορ.
Το παράξενο βλέμμα του έδέσποζε της
αίθουσας.
'Ηταν το βλέμμα ενός παράφρονος ή έ-
νός δαίμονος.
'Ο Ντόναλντ αισθανόταν την πνευματική
του διαύγεια να τον εγκαταλείπει στο αντί
κρυσμα του βλέμματος καί γι' αυτό απέ-
φυγε πάντοτε να δρσκέταται κατέναντι
στον μπρούτζινο μπουστό.
Τις στιγμές αυτές, έννοιθε όλο του το
σώμα να παραλύει και μία γλυκειά νάρκη
να απλώνεται επάνω του.
'Ετινάσσονταν τότε επάνω και έκανε μερι-
κά δέηματα θέλοντας να αποδιώξη την πε-
ριερχη αυτή έπιρροή από πάνω του...
'Αλλά όταν έπαυε να άντικρύζει αυτό το
βλέμμα, άνακτούσε άμέσως την πνευματι-
κή του ισορροπία και την κυριαρχία του
εαυτού του.
Δέν συνέβαινε όμως το ίδιο και με την
κυρία Έλισσάβετ, που έννοιθε πάντοτε
την παράξενη έλξη αυτού του βλέμματος.
Και, κάθε τόσο, έγυριζε προς το μέρος
του μπουστου και το πρόσωπό της έπαιρνε
τότε μία τέτοια έκφραση τρόμου, που ο
Ντόναλντ την έλυπόταν πραγματικά.
Παίρνοντας θάρρος, έέκοψε πρώτος αυ-
τή την πένθιμη σιωπή:
—Θεία μου, είπε, εκείνο που δεν έκαμε
ο θεός μου δεν θα μπορούσατε να το κά-
μετε έσεις τώρα;
'Η κυρία Έλισσάβετ έδυσβίσθηκε πιο πο-
λύ στην πολυθρόνα της.
—Δέν θα μπορούσα να σας πω πολλά
πράγματα, είπε, 'Οπασδήποτε όμως αυτό
θα ήταν άρκετό, για να σας κάμω να άν
τιληφθήτε πολύ περισσότερα... 'Ο θεός
σου δεν μού είχε ξεκαθαρίσει ποτέ έντε-
λώς άρισμένα σημεία... 'Ηταν πάντοτε
πολύ έπιφυλακτικός στο ζήτημα αυτό. 'Ε-
μιλούσε με φόβο, σαν να διέπραττε κάποια
ιεροσυλία... 'Ο,τι έβρω του το άπέσπασα
μάλλον, παρά το άρέφω σε μία δική του
έξομολόγησι... Σας είπα όμως... Σεις θα
μπορέσετε ίσως να καταλάβετε πολύ πε-
ρισσότερα...
'Ο Ντόναλντ είχε πάρει την έκφραση του
άνθρώπου που περιμένει ν' άκούση ένα
πράγμα τελείως άσυνήθιστο.
'Η θεία του είχε, από το άλλο μέρος,
κατεβάσει το κεφάλι και έφαινόταν σαν να
έπροσπαθούσε να άντλση από το βάθος
των άναμνήσεών της, άναμνήσεων που ή
των όλες συνδεδεμένες με άφάνταστους
τρόμους και άνεπίστατες άγωνίες τα όσα
έπρόκειτο να πη.
Στο τέλος, άπεφάσισε να μιλήση.
—Ντόναλντ, είπε, θα έχετε άσφαλώς ά-
κούσει για τον 'Αμίκας Σάντμορ, έναν μα
κρινό πρόγονό σας, που άποτελεί την κλει-
δα του μυστηρίου που περιβάλλει αυτό το
σπίτι... Την ημέρα που έδολοφονήθηκε ο
θεός σας συνεπληρώνοντο ακριβώς εκατό
χρόνια από της ημέρας του θανάτου του...
Το έγκλημα είχε γίνει και τότε με το ίδιο
μαχαίρι του πειρατού, με το όποιον εύρέ-
θηκε σκοτωμένος ο θεός σας...
—Το μαχαίρι που έξαφανίσθηκε, έκαμε
ο Ντόναλντ.
'Εκτυπήθηκαν και οι δύο με τρόπο στα
μάτια, σαν ή ίδια σκέψις να έπερνούσε από
το μυαλό τους:
«Μήπως ή έξαφάνισις αυτού του μαχαί-
ριου άποτελούσε το προμήνυμα ενός νέου
έγκλήματος που έπρόκειτο να διαπραχθή
με το ίδιο αυτό φονικό όπλο; Καί ποίος θα
ήταν τότε το καινούργιο θύμα; 'Η κυρία
Έλισσάβετ ή ο Ντόναλντ Σάντμορ;»
'Η κυρία Έλισσάβετ έξηκολούθησε:
—Ποτέ δεν μπόρεσα να καταλάβω έν-
τελώς την περιεργή φυσιογνωμία του 'Α-
μίκας Σάντμορ... 'Ισως ήσαν τρελλός... Το
δέβαιο πάντως έννε ότι είχε άφροσύνη στις
μεταφυσικές έπιστήμες και τον άποκρυφ-
ισμό... Διηγούνται ότι είχε τη δύναμη να
κάνη καταπληκτικά πράγματα και ότι έ-
κείνοι που τον περιέβαλλαν τον έτρεμαν άλ-
λά και τον έμισούσαν συγχρόνως.
—Τόν έμισούσαν; Γιατί;
—'Η οικογένεια των Σάντμορ ήταν άλ-
λοτε πολύ πλούσια, άπληντσε ή κυρία Έ-
λισσάβετ. Γενεές δολόκληρης άνθρώπων έ-
χαν έργασθ ή για τη συγκέντρωσι αυτού
του πλούτου που ένα μεγάλο μέρος του
—χε περιέλθει στην κατοχή της οικογενείας
μετά τον θάνατό του πειρατού...
—Και ή κολοσσία αυτή περιουσία έ-
ξημιόσθη τόσο γρήγορα, έκαμε ο Ντό-
ναλντ, ώστε τότε σήμεριό άρχηγό της οί-
κογενείας των Σάντμορ να μην άπομένη
τίποτε άλλο εκτός από το έρειπωμένο αυ-
τό σπίτι.
—Σχεδόν.
—Έξηγηστέ μου, αυτό το μυστήριο,
θεία μου.
—Το σπίτι αυτό, το παλιό και έρειπω-
μένο μπορεί να μην άξίζει παρά μόνον την
άγορασία άξια του. 'Αλλά πιθανόν ν' άξίζει
πολύ περισσότερα, τρείς ή και τέσσερες
φορές άκριη περισσότερο. Να το πρόβλη-
μα που θα τεθή και σε σας μία μέρα, Ντό
ναλντ, όπως έτέθη και σ' όλους τους προ-
γόνους σας και που ή λύσις του δεν έννε
μιατόν παρά να άπορροφήση δολόκληρη
τη σκέψι σας...
—'Ισως όχι, θεία μου...
'Η κυρία Έλισσάβετ έέγελσε μ' ένα
θλιβερό χαμόγελο.
—Δέν έτρεβε ο μόνος που το λέτε, είπε.
Και όμως...
'Εσταμάτησε και το χαμόγελο που ή-
πήρχε στα χείλη της μετέδωλθή σ' έναν ά-
παίσιο μορφασμό.
—Και όμως... είπε και πάλι. Ξέρω κα-
λά τι σας λέω... 'Αλλά άφήστε με να συ-
σέψω ηρώ μου και να σας πω τα
πράγματα με τη σειρά, άν υπάρχει βέ-
βαια κάποια σειρά σε όλα αυτά... Ξαναγυ-
ρίζω λοιπόν στον 'Αμίκας Σάντμορ... 'Ε-
πειδή ήταν άρχηγός της οικογενείας των
Σάντμορ, όλοι οι θησαυροί της οικογενείας
άνηκαν σ' αυτόν. 'Υπήρχε όμως άνέκαθεν
ή συνήθεια ο άρχηγός της οικογενείας να
δίνει και στα άλλα μέλη της ένα είδος έ-
πιδόματος, που καθαρζέτο από τη γεν-
νοιοδωρία του καθενός... Φαινόταν όμως, έ-
τι ο 'Αμίκας Σάντμορ περιόρισε στο έλα-
χιστόν τα έπιδόματα αυτά, έτσι που κα-
τήνησαν πιά να μην έχουν καμμία άξία.
Θα νομίσετε ότι το έκανε από ένα άσθη-
το καταπληκτικής φιλαργυρίας... 'Οχι! 'Ο 'Α-
μίκας Σάντμορ έζησε πάντοτε μία πολύ
τη ζωή... 'Αλλά, δικαίως ή άδικως, είχε

λόγους να φαντάζεται ότι οι συγγενείς του
ήγουντο τον θάνατόν του και ήθελε να τους
εκδικηθή γι' αυτό... Καί, ξαφνικά, ευρέθηκε
μία μέρα με ένα μαχαίρι στο στήθος... Δέν
είχε όμως πεθάνει άκόμη... Παρήγγειλε τό-
τε να φωνάξουν έπειγόντως κοντά του με-
ρικά πρόσωπα... έπτά δύο άριθμόν... Τα
πρόσωπα αυτά ήσαν οι δύο άδελφοί του,
ένος έξάδελφός του, ο ίατρός της οικογε-
νείας, ένας υπηρέτης του και δύο από τους
φίλους του με τους οποίους έκαμνε τα πνευ-
ματικά πειράματά του.
»Με σδυμένη φωνή, τους είπε τότε τα
άκόλουθα λόγια:
»'Η έπιθυμία μου έννε ο θησαυρός των
άνθρωπων να άνήκη σε όλους σας κατά ίσα
μερίδια.
»'Αλλά που έννε: τον έρώτησαν.
»'Ενα σατανικό χαμόγελο διεγύρθη τό-
τε στα χείλη του.
»'Εάν σας το έλεγα, άπληντσε, τότε
θα έξυπηρετούσα από δική μου πρωτοβου-
λία τα σχέδια του δολοφόνου... Διηαδή έ-
ως από σας... Γιατί είμαι δέβαιοις ότι ο
δολοφόνος έννε ένας από σας...
»'Ολοι διεμαρτυρήθηκαν... 'Ο 'Αμίκας
Σάντμορ έξηκολούθησε μ' ένα σατανικό
χαμόγελο:
»'Η εκδίκησίς μου και ή τιμωρία σας
θα έννε ο έφιάλτης των οποίων, από τη
στιγμή αυτή, θα ίδωτε να ύπνεται μέσα
στο μυαλό σας, για να σας βασανίση και
να σας άφαιρέση κάθε χαρά... 'Ο θησαυρός
βρίσκεται κρυμμένος μέσα σ' αυτό το σπι-
τι. Μην περιμένετε όμως να σας πω σε
ποιο μέρος. Αυτό πρέπει να το βρήτε μό-
νοι σας. Για να καθοδηγηθήτε, θα πρέπει
όμως να βρήτε προηγουμένως το μεγάλο
δακτύλιν, με τη διαμαντένια πέτρα, που
συνήθιστα άλλοτε να φορά στα χέρια μου.
'Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο έρχόμενο.

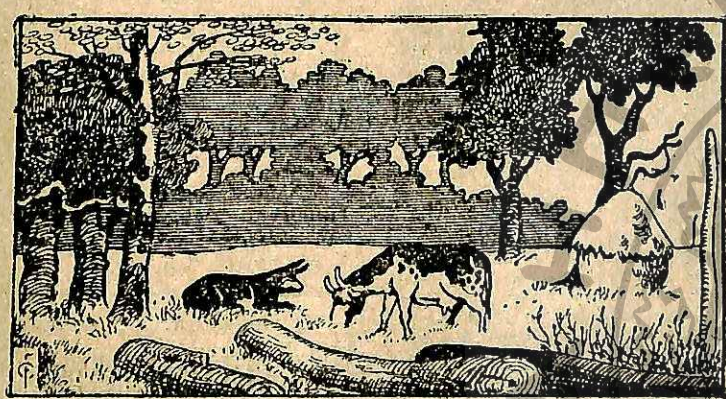
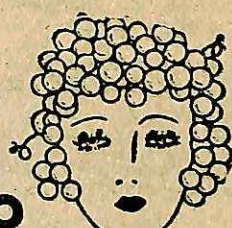
ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΙΡΟ
ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ
(Συνέχεια άπ' τη σελίδα 16)
—Κάσε κι' έπειτα την ώδήγησε κοντά σε
μια άναμνη έλαμπάδα. 'Εκτύπησε το
πρόσωπό της στο γλυκό φως. 'Ηταν το-
σο πιο άρωια, τώρα που ένα άλλο φως,
το ούράνιο, έκαμνε μέσα στα βλέφαρα
της.
—'Από τούτη τη στιγμή, της είπε σι-
γά σιγά, ο Κύριος σε δέχεται άνάμεσο
στούς πιστούς του. Θα βαπτισθής.
★
'Η Μαργαριτά, ή τρελλή και όμορφη
χορεύτρια, αυτή που έσμβόλιζε την έρω-
τική απόλαυσι μέσα στις άργυρώδεις νύ-
χτες της 'Αντιόχειας, έχασθηκε άριστικά.
Μετά το βάπτισμα ξεπούλησε όλα τα ύ-
πάρχοντά της, το σπίτι της, τα πολυτε-
λή της φορέματα, τα μαργαριτάρια της
και τα άφρονα πολύτιμα σκεύη, τα άγα-
ρασμένα ή χαρισμένα από το πλήθος των
θαυμαστών, για να προσφέρη στους φτω-
χούς το αντίτίμό τους. Έλευθέρωσε τους
δούλους της. Έκαψε κάθε σχέση με την
παλιά της ζωή. Καί ξαναπαίρνοντας τώ-
ρα το πραγματικό της όνομα, Πελαγία,
έφόρεσε τα ράσα της μοναχής.
'Αλλά το «Μαργαριτάρι της 'Ανατο-
λής», ή πολιτεία που έλαμπε στο πλευρό
του 'Οράντη, είχε πολλούς πειρασμούς
για να την άφήση άνερόχλητη. 'Επαλ-
ψι: καιρό με τους δροκλόκες της παλιάς
της ζωής, που ξαναγυρίζαν κάθε νύχτα,
με την καρδιά της, που ήταν άκόμη νέα,
με τη σάρκα της, που έμενε πάντα ζεστή.
Και στο τέλος έφυγε από την 'Αντιόχεια
για το μοναστήρι του 'Ορους των 'Ε-
λαιών. Φορούσε έναν τρίχινο χιτώνα,
κουρελιασμένον, και παρουσιάσθη σαν
μοναχός, στον πρεσβύτερο. Κανένας δέν
άνεγνώρισε τη γυναίκα — την ίδια ώ-
στόσο γυναίκα, που ξεκινούσαν από στε-
ρηές κι' από θάλασσας, για να πάνε να
την ίδουν. Αυτό έννε μόνο την ώρα του
θανάτου της, όταν μπήκαν στο κελί της
οι άλλοι μοναχοί.
Και ή εκκλησία για τη θερμή πίστι
της, την κατέταξε μεταξύ των οσίων.
Γ. ΦΤΕΡΗΣ

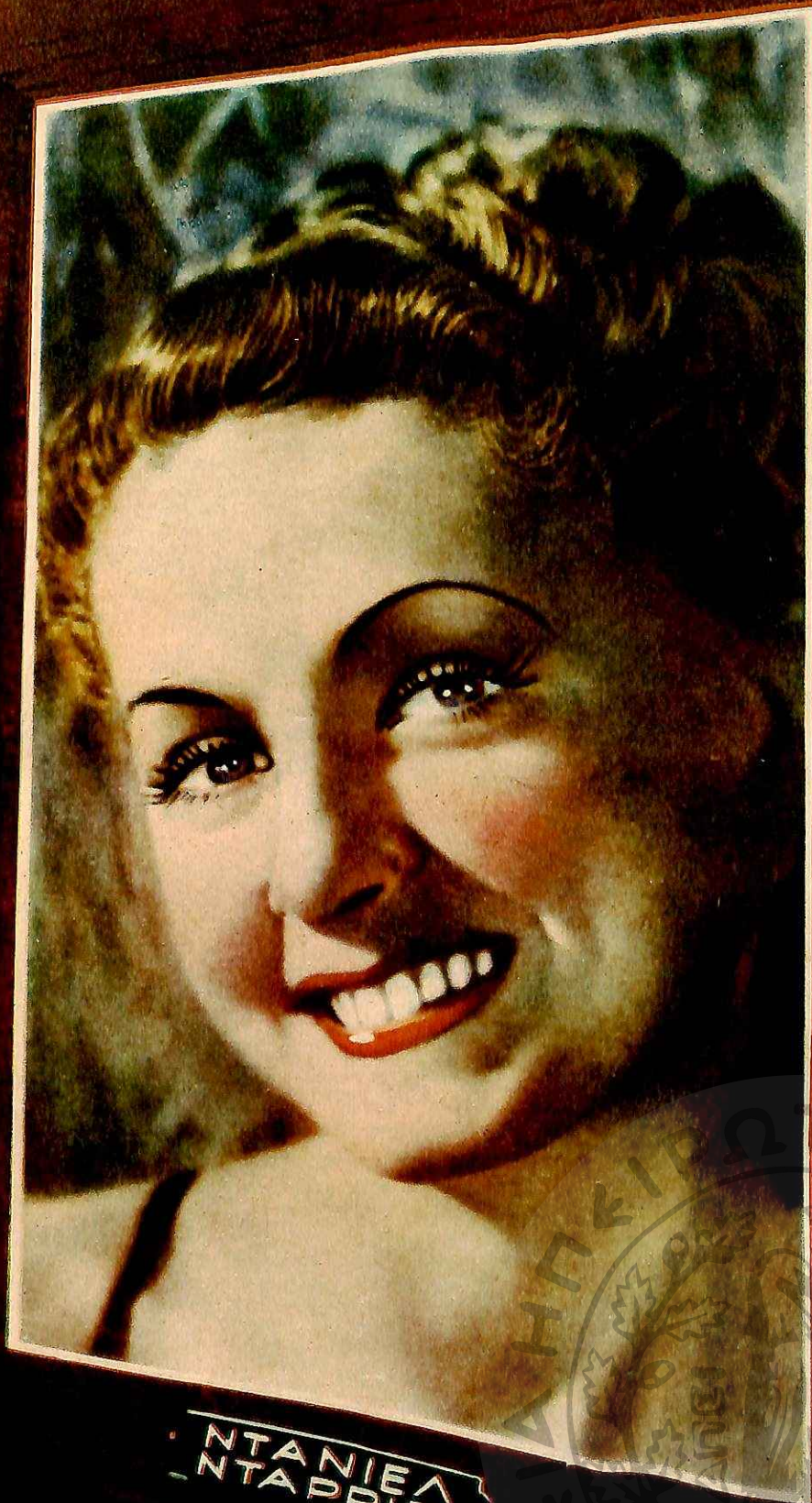
ΤΙ ΘΑ ΑΠΑΝΤΟΥΣΑΤΕ
(Βλέπε προηγουμένη σελίδα)
1: 'Η διώρυξ του Σουέζ έννε περί-
που δύο φορές μακρύτερα της διώρυ-
γος του Παναμά.
2: Το άμερικανικό δολλάριο.
3: Βιολέ, λουλακί, μπλέ, πράσινο,
κίτρινο, πορτοκαλί, κόκκινο.
4: Το Ρότερνταμ έμπορική κίνησης
14 εκατομμυρίων τόνων.
5: Μπέλις, μπάλ, χόκεϊ, μπόξ.
6: 'Η δια των πόρων του δέρματος
άναπνοή του άνθρωπίνου οργανισμού.
7: Με ταχύτητα 8 μέτρων περίπου
το δευτερόλεπτο.
8: «Θερμικό δυναμικό» μιάς καυσί-
μου ύλης καλείται το ποσό των θερ-
μίδων που περιέχεται σε κάθε χιλιό-
γραμμο άπ' αυτήν.
9: Από τις περιοχές Χιλής και Πε-
ρου το 1534, από έναν 'Ισπανό μονα-
χό.
10: 44 όκάδες.

«ΟΗ ΔΙΑΔΟΧΕΥΣΙΑ»
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 117
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11
3 4 5 6 7 8 9 10 11
4 5 6 7 8 9 10 11
5 6 7 8 9 10 11
6 7 8 9 10 11
7 8 9 10 11
8 9 10 11
9 10 11
10 11
11
12
13
14
15
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) Εύρωπαϊκή πρωτεύουσα.— 'Ε-
πιμήκη, έπιφανειακή ή και κατά βά-
θος σχισμή στερεού σώματος.
3) Μερίς ήν άνοίγει τις εις λο-
γιστικά διδύα δι' άρισμένον πρό-
σωπον ή σκοπόν.
5) 'Ονομασία θεοτήτων της άρ-
χαίας 'Ελληνικής Μυθολογίας έκπρο-
σωπούσαν τας εποχάς του έτους.—
Το σύνολον των κατοικών χώρας τι-
νός, περιοχής ή πόλεως.
6) Το προϊόν της άναμίξεως, κρά-
μα.
7) 'Ο μη ένοχος και συνεδωχι-
κός άνδρας, άπονήρευτος (το θηλυ-
κόν). — Καρποφόρον δένδρον.
8) 'Ιμάς, στενή δερμάτινη ζώνη.
9) 'Εργαλείον χρησιμοποούμενον
ώπως λειανή ή φθειρή δια της τρι-
βής σκληρά σώματα ως κύριον έ-
νομα, πρωτεύουσα μικρού κράτους
της Ν. 'Αμερικής. —'Ελακον, μετα-
κί αδι επί του έδάφους.
10) Μία των τεσσάρων φυλών του
έλληνικού έθνους.
11) Σάκκος, μικρός από του ά-
μου άναρτάμενος. —'Επί γυναικών ή
παρθένος, ή ή έγγαμος ή μη μαι-
νουσα την συζυγικήν κλίνην.
13) Ρήμα το όποιον ήμπορούν να
χρησιμοποιούν συνήως οι κατάρκα-
ποι.
15) 'Η πρωτεύουσα της νήσου ά-
πό την όποιαν μας έρχονται τα κα-
λύτερα πουρά. —'Αμαθής, άπειρος,
άδέξιος.
ΚΑΘΕΤΩΣ
1) 'Επί της καρδιάς δοιούμαι,
και δη έκ ζωής άσκινησέως. —
Γά περιέχοντα πολλήν ύλην έν μικρό
χώρω και τα συστατικά των οποίων
εύρίσκονται έγγύστα προς άλληλα.
2) Γυναικτική γινόμενη τη συνο-
δεία μοναχιστί.
3) Το να μη έργάζεται τις, είτε
λόγω έλλείψεως έργασίας, είτε λόγω
έορτής. —Κίνησης ύγρου, άριου ή
ηλεκτρικής δυνάμεως προς τινα κα-
τεύθυνσιν.
4) Μεγάλη όροσειρά της 'Ασίας,
ή ύψηλότερα της γής.
5) Το έσχατον όριον ή σημείον
παντός πράγματος. —Δίοδος κακώ-
λυμένη ή άκάλυπτος δια μέσου οικο-
δομηματος.
6) Μένω δύπνος, προσέχα, φρον-
τίζω.
7) Μικρόν ρεύμα ύδατος. —
Προσηγορία των άντικειμένων που έ-
χουν σχέση με την λατρείαν του
Θεού.
8) Πόλις της Θεσσαλίας, πρω-
τεύουσα όμωνύμου νομού.
9) Σύμφωνον του έλληνικού άλφα-
βήτου. —Γυνή προδεηκυίας ηλικίας.
10) Γράμμα του έλληνικού άλ-
φαβήτου.
11) Μικρόν δάσος τεχνητόν, κή-
πος με δεινροστοχίες, άνθη, άνα-
βρυτήρια, χλόην κλπ. —Το κύριον ή
έν των κυριώτερων προσώπων λο-
γοτεχνικό έργο, το κύριον πράσα-
πον γεγονότος πινός το συγκεινώνον
το γεικόν ένδιαφέρον (το θηλυκόν).
'Αποστολεύς:
ΠΑΝΑΓ. ΧΑΡΑΑΑΜΠΙΔΗΣ
Μυτιλήνη

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ
Είς τον άγρόν αυτόν υπάρχουν τρείς άγέλαδες, έξ αυτών μόνον οι
δύο φαίνονται, μήπως όμως έσεις διακρίνετε και την τρίτη;
ΜΙΚΡΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ
ΠΤΕΡΩΤΕΣ ΣΥΛΛΑΒΕΣ
(ΑΡΙΘΜΟΣ: 1)
'Από καθεμιά των τεσσάρων κα-
τώτερο δημοσιευμένων λέξεων να
ληφθούν τρία συνεχόμενα γράμματα,
κατά τρόπον ώστε τοποθετούμενα με
την σειρά, το δώδεκα έν συνόλω
γράμματα να άποτελέσουν κάτι πρό-
γματα άπαράρτητα σε μία έπιστο-
λή για να φθάση στον προορισμό
της.
Οι λέξεις από τις οποίες θα ά-
ποσπασθούν τα τρία συνεχόμενα
κάτι που έχει μεγάλην σχέση με
τις έπιστολές και την έν γένει έ-
πηρείαν του ταχυδρομείου.
Οι λέξεις από τις οποίες θα ά-
ποσπασθούν τα τέσσερα συνεχόμενα
γράμματα έννε οι άκόλουθες:
1) ΧΙΛΙΟΓΡΑΜΜΟΝ
2) ΔΟΜΜΑΤΟΣ
3) ΚΙΒΩΤΟΣ
4) ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΝ
Α. Δ.
ΛΥΣΕΙΣ
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 116
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΡΑΚΟΣ—ΑΓΡΟΣ. 3) ΜΟΝΑ-
ΧΟΝ. 4) ΝΕΑ—ΗΩΣ. 5) Ε-
ΣΘΗΣ. 6) ΔΑΔΑ—ΥΦΟΣ. 7) ΠΑ-
ΓΩΝ. 8) ΟΜΜΑ—ΕΠΟΣ. 9) ΘΕ-
ΤΙΣ. 10) ΟΣΘΗ—ΙΡΙΣ. 11) ΣΟ-
ΡΟΣ. 12) ΟΧΟ—ΑΝΑ. 13) ΘΕΑ-
ΤΡΟΝ. 15) ΑΡΝΙΑ—ΣΚΑΛΑ.
ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΡΙΟΝ—ΟΡΙΑ. 2) ΕΝΔΟΜΥ-
ΧΟΣ. 3) ΚΥΜΑ—ΟΘΩΝ. 4) ΕΜ-
ΠΑΘΗΣ. 5) ΣΑΝΙΣ—ΟΡΑΜΑ. 6)
ΘΥΓΑΤΗΡ. 7) ΑΙΧΜΗ—ΟΡΡΟΣ. 8)
ΣΥΝΕΣΙΣ. 9) ΡΙΝ—ΑΝΝΑ. 10)
ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ. 11) ΣΠΟΣ—ΑΡΤΑ.
ΜΑΓΙΚΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ
(Πρώτον)
1) Κ Ο Ρ Η
2) Ο Ρ Ο Σ
3) Ρ Ο Δ Α
4) Η Σ Α Υ
(Δεύτερον)
1) Φ Υ Ρ Α
2) Υ Δ Ω Ρ
3) Ρ Ω Μ Η
4) Α Ρ Η Σ
Αυτές ήσαν οι διάφορες λέξεις
που έπρεπε να βρήτε για να διαβά-
ζονται και όριζόντιως και καθέτως
συχρόνως.
ΕΝΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΜΕ ΖΑΡΙΑ
Παίρνετε τρία ζάρια. Στα δύο άπ'
αυτά, και στην έπιφάνεια που δεί-
χνει τον έκαστος κανέτε έναν άστερί-
σκο με το μολύδι σας.
Οι έπιφάνειες αυτές άντι να ύπο-
λογίζονται ως ένας θα ύπολογίζον-
ται ως έδικοι, έννο οι άλλες θα δεί-
χνουν κανονικά τους άριθμούς των
Στο παίγνιδι αυτό ήμπορούν να
συμμετάσχουν πολλοί. 'Ο καθένας
τους παίρνει ένα φύλλο χαρτί και
γράφει κατά πλάτος τα εικοσιτέσ-
σερα γράμματα του αλφαβήτου. Ε-
πειτα ο καθένας από τους συμμε-
τέχοντες στο παίγνιδι ρίχνει με την
σειρά του τα τρία ζάρια και κατό-
πιν άβροίζει τους άριθμούς που θα
έβρη και γράφει τον συνολικό άρι-
θμό κάτω από το γράμμα το άλφα-
βήτου που άντιστοιχεί ο άριθμός που
έβρε (ένν π. χ. έχει σύνολον 12,
έννε το γράμμα Μ). Θα κερδίση ή
κείνος που πρώτος θα κατορθώση να
σχηματίση μία λέξη άποτελουμένην
τομήχιστον από τρία γράμματα,
σύμφωνα πάντοτε με τους ως άνω ό-
ρους.
«ΘΗΣ ΑΥΡΟΣ»
ΕΚΔΟΤΑΙ: 'Εταιρία «Κ.
Ν. Παπαγεωργίου Σισο»
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
'Ετησία έσπεριό Δρχ. 300
'Εσάμηνος » » 150
'Ετησία έσπερ. λίρ. 'Αγγ. 1.10
» 'Αμερικής δολλ. 6
» Τουρκίας Λ. Τ. 6
'Εμβάσματα και έπιταγαι
εις διαταγήν: Περιοδικόν
'Επασαυράς: 'Αθήνας, Σαντα-
ρόφα 5.
'Υπεύθυνος Συνατάσεως
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Βαρβάκη 10)
Προϊστάμενος Γυμνασείου
Στέφανος Κατάνης
(Δαμάρεως 4, Παγκράτι)
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ
'Αριστείδου 12α
'Αθήναι
ΕΡΑ ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΟΥΤΣΟΜΗΤΟΠΟΥΛΟΥ
'Ιατρός—Γυναικολόγος
Ζωοδόχου Πηγής 82
Τηλ. 62-027.

ΤΟ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ
ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΗ...
Μ' αυτή τη φράση χα-
ρακτηρίζουν το 'Ινστι-
τούτο της Μ^η ΚΕΤΤΥ
όλοι όσοι έρχονται
σ' επαφή μ' αυτό. Καί
δέν έχουν άδικο! Για-
τί, πραγματικά, το 'Ιν-
στιτούτο της Μ^η ΚΕΤΤΥ
('Ερμού 42. Τηλ. 22-0-88)
δέν έννοει να ήσυχάση,
ούτε να έπαναπαυθή στις
έπιτυχίες του. Διαικώς
μελετά, διαρκώς παρακο-
λουθεί τις προόδους του
έξωτερικού και διαρκώς
βελτιώνει τα προϊόντα
και τας μεθόδους του.
Και τώρα πάλι έχει να
μās παρουσιάση νέες έκ-
πλήξεις. Νέα προϊόντα
του 1940. Νέες λοσιόν,
νέες κρέμες, νέες μάσκες.
'Όλα σε νέες βιταμινού-
χες συνθέσεις, που άπο-
τελούν την τελευταία λέ-
ξη της έπιστήμης.
'Όλα τα σχολικά είδη,
ήτοι τετράδια, μολύβια
κλπ., καθώς και τα είδη
βυολογικής, πυρογρα-
φίας, τασό, μεταλλο-
πλήνινα, ως και τα εργα-
λεία των θα τα εύρητε εις
το Χαρτοπωλείον

STANIEA
NTAPPIE